பாடெவர் படுவார் அப்பன்
பழவடி சேரா விட்டால்!
ஈடெவர் அவன்அன் பர்க்கே.
எல்லாரும் வருக!'' என்றான்.

தெருவெல்லாம் முழக்கம் கேட்டோர்
சிரித்தனர் பலபேர்! சில்லோர்,
''இருக்குமோ இருக்கும் காணா
திருக்குமோர் கடவுள்! நம்மேல்
இருக்குமோர் அருளால், நம்பால்
இருக்குநோய் தீர்க்கக் கட்டி
இருக்குமோர் கோயில் வந்தே
இருந்தாலும் இருக்கும்!'' என்றார்.

அரண்மனை வாயில் தன்னில்
அழுது கொண்டிருந்த தோழி
முரசொலி கேட்டாள்; வாயின்
முழக்கமும் கேட்டாள்; ''நாட்டில்
அரசென ஒன்றிருந்தால்
அறத்தினைக் கொல்லு வாரோ?
உருவிலாப் பொருளு மிங்கே
உருவுடன் வருவ துண்டோ?

''பேரிலாப் பொருளு மிங்கே
பேருடன் வந்த தென்ன?
ஊரிலாப் பொருள்தான் இங்கே
உற்றதும் வியப்பே அன்றோ?
வேரிலே விருப்பம் மற்ற
வெறுப்புமில் மரத்தில் அந்த
ஈரிலை தளிர்ப்ப துண்டோ?
இலாமையில் உண்மை உண்டோ?

''குறிஞ்சித்திட் டினிலே குந்திக்
குறைதீர்க்க எண்ணு மானால்,
குறுகாத 'செம்மை' தன்சீர்
குன்றிடும் அன்றோ? முன்னாள்
அறம்சொன்ன வள்ளு வர்தாம்
கோயிலை அறிவித் தாரா?
வெறுஞ் சொல்லால் வலைவி ரித்து
மக்களை விழுங்கப் பார்ப்பார்.

''அறிவொன்றே தெய்வம் என்றே,
அறிந்திடும் குறிஞ்சித் திட்டில்,
அறியாமை ஒன்றே தெய்வம்
ஆக்குவார் செயல்ஈ தாகும்!

அறமொன்றே ஆற்றல் என்றே
அறிந்திடும் குறிஞ்சித் திட்டில்,
அறமன்றே ஆற்றல் என்பார்
அடாச் செயல் இஃதே யாகும்!

''மன்னியின் உயிர்கு டித்த
மானமில் லாத சில்லோர்
இன்னும்இந் நாட்டை மாய்க்க
எண்ணிய எண்ணம் தன்னில்
முன்முனை கோயி லாக
முளைத்தது! மூடச் செய்கை
தன்னம்பிக் கைஇ லாமை,
கலகங்கள் மேல்த ழைக்கும்!

''மதம்என்ற கருங்கற் பாங்கில்
மல்லிகை பூப்ப தில்லை!
மதியினில் மயக்கம் என்ற
நஞ்சொன்றே மலரும்! நாட்டில்
புதியதோர் பொல்லாங் கென்னும்
எரிமலை புகையும்! மக்கள்
இதுநலம் இதுதீ தென்னும்
எண்ணமும் இழந்து போவார்!

''என்செய்வேன்? நாட்டைக் காக்க
எவருளார்? தமிழ்ச்சான் றோரும்
மன்னவன் கொடுமைக் கஞ்சி
வடத்கிருந் துயிர்நீத் தாரோ?
புன்செயல் தீர்ந்த தில்லை,
புலவர்கள் விழிக்க வில்லை,
நன்செயில் நட வு மில்லை,
நாய்வாலும் நிமிர்வ தில்லை!

''என்கடன் என்ன? நெஞ்சே!
பணிசெய்து கிடப்ப தொன்றே
தனிக்கடன்; இந்த நாட்டைத்
தலைகீழாக் கித்தன் வாய்ப்பை
நன்கடைந் திடநி னைக்கும்
நடைகெட்ட நாய்வி நோதை
தன்கொடுஞ் செயல றுக்கத்
தமிழரே எழுவீர்!'' என்றாள்.

பிரிவு—21

மக்களின் எழுச்சியைக் கூறுவது.

தோழிதா மரைஇவ் வாறு
சொன்னதைக் கேட்டி ருந்தோர்,
''வாநீ அம்மா! நாட்டின்

வடுப்போக்க வேண்டும், தாயே!
கோழியே குஞ்சு கட்குக்
கொடுமையும் விளைப்பதுண்டோ?
ஏழைமக் கட்கு மண்ணன்
இன்னலைச் சூழ்ந்தா னம்மா!

"பண்ணூறா யிரவர் மக்கட்
படையுண்டு, நீட்டும் கையில்
நன்னீரும் சோறும் நல்க
நான்குபேர் இராரோ? யாமும்
உன்னோடு தொண்டு செய்ய
வருகின்றோம் உயர்கு றிஞ்சி
நன்னாடு வாழ்தல் இங்கு
நாம்வாழ்தல் அன்றோ?" என்றார்.

"எழுந்தது பெண்பட் டாளம்!
வாழிய குறிஞ்சி!" என்றே
எழுந்தது சொல்மு ழக்கம்!
எழுந்தது மீட்சி ஆர்வம்!
கொழுந்துவிட் டெறிந்த தங்கே
கொடியவர் மீது சீற்றம்
வழிந்தது பொங்கி அன்பே
வண்டமிழ் வாழ்க என்றே!

பிரிவு—22

(தினைப்புனத்தைக் கோயிலாக மாற்றினார்கள்.)

எண்சீர் விருத்தம்

தினைப்புனத்தின் நிலைஒழித்து நான்குசுவர் எடுத்துத்
திகழுமதில் நாற்புறத்தும் பெருவாயில் தூக்கித்
தனித்தனியே கல்தச்சு மரத்தச்சோ வியங்கள்
தமிழ்பாடல் ஆடல்எனும் சாகாத கலைகள்
எனைத்துண்டோ அனைத்தையுமே இணைத்தபெருங் கோயில்
எழிற்கொடிக்கை நீட்டித்தன் கலைத்தடங்கண் காட்டி,
இனித்தஇசை வாய்திறந்தே "எல்லாரும் வாரீர்"
எனஅழைக்க, ஊர்மக்கள் எல்லாரும் சென்றார்.

பிரிவு—23

(கோயிலின் கலை நிகழ்ச்சிகள், குழப்பங்கள் நடைபெறுகின்றன.)

எண்சீர் விருத்தம்

மன்னவனும் தானிருந்தான், விநோதையவ ளோடு;
மங்கையவள் அம்புசமும் ஆடுகின்றாள் அங்கே!
பின்னிருந்து சம்பந்தன் பாடுகின்றான் பாட்டு;
பெரும்பாட்டுத் தமிழினிலே வடமொழியின் குளறல்;

அன்னதற்குப் பின்னிசையும் தாழ்ந்தவட பாங்கே!
அச்சஇடை நச்சுவிழி அங்குமிங்கும் ஓடப்
பின்னலொன்று பின்னசையக் காற்சிலம்பு கொஞ்சம்
பிழையின்றித் தமிழாடல் பெற்றனர்வந் தோரே!

தமிழாடல் நன்றென்று தாம்மகிழ்ந்தார் மக்கள்;
தவறான பிறவெல்லாம் சீஎன்றி கழ்ந்தார்!
'நமப்பார்வ தீபதையே!' என்றுசிவா நந்தர்!
நடுவினில்வந் துட்கார்ந்தார்; நகைத்தார்எல் லோரும்
சுமந்துவந்த சொற்பொழிவை இறக்கிவைப்பா ராகிச்
சொல்லலுற்றார். 'நமப்பார்வ தீபதையே' என்றே!
எமக்கேதும் புரியவில்லை என்றதொரு குரல்தான்;
'இதுதமிழே இதுதமிழே' என்றான்அன் னோனே!

'தமிழறியார் தமிழ்ச்செயலில் தலையிடுதல் சரியா?
தாம்திருந்தார் பிறர்திருந்தச் சாற்றவரல் தகுமா?
தமிழர்களின் நாகரிகம் தக்கதுவா? அன்றி
ஆரியரின் நாகரிகம் தக்கதுவா? என்றே
அமிழ்தத்தை மொழியாக்கி அம்மொழியில் எதிர்ப்பாம்
அணுகுண்டின் வலிசேர்த்தே தாமரையாள் கேட்டாள்
"தமிழ்தெரியும் எங்களுக்குத் தமிழர்களே நாங்கள்!
தமிழர்களின் நாகரிகம் மட்டம்" என்றாள் விநோதை.

"ஒருத்தியை ஐவர்மணப்ப துங்கள்நா கரிகம்!
பிச்சைபுகல் உயர்வென்னல் உங்கள்நா கரிகம்!
வருபசிக்கு மானம்விடல் உங்களநா கரிகம்!
உயிர்கொன்று வேள்விசெயல் உங்கள்நா கரிகம்!
உருவணக்கம் செய்குவதும் உங்கள்நா கரிகம்!
மங்கயரை இழிவுசெயல் உங்கள்நா கரிகம்!
பெருமக்கள் ஒருதாயின் மக்களெனச் சொன்னால்,
பெருந்தொகைவேற் றுமைநாட்டல் உங்கள்நா கரிகம்!

"பழியாயி ரம்செய்தும் கழுவாய்தே டிடவே
பார்ப்பானை ஒப்புவதும் உங்கள்நா கரிகம்!
எழுத்தினிலே தலையெழுத்தொன் றுள்ளதாம் என்றே
ஏய்ப்பானை ஏற்பதுவும் உங்கள்நா கரிகம்;
பிழிந்தெடுத்த பொய்நூல்கள் மெய்நூல்கள் என்று
பிறநாட்டார் நம்பவைத்தல் உங்கள்நா கரிகம்!
அழியாத தமிழ்நாட்டில் தமிழாலே வாழ்ந்தும்
அழியட்டும், 'தமிழ்' என்ப துங்கள்நா கரிகம்!

"காதல்மணம் தீதென்ப துங்கள்நா கரிகம்!
காட்டுவிலங் கைப்புணர்தல் உங்கள்நா கரிகம்!
மோதிடவே இப்பிறப்பில் முற்பிறப்பு மற்றும்
மறுபிறப்புக் கரடிவிடல் உங்கள்நா கரிகம்
ஓதவரும் நீதியெலாம் பொதுவென்ப தன்றி
ஒருகுலத்துக் கொருநீதி உங்கள்நா கரிகம்!
மாதருக்குக் கற்பின்மை உம்நா கரிகமே!
வாய்த்தமிழ் நாகரிகம் மட்டமல்ல!" என்றாள்,

என்றுரைத்த அந்தநல்ல தாமரையாள் தன்னை
''எது உங்கள் நாகரிகம்?'' என்றாள்வி நோதை.
''என்னவறு மைவரினும் இன்னல்பல வரினும்.
ஏற்றல்இழி வென்பதுவே எங்கள்நா கரிகம்!
இன்னாத செய்துபசித் தீயடக்கல் தனினும்
இறத்தல்புகழ் என்பதுவே எங்கள்நா கரிகம்!
கன்னியர்தம் உயிரினிலும் கற்புயர்ந்த தென்று
கருதியே வாழ்வதுதான் எங்கள்நா கரிகம்!

''ஒருத்திஒருத் தனைமணத்தல் எங்கள்நா கரிகம்!
ஒருத்தன்ஒருத் தியைமணத்தல் எங்கள்நாக ரிகம்!
ஒருத்தன்ஒருத் திக்குநிகர் எங்கள்நா கரிகம்!
உலகமக்கள் நிகர்என்ப தெங்கள்நா கரிகம்!
கருதிச்செய் தீமைக்குக் கழுவாய்ஒன் றில்லை;
காவலனின் பொறுப்பதெனல் எங்கள்நா கரிகம்
பெருத்தஉடல் வீழ்ந்தபின் பெரியநிலை தேடல்
பெருந்தவறே என்பதுதான் எம்நாக ரிகமே!

''ஆதியினின் றுலகம்உயிர் அத்தனையும் தோன்ற
அடைவதறி வேஎன்ப தெங்கள்நா கரிகம்!
சாதிஇல்லை என்பதுதான் எங்கள்நா கரிகம்!
சமயமில்லை என்பதுதான் எங்கள்நா கரிகம்!
நீதியும் ஒழுக்கமுமே யார்க்கும்நிகர் என்போம்!
நிறைகல்வி நிறைசெல்வம் யார்க்கும்நிகர் என்போம்.
சாதிக்கொன் றுரையாமை எங்கள்நா கரிகம்!
தனிப்புகழே நிலைஎன்ப தெங்கள்நா கரிகம்!

''தமிழரது நாகரிகம் மட்டமென்று சொன்னாய்,
தார்வேந்தர் ஆதரவு பெற்றிருப்ப தாலே!
கமழ்தென்றல் தீதென்றாய்! கடல்சிறிய தென்றாய்,
காவின்மலர்த் தேன்கசக்கும் கரும்பெட்டி என்றாய்!
தமிழரது நாட்டினிலே தமிழ்மக்கள் நடுவில்
தமிழ்நாக ரிகம்மட்டம் என்றுரைத்தாய் என்றால்,
தமிழர்களின் நிலைமைதனை நன்கறிந்தா யில்லை;
தப்புக்கணக் கிட்டாய் விரைவில்அறிந் திடுவாய்!

''உன்துடுக்கும் உன்துடுக்கின் உள்வலியும் காண்பார்;
உயிர்அற்றுப் போகவில்லை இங்குள்ள தமிழர்!
மின்துடிப்ப தைப்போல மனம்துடிக்கின் றார்கள்.
வீணாகிப் போகாது தமிழர்களின் சீற்றம்!
பின்துடிப்பாய் இந்நாட்டு பெருமக்கள் அடக்கம்
வரும்போரின் தொடக்கமே. இதைமறந்தாய் பேதாய்!
என்துடிப்பு மட்டுமே இதைக்கூற வில்லை.
இனத்தாரின் துடிதுடிப்பும் என்பேச்சும் ஒன்றே!''

தாமரைஇவ் வாறுரைக்கத் தார்வேந்தன் சொல்வான்
''தாமரையும் விநோதையும் தணிந்திடுக மாற்றம்.
நாமிங்கு வந்தோம்! விழாப்பார்க்க அன்றோ?
நடத்திடுவீர் சொற்பொழிவை நல்லதமி ழாலே.

தீமைசெய வேண்டாமே சிவானந்த ரேநீர்
செந்தமிழில் பேசிட்டால் இன்னதென்று தெரியும்.
ஆமாங்கா ணும்துவக்கும்'' என்றரசன் கூற,
ஆஆஎன் றாநந்தர் அழத்தொடங்கி னாரே.

''நமப்பார்வ தீபதையே'' எனப்பின்னும் நவின்றார்.
நகைத்தார்கள் எல்லோரும் நிறுத்தென்றான் மன்னன்.
''தமிழ்வருமோ'' திருமா லுக் கடியாரே' நீவிர்
சாற்றிடுக நல்லுரைகள்!'' என்றுரைக்கக் கேட்டு
''நமக்குவரும் கோவிந்த நாமசங்கீர்த் தனமே!''
இவ்வாறு நாய்குலைக்க; நிறுத்தென்றான் மன்னன்;
''தமிழ்வருமே நமக்'' கென்றான் தம்பிரான்! மன்னன்
''சரிபேசும்'' என்றுரைக்கத் தம்பிரான் சொல்வான்.

''எங்கும்நிறைந் திருக்கின்ற ஒருபொருள்தான் இங்கே
எழுந்தருளி இருந்ததுவாம் சிவமெனும்பேர் தாங்கி'
தங்கியஇக் கோயிலுக்கு நாடோறும் வந்து,
சிவனாரின் தாள்தொழுதால் வேண்டுவது தருவார்.
உங்களுக்கெ லாம்அவரே உடையவராம்; நீங்கள்
உயிர்வாழ்வ தவ்வடியார்க் குதவிசெயும் பொருட்டே.
எங்கேனும் என்போன்ற அடியாரைக் கண்டால்,
இட்டுவந்து கும்பிட்டுச் சோறிடுதல் வேண்டும்.

''நாடோறும் சிவபெருமான் கோயிலுக்கு வருக!
நாடோறும் சிவனார்க்குப் பூசைகள் நடக்கும்.
நாடோறும் பூசையின் நடைமுறையின் செலவை
நாடோறும் அவரவர்கள் கொண்டுவரும் காசால்
நாடோறும் நிறைவேற்றி நன்மைபெற வேண்டும்.
நாடோறும் உழைத்திடுக! நல்லபணம் பெறுவீர்.
நாடோறும் இரண்டுபணம் நம்பெருமா னுக்கே
நல்குவதால் நானூறு பணம்தருவார் உமக்கே.''

தானிவ்வா றுரைத்திட்டான் தம்பிரான் ஆங்கே;
தாமரையாள் உடனிருந்த தலைக்கொழுத்தான் ஒருவன்.
''ஏனையா நானூறு பணத்தைமுன் தந்தால்,
எடுத்தெடுத்து நான்குபணம் தந்திடுவோம் நாளும்
ஆனதினால் இப்போதே அருளச்சொல் லுங்கள்.
அதிலுமக்கும் தரகுதர அட்டியில்லை'' என்றான்.
கோனான திரையனுக்குத் தோன்றவில்லை எதுவும்;
''கொடுப்பாரோ சிவபெருமான்?'' என்று கேட்டானே:

''நாலுபணம் நாம்கொடுத்தால் கண்ணுக்குத் தெரியும்
நானூறு சிவனருளால் நாள்செல்லத் தெரியும்,
நாலுபணம் பணவுருவில் நாம்கொடுத்தால், அவரோ
நானூற்றை வேற்றுருவில் நமக்கருள்வார்'' என்றான்.
''நாலுபணத் தைச்சிவனார் என்னசெய்வார்?'' என்று
நவின்றதொரு குரலங்கே.''நமச்சிவனார் தொண்டர்

பாலுக்கோ பழத்திற்கோ பசுநெய்க்கோ மற்றும்
பருப்புக்கோ செருப்புக்கோ செலவாகும்'' என்றான்.

''மற்றவைகள் நடக்கட்டும்; இனியாரும் இங்கே
வாய்திறந்தால் படைத்தலைவன் சிறைபடுத்த'' என்று
கொற்றவனும் சொல்லிவிட்டான், விநோதை சொற்படியே,
கோயிலிலே சிவபூசை தம்பிரான் தொடங்க,
உற்றநாய்ச் சோற்றுக்கோர் ஊர்நாய்வந் ததுபோல்
''ஓய்உள்ளே போகாதீர் பிராம்மணன்நான்'' என்றே
மூற்சென்றான் கோயிலுக்குள் சிவாநந்தன் என்பார்
முடுகினார் சிவனார்மேல் முட்டிவிழுந் தாரே.

சிவபெருமான் எனுமந்தச் சிறுகல்லும் பெயர்ந்து
திடீரென்று விழுந்ததனால் இடிவிழுந்த தைப்போல்
கவலையுற்றாள் விநோதையவள் கவிழ்ந்தடித்து வீழ்ந்து
கடகடெனப் புரண்டபடி சிரித்தானங் கொருவன்,
அவன்சொன்னான் சிவனென்ற குழவிக்கல் காணீர்;
அடிபுதையாக் காரணத்தால் முடிசாய்ந்து போனார்!
அவரடியை அடைந்தார்க்கே ஆவதென்ன? இங்கே
அவரடியார் அடிதாழ்ந்தால் ஆவதென்'' னென்றானே:

''இடையிற்பேசிடுவோரைச் சிறையிலிட வேண்டும்
என்றேனே சேந்தனே ஏன்விட்டாய்?'' என்றே,
மிடலுடைய வேந்தனும் கூறியது கேட்ட,
மேன்மையுறு சேந்தனவன் விரைவினிலே அங்குச்
சிறுசிடுத்துக் குறிக்கிட்ட சிவாநந்தர் தனையும்
திறப்பேச்சும் பேசியஓர் தீயனையும் கட்டி
நடத்தினான் சிறைநோக்கி விநோதை இதைக் கண்டு.
''நம்நண்பர் சிவாநந்தர் விடுக'' என்றாளே!

ஒருவனல்ல இருவரையும் விடுவித்தான் மன்னன்.
''ஒருவருமே இனிக்குறுக்கே பேசற்க'' என்றான்.
தரைவீழ்ந்த சிவபெருமான் தம்மிடமும் பெற்றார்.
தம்பிரான் பூசைசெய ஒப்புதலும் பெற்றான்.
திருஅகவல் தம்பிரான் செப்பிநலம் பெற்றான்.
''செத்தானாம் அங்கொருவன் பாப்புகடித் ததனால்;
அருணாயோ சிவனேஎன் அப்பா!'' என் றொருவன்
அவனைஎழுப் பித்தரவே அழுதுதுடித் தானே!

தம்பிரான் அவ்வுடம்பைத் தனிஒருபால் வைத்தே
சாக்காட்டை நீக்கிஉயிர் தரவேண்டி நின்றான்.
தெம்பின்றி ஒருவனங்கே தேம்பிஅழ லானான்
''சிவனேஎன் வயிற்றுவலி தீர்!' எனவேண் டிடுவான்.
தம்பிரான் அவனுக்கும் சாம்பர்அணி வித்தான்
சரியாயிற் றென்வனும் மகிழ்வோடே சென்றான்.
நம்பினார் பற்பலரும் செத்தவன் எழுந்தான்
'நட' என்றான் தம்பிரான் நடந்தான்செத் தவனே!

''கண்தெரிய வில்லை'' என்று கண்ணப்பன் வந்தான்?
கையாலே தம்பிரான் திருநீறு தந்தான்.
''கண்தெரிந்து போனதெ''ன்று கண்ணப்பன் போனான்
''காதுசெவிடானதெ''ன்று கண்ணியப்பன் வந்தான்.
வெண்ணீறு தந்தவுடன் தீர்ந்ததென்று போனான்;
விலாஎலும்பு மறைந்ததுபின் மீண்டதொருத் திக்கே!
....
....

பிரிவு—24

(தெய்வ நம்பிக்கை யூட்டுதல்)

எண்சீர் விருத்தம்

அங்கிருந்த அம்புசத்தின் முடியின் மீதில்
அடிவைத்தான் சிவபெருமான் ஆத லாலே!
தங்காமல் ஒருபக்கம் அங்கு மிங்கும்
தடதடென ஓடுகின்றாள் ஒருபால் நின்றே
''எங்கேடா முத்தலைக்கோல்'' என்றே ஆடி.
முன்னோடி அன்னதனை எடுத்துக் கண்ணை
எங்குமுள மக்கள்மேல் உருட்டி. ''என்னை
என்னடா கேட்கின்றாய்?'' என்று கேட்டாள்.

''இதுஎன்ன?'' எனக்கேட்டான் குறிஞ்சி மன்னன்.
''இவரன்றோ சிவபெருமான்?'' என்றாள் மங்கை.
''மதிமுகத்தாள் அம்புசமன் றோஇந் தப்பெண்?
மற்றிவளைச் சிவனென்ப தென்ன:'' என்றான்.
''பொதுச்சிவனும் அம்புசத்தின் உடலுயிர்க்குள்
புகுந்ததானால் அம்புசமே திப்போ'' தென்றாள்.
''குதித்தானே! அது என்ன?'' என்றான் மன்னன்?
''கூத்தாடல் சிவபெருமான் வழக்கம்'' என்றாள்.

வந்தனும்வி நோதையுமே பேசு மட்டும்
வேலையற்று நின்றிருந்த சிவனார், பின்னர்:
'சார்ந்ததுண்டோ உன்றனுக்குக் கவலை?'' என்றார்.
''தார்வேந்தன் நிலையுரைப்பீர்'? என்றாள் மங்கை.
''ஏந்தலுக்கே எக்குறையும் இருக்கா'' தென்றார்.
''என்சாவி காணவில்லை எங்கே?'' என்வாள்.
''ஆய்ந்துபார் கைப்பேழை தன்னில்'' என்றார்.
அதில்கண்டாள் சாவுதனை அவ்வி நோதை!

''என்அன்பர் இழந்தபொருள் என்ன?'' என்றாள்.
''எழிலான மல்லிகைதான்! வாள்தான்!'' என்றார்.
மன்னவனும் ''வாளெங்கே?'' என்று கேட்டான்.
''மலர்வனத்துக் கிணற்றினிலே ஒருவன் போட்டுப்

புன்னதனை அவனடைய எண்ணங் கொண்டான்;
பெருங்கிணற்றில் இப்போதே பெறுவீர்'' என்றார்.
அன்னதனை இப்போதே ஆட்கள் தேடி
அரசனிடம் கொடுத்தார்கள் மகிழு மாறே.

''என்பிள்ளை காணவில்லை'' என்றான் ஓர் ஆள்;
''இப்போதே வரும்'' என்ன. அவனும் வந்தான்;
''பொன்னாக வேண்டுமிந்த மண்ணாங் கட்டி
புரிந்திடுக அரு''ளென்றான் ஓர் ஆள் தந்தே!
தன்மார்பில் அதைவைத்துச் சிவனார்; ''இந்தா
தங்கத்தின் கட்டி'' என்றார்! எவரும் கண்டார்.
''இன்னுமிந்த முடியினிலே இருக்க மாட்டேன்.
இறுதியாய் நானுரைத்தல் கேட்பீர்'' என்றார்;

சிவபெருமான் சொல்லுகின்றார், ''குறிஞ்சி நாட்டைச்
சேர்ந்தவரே! என்மக்காள்! சிவனார் நாமே,
சிவனாரைத் தொழுபவர்கள் சைவர் ஆவார்.
நீங்களெலாம் சைவர்களாய்த் திகழ வேண்டும்
சிவமதமே எம்மதங்க ளுக்கும் மேலாம்.
சிவமதமொன் றேஇருக்க வேண்டு மிங்கே.
அவன்சொன்னான் இவன்சொன்னான் என்று வேறே
எம்மதமும் சேர்க்காதீர் அதுவு மின்றி

''நாடோறும் கோயிலுக்கு வருதல் வேண்டும்;
நல்லநல்ல காணிக்கை கொணர்தல் வேண்டும்;
தேடியஉம் சொத்தெல்லாம் நம்சொத் தேயாம்.
தேர்என்றும் திருவிழா என்றும் நீங்கள்
வாடாத மனத்தோடு நடத்த வேண்டும்
கோயிலினால் வாழ்வோர்கள் இருக்கின் றார்கள்.
ஈடேற வேண்டுமென் றன் அடியா ரெல்லாம்
இகழாதீர் எரிச்சல்வரும் நமக்கே இன்னும்.

''தெருவெல்லாம் சிவன்கோயில் கட்ட வேண்டும்!
''தெருவெல்லாம் சிவனடியார் பெருக வேண்டும்
உருவெல்லாம் சிவனாரை நிறுவ வேண்டும்.
ஊரெல்லாம் நம்முருவே நிறைந்த பின்னர்,
இருபிள்ளை எமக்குண்டு வைத்துக் கொள்க,
எழில்மனைவி இருக்கின்றாள் வைத்துக் கொள்க.
உருவெல்லாம் கல்லுருவே என்ப தில்லை.
ஓவியமும் எழுதலாம் நம்மைப் போல!

நாளெல்லாம் நம்பெயரை நவில வேண்டும்;
நவிலுகநம் திருவிளையா டல்கள் வேறே.
கோனாட்சி, குடியாட்சி, குடிக்கோ னாட்சி
குண்டாட்சி, புகையாட்சி, குறுக்கி லேபூ
ஞூலாட்சி, என்றபல ஆட்சி பற்றி
நுவலுநூல் வெளிவருதல் கூடா திங்கே

வாலாட்டும் பகுத்தறிவை வளர்க்கு மந்த
வதைப்பேச்சும் வெளிவருதல் வேண்டாம், வேண்டாம்,

''எங்கணுமே நமதுகுறி இலக வேண்டும்.
எழிலான பசுமாட்டின் கழிவை ஏந்தித்
திங்களைப்போல் வெண்மையதாய்ச் சுட்டெ டுத்துத்
திருநீறென் றதற்குமொரு பேரு மிட்டே
அங்கையிலே நீரிட்டுக் குழைத்துக் கொண்டே,
முறத்திற்குக் கட்டிட்ட வண்ணம் ஆக,
செங்கைவிரல் மூன்றாலே நெற்றி தன்னில்
'சிவசிவ' என் றமைத்தல்குறி ஆகும் காணீர்.

'அச்சாம்பல் அள்ளியே உடம்பு நெற்றி
அழகுபெறப் பூசுவதும் நமக்கு வப்பே!
மெய்ச்சாம்பல் குழைத்திட்டுப் பட்டை தன்னை
மேல்முகட்டில் கீழ்த்தரையில் சுவரில் எல்லாம்
பொய்ச்சலின்றி அடிக்கொன்றாய் வீறையப் போட்டால்
போதும்இனிக் கதவுநிலை தட்டு முட்டுக்
கைச்சாத்துக் கணக்கேட்டுச் சுவடி பெட்டி
காடிஉப்புச் சட்டிகூழ்ப் பானை சீப்பே,

''கண்ணாடி குமிழ்ஊசி அரிவாள் கத்தி
கரியடுப்பு மின்விசிறி மின்வி ளக்கு
நண்ணுமதின் மேற்கவிப்புத் துடைப்பக் கட்டை
நடையன்கள் மாடாடு தொழுவம் தொட்டி
பிண்ணாக்கு வைக்கோற்போர் பந்தற் கால்கள்
பின்னியபாய் தலையணைகள் போர்வை வேட்டி
தண்ணீர்ச்சால் கிணறுசாக் கடைகள் திண்ணை
தப்பாமல் முப்பட்டை போட வேண்டும்.

''கற்றவர்கள் தொழுசாம்பல் பொடியை வாங்கிக்
கக்கூசில் போடுவோன் கழுதை யாவான்
நெற்றியிலே இடும்சாம்பற் பொடியை நன்செய்
நிலத்தினிலே எருவிடுவோன் நரியே ஆவான்.
நற்பாலும் நறுங்கனியும் நலமோ செய்யும்?
நாலுபடிச் சாம்பலுண்டார் நம்தாள் சேர்ந்தார்.''
மற்றிவ்வா றுரைத்துப்பின் சிவபி ரானார்
மலையேறினார். பிறகோர் கூச்சல் அங்கே :—

திருமாலுக் கடியாரின் முடிமேல் ஏறித்
திருமாலும் கூச்சலிட்டார். ''யார் யார்?'' என்று
தெரிவை அவள் விநோதைதான் கேட்கலானாள் :
''திருமால்நான்'' என்று திரு மாலும் சொன்னார்.
''திருமாலே பிறகொரு நாள் வரலாம்; இன்று
திரும்பிப்போய் விடவேண்டும்'' என்றாள் மங்கை.
''ஒருபோதும் போகேன்நான் சிவனை மட்டும்
ஒருமணிநே ரம்வரைக்கும் பேச விட்டீர்.

"நான்மட்டும் தாழ்ந்தவனா? திருமால் என்றால்
நான்முகனைப் பெற்றவனாம்! நான்முகன்தான்
வான்செய்தான்; மண்செய்தான்; நிலவைச் செய்தான்;
வான்பரிதியைச் செய்தான்; கடலைச் செய்தான்;
ஊன்செய்தான்; உயிர்செய்தான்; மக்கள் என்றே
உருச்செய்தான்; செல்வமெல்லாம் செய்தான்; விண்மேல்
மின்செய்தான்; தேன்செய்தான்; எல்லாம் செய்தான்.
மேலோனைக் கைவிடுதல் நன்றோ? நன்றோ?

"எவ்வுயிரும் காப்போன்நான்; ஆக்குவேன்நான்;
அழிப்பவனும் இத்திருமால் ஒருவன் தானே!
அவ்வெறியன் சிவபெருமான் பெருமானல்லன்;
அவன்ஒருநாள் வெறிபிடித்துத் திரிந்தபோது,
செவ்வையுறச் செய்தவனும் நான்தான் என்றால்,
இல்லையென்று செப்புவோன் எதிர்வரட்டும்!
எவ்வகையிற் பார்த்தாலும் கடவுள் நானே!
என்னோடு போட்டியிட எவனாலாகும்?

"திருமாலை விட்டுணுஎன் றுரைப்பதுண்டு,
செப்புமந்த விட்டுணுவைத் தொழுவோர் தம்மை
உரைப்பதுண்டு வைட்டினவர் என்று நாட்டில்
உள்ளவர்கள் வைட்டினவர் ஆக வேண்டும்.
பெருநாட்டில் வைட்டினவ மதமே யல்லால்,
பிறமதங்கள் எவற்றையுமே ஒப்ப வேண்டாம்.
....
....

....
....
திருநாமம் எனக்குள்ள குறியே யாகும்.
திருநாமம் திருமண்ணே இரண்டு கோடு
திருச்சுண்ணாம் பாலாகும்; நடுவில் ஒன்று
செந்தூரத் தாலாகும்; குறுக்கில் அல்ல.
திருநெடுக்கில் நின்றதிருக் கோல மாகத்
திகழவே நெற்றிதலை கழுத்துத் தோள்கள்,

முதுகுவயி றெவ்வுறுப்பும் சாத்தவேண்டும்.
முன்இங்கே சிவன் சொன்ன தைப்போல் வீடு
மதில்தோட்டம் பல்பொருள்கள் எவற்றின் மேலும்
பளபளென நாமத்தைச் சாத்த வேண்டும்.
எதிரிலொரு நாமமில்லான் செல்லக் கண்டால்
இழுத்துவந்தே நாமத்தைப் போட வேண்டும்
பொதுச்சொத்தாம் மலைஒன்றில் நாமம் போட்டுப்
போனபல நூற்றாண்டாய் வைட்டினர்க்கே,

"மலைஉரிய தென்றுரைக்க வேண்டும். என்றன்
மனங்களிக்கத் தெருவெல்லாம் கோயில் வேண்டும்.
இலைஎன்றால் இந்நாடு நலமுறாதே!"
என்றவுடன் விநோதைதான். "ஐயா போதும்

மலைஏற வேண்டு'' மென்று சொல்ல, ஏழு
மலையானும் மலையேறித் தொலைந்தான்; அங்கே!
தலைகுனிந்து கொண்டிருந்தான் மன்னன்; மக்கள்
சதைகிழியச் சிரிப்பை உள்ளே அடக்கி னார்கள்.

''வையகத்தில் நல்வாழ்வு வாழ்வ தற்கு
மதம்வேண்டும். மதமில்லை யாயின் மக்கள்
உய்யத்தான் முடியுமா? இரும தங்கள்
உரைத்தார்கள் விட்டுணுவும் சிவனு மிங்கே!
மெய்யான மதங்களே இரண்டும்! மக்கள்
மேற்கொள்ள வேண்டுமென விளம்பு கின்றேன்.
'தெய்வமிக ழேல்' என்றார் ஒளவை யாரும்.
சிறிதுமிங்கே நடந்தவற்றை இகழவேண்டா!''

என்றுரைத்த, விநோதைதான், எனக்குப் பின்னால்
இவைபற்றி மன்னரும்தங் கருத்தைச் சொல்வார்''
என்றுரைக்க, மன்னவனும் இயம்பு கின்றான்;
''எல்லார்க்கும் மதவாழ்வு வேண்டும். ஆனால்,
ஒன்றிருக்க மற்றொன்று ஏன்?'' என் றானவ்
வொண்டொடியாள் மன்னவனின் இடையிற் கிள்ள,
'நன்றுநீ தறிவதற்கே இரண்டும் வேண்டும்;
நடத்துவோம் இரண்டையுமே'' எனமு டித்தான்.

மீண்டுமந்த விநோதைதான் எழுந்திருந்து,
''வேந்தர்மேல் அன்புடைய அமைச்சர் தாமும்
ஈண்டுத்தம் கருத்துரைப்பார்'' என்று கூற,
அறிவழகன் எனுமமைச்சன் எழுந்து சொல்வான் :
''வேண்டுவது கல்விஒன்றே! நம்மேல் வந்து
விழாதிருக்க வேண்டுவது மதமே ஆகும்!
மாண்புடைய கல்வியினால் அறிவும் அன்பும்
மனநலங்கள் உண்டாகும். வாழ்க்கை நன்றாம்!

மதமான பேய்பிடியா திருக்கவேண்டும்.
மதம்பார்ப்பான் கல்வியினை மாய்க்கப் பார்ப்பான்.
இதோஅந்தச் சென்னையிலே நடப்ப தென்ன?
இருந்தமத நம்பிக்கை குறைந்த தாலே
மதத்தால்வாழ் வார்தலைவன் அமைச்ச னாகி,
வளர்ந்துவரும் கல்விதனைப் பாதி ஆக்கிக்
கொதித்தெழுந்த தமிழர்களைச் சுட்டுத் தள்ளிக்
குதிக்கின்றான் தோற்பாவை குதித்தல் போலே!

''அதிகாரக் கயிறறுந்து போவ தற்குள்
அகத்துறையின் அதிகாரர் அனைவ ருந்தம்
மதிக்கிசைந்து வருபவராய் இணங்சார்ந் தாராய்
வாருங்கள் வாருங்கள் என்று கூவிப்
பதைப்போடும் அழைக்கின்றான். மதம் வளர்ந்தால்
படுபாழாம் பகுத்தறிவு! வாழ்வார் பார்ப்பார்!

ஏதற்கிந்த மதம்கோயில் இழவு வேண்டாம்''
என்றுரைத்தான் அறிவழகன்! விநோதை சொல்வாள்.

''அவனருளால் அருஞ்செயல்கள் நடக்கக் கண்டோம்.
அவன்வாழ்வே நம்வாழ்வென் றறிந்து கொண்டோம்.
'அவனன்றி ஓரணுவும் அசைவ தில்லை;
என்றுரைப்பார் அறிஞரெலாம் அறிவோம் நாமும்.
சிவன் இங்கே எழுந்தருளத் தவந்தான் என்ன
செய்தோமோ? அமைச்சரிதை மறுக்க லாமோ?
அவர்கருத்தை நாமறிந்தோம். சேந்த னாரின்
அறிவிப்பை நாமறிய வேண்டும்'' என்றாள்!

''என்னருமைத் தோழியரே, தோழன் மாரே
என் கருத்தை யானுரைக்க வேண்டு'' மென்றார்.
''சென்னையிலே மதமென்றும் கோயி லென்றும்
சிவனென்றும் மாலென்றும் மலரோன் என்றும்
அன்னவரின் மக்கள் என்றும் மனைவி என்றும்
இன்னுமிவர் போல்இரிசன் மாடன் காடன்
சின்னாண்டான் பெரியாண்டான் பிச்சை யாண்டான்
சிவப்பாண்டான் கறுப்பாண்டான் வெள்ளை யாண்டான்;

''கருப்பாயி காட்டேரி காளி கூளி
கருமுத்து மாரிஇரங் காளி காய்ச்சல்
பொறுப்பாளி பீனிசத்தாள் கண்நோய் அம்மன்
புரையாளி பிளவையம்மன் தொண்டைப் புற்றாள்
குறிசொல்லி மலைக்கன்னி கொல்லி என்றும்
கூறுமிவர் ஊர்திகளாம் ஆடு மாடு
சிறுத்தைஅரி மாகுரங்கு கோழி காக்கை
சிறுகழுதை பெருச்சாளி கழுகு நாய்பேய்;

''என்றுமவர் அடியார்கள் அடியார்க் காக
இளமனைவி தனையளித்தான். கல்லில் மோதித்
தன்குழந்தை தலையறுத்தான். கல்லில் மோதித்
தலையுடைத்தான். மூக்கறுத்தான் கண்ண கழ்ந்தான்
மன்னவன்போல் பொதுப்பணத்தை வஞ்சம் செய்து
மாக்கோயில் கட்டினான் என்று கூறி
மன்னுபகுத் தறிவழித்து மானம் போக்கி,
மறைக் காட்டித் தமிழ்நூற்கள் கருத்தை மாற்றி;

தீமைஎலாம் தமிழருக்கே, நன்மை எல்லாம்
தங்களுக்கே! வறுமைஎலாம் தமிழ ருக்கே
ஆமந்தச் செல்வமெல்லாம் தங்க ளுக்கே!
அடிமைநிலை தமிழருக்கே; ஆட்சி எல்லாம்
வாய்மிகுந்த தங்களுக்கே! சிறுமை எல்லாம்
வாயற்ற தமிழருக்கே; பெருமை எல்லாம்
வாய்மை அற்ற தங்களுக்கே! எனும்நி லைமை
குறிஞ்சியிலும் குடிபுகுந்து விடக்கூ டாதே!

"என நினைத்து விநோதைஅம்மா சென்னை தன்னில்
இழிவுநடை படைஎடுக்கும்வ ரலா றெல்லாம்
மனதினிலே நமக்கெல்லாம் படும்ப டிக்கு
மாத்தமிழில் நாடங்கள் நடத்தி னார்கள்.
இனத்தாரே பார்த்தீரா, உருவம், கோயில்
எம்பெருமான் முடிமீதில் ஆடுங் கீழ்மை
நினைத்தாலும் அருவருப்பே அன்றோ? துன்ப
நிகழ்ச்சிகளைக் கான்றுமிழ்வோம்!" என்று சொன்னான்.

"மிகநல்ல நாடிந்தக் குறிஞ்சி நாடு.
விளைநிலங்கள் மிகவுண்டு; வயல்கள் உண்டு;
தகுமாறு நாற்புறமும் கடல்கள் உண்டு;
தங்கவயல் உண்டு; பழத் தோட்ட முண்டு;
பகையஞ்சும் இயற்கையரண் உண்டு வண்டு
பாடுகின்ற பூங்காவனங்கள் உண்டு;
அயலிடங்கள் உண்டு. மக்களிடத்தில் மட்டும்
அறிவுதா னிலை!" என்று விநோதை சொன்னாள்.

கண்ணெலாம் தீப்பிறந்த தங்குள் ளார்க்கே
கைகள்உடை வாள்தடவும்! விலங்கும்! அந்த
மண்ணாண்டா னிடம்வணக்கம் காட்டி வந்த
வழக்கமெனும் ஒழுக்கத்தை மறித்த தேனும்;
அண்டையிலே இருந்திட்ட செழியன், "பெண்ணின்
அழகுக்கோர் தனியாற்றல் கண்டேன்!" என்று
புண்பட்ட நெஞ்சத்தாற் சிரித்துச் சொன்னான்.
"பொறுப்பாய்" என்றான்சேந்தன். செழியன் மேலும்

"குழிநெருப்பின் நடுவினிலோர் விளாம்பழத்தில்
குதித்திட்ட குரங்கேபோல் மன்னர் இப்பெண்
இழிநடத்தை நடுவினிலோர் அழகில் வீழ்ந்தார்!
இனத்தாரின் தமிழரசர் இறந்தார்! நாட்டின்
அழிவுக்கு வலைவீசும் ஒருத்தி யைப்போய்
ஆதரிக்கும் அரசர்உள்ளார் என்றால், நாம்நம்
விழிமூடி இருக்கும்நாள் அவள்வி ழாநாள்!
விழாமங்கை விழும்நாள்நம் விடுத லைநாள்!

"கொடியவளை ஆதரிக்கும் கொடியோய்!" என்று
கொலைவாளைத் தான்எடுத்தான் செழியன் ஓடி
"விடுவாளை" எனமறித்து வீழ்ந்தான் பண்ணில்:
"வேண்டாம் என் றிடைமறிந்தான் அமைச்சன்;
வீழ்ந்தான்
அடிநால்வர், இடைபதின்பர், தோளைப் பல்லோர்
அழுந்தும்வகை யேபற்றி, "ஐயா! மன்னர்
முடிவுநாள் இதுவல்ல; உணர்வில் மக்கள்
முழுத்திருநாள் அண்மையிலே!" எனத்த டுத்தார்.

"வாட்படைக்கு நம்மாணை! செழியன் வீழ்க!"
என்றுசொல்லி விநோதையுடன் மன்னன் சென்றான்.

"ஆட்படையும் அழிக்கட்டும்" எனவி நோதை
அகலுகையில் நடுக்கமுடன் கூவிச் சொன்னாள்!
காட்டுமுழவை அசைவினிலே முயற்கூட் டம்போல்
கைப்பற்றி னோர்சாயச் செழியன் ஓடி
நீட்டியவாள் வீச்சுக்கே அவர்கள் தப்ப,
நெடுங்கற்கால் இருந்துண்டாய் விழுந்த தங்கே!

"புறங்காட்டி ஓடினான் தமிழன்; அந்தப்
புத்தமிழ்தில் தலைக்கிறுக்கும் பிறந்த தாலே
திறங்காட்ட அஞ்சினான்! விரிந்த வானும்
வெஞ்சுடரும் வெண்ணிலவும் உடுக்கள் தாமும்
நிறங்காட்ட அஞ்சிடுமோ? அலைகொள் வாரி
நீர்காட்டப் பின்வாங்க லுண்டோ? அன்னார்
அறங்காட்டும் வழியினிலே அடிவைத் தற்கே
அஞ்சினான்! இறங்குகின்றேன் அவனிடக்கே!"

எனும்பேச்சோ டங்குநின் றான் செழியன் தானும்!
"என்தோழா! நாட்டன்பா! வன்மைத் தோளா!
பனங்காயைப் பதம்பார்த்து வெட்ட வேண்டும்!
பத்துக்கோர் ஆறான விழுக்கா டேனும்
இனமக்கள் பழம்போக்கில் மாற வேண்டும்;
இவனுளத்தில் நல்லுணர்வு பிறத்தல் வேண்டும்;
அனைவோரும் நம் செயலை ஒப்ப வேண்டும்;
அவண்வருக! வழிப்பேச்சைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்"

என்றுரைக்கச் சேர்ந்தனவன் செழிய னோடே
ஏகினான்! கோயிலைவிட் டேகு மக்கள்
நன்றாகத் தம் கருத்தை நவில லானார்;
'நல்லதுதான் கோயிலெ'ன ஒருவன் சொன்னான்;
'என்றுமது தீயதப்பா' என்றான் ஓர்ஆள்;
'எங்குமுள்ளான் இங்குவந்து குந்திக் கொண்டால்,
பின்பங்கே எதுவும்நடக் காதே' என்று
பேசினான் முன்னொருவன். 'என்றன் கேள்வி

அதுதானே, என்றுரைத்தான், அதனைக் கேட்டேன்!
'ஆடினான் சிவபெருமான் முடியில் வந்தே;
எதற்காக இங்குவந்தான்? யாரழைத்தார்?'
எனக்கேட்டான் ஒருவன்மற் றொருவ னைத்தான்!
'புதுமைபல செய்யஎன்னால் முடியு மென்று
படித்தவரை, 'நம்பவைப்ப தற்கே' என்று
பதில்கிடைக்க, நம்பவைத்து நாடி னோரைப்
பழிவாங்கும் கருத்துண்டோ அவனுக்'கென்றான்!

'மன்னவர்ஏன் அயலாரைக் குறிஞ்சி நாட்டில்
வரச்செய்தார்? தீயையன்றோ வரச்செய் திட்டார்!'
என்றொருவன் சொல்லிவிட்டான். 'அதனா லென்ன?
எல்லார்க்கும் நல்லதுதான் செய்கின் றார்கள்'

எனஒருவன் கூறினான். 'விநோதை என்பாள்,
அறிவில்லார் இந்நாட்டார் என்ன லாமோ?'
எனக்கேட்டான் ஓர்மானி; அதற்கும் ஓர்ஆள்.
'இல்லாத தில்லை!' எனச் சொன்னான் அங்கே!

அரசனையும் செழியனவன் கொல்லப் போனான்
அதுசரியா? துடுக்கன்றோ? என்றான் ஓர்சேய்!
'தெரியாமல் செய்துவிட்டான்; வெகுண்டோ ரெல்லாம்
தீயிலும்போய்க் குதிப்பார்கள்' என்றான் ஓர்சேய்!
உரைபலவும் கேட்டிருந்த செழியன், சேந்தன்.
'உணர்வுபெற வேண்டுமிந்த நாட்டு மக்கள்;
திருந்தும்வகை பெருந்தொண்டு செய்ய வேண்டும்;
திருந்திடுவார்!'' என்றுதம்முள் பேசிச் சென்றார்.

பிரிவு—25

(சில்லி வீட்டில் செழியனைப் பிடிக்கச் சூழ்ச்சி)

அகவல்

சில்லி வீட்டுக்குச் சேயிழை விநோதை
மெல்ல வந்தாள் நல்லுரு மறைத்தே!
சில்லி யின்பால் செப்பு கின்றாள்;
''சேந்தனின் நண்பன் போலும் செழியன்!
மாந்தரில் அவனோர் மடத்தனம் மிக்கவன்!
சோணாஎன் தொண்டுக்குக் குறுக்கில்நிற் கின்றான்!
அவனுக் கென்றன அன்புபரி சுதந்து,
கவலை ஒழிக்கக் கருது கின்றேன்.
முத்துப் பந்தர்வான் முழுநிலாக் குடைக்கீழ்
மென்காற்று வீசுமுன் வீட்டின் அறையில்
என்னைக் காண இசைவா னோ அவன்?''
செப்பு மிதுகேட்ட சில்லி சொல்வான்;
''இருபத் தைந்தாண் டெய்திய மகனை
உடையேன் முதியேன்; உன்றன் அழகு
மடையேறிப் பாய்ந்து பயிரேற்று நீர்போல்
என்மனத் தேறி இளமை ஏற்றினால்,
பெண்ணின் இன்பம் கண்டறி யாத
திண்தோள் இளைய செழியன் உன்றன்
கடைக்கண் வலையில் கவிழவா மாட்டான்?''
என்று கூறியது கேட்ட ஏந்திழை,
''இப்போ தெங்கே இருப்பான்?'' என்றாள்!
''அப்பனுக் குணவை அருத்தி, அன்னை
இட்ட உணவை அருந்தி, இளைய
கட்டுடல் பட்டு மெத்தையில் கிடத்தி,
நாட்டின் நல்லது நாடி இருப்பான்!
புல்லினும் மெல்லடிப் பூனைபோல் சென்றுநான்
செழியன் காதில் செப்புதல் செப்பி; நீ
உமிழ்ந்த எச்சில் உலருமுன் இங்குக்
கொணர்வேன் அவனை; இங்கிரு,
இணையிலாய்!'' என்று சென்றான் சில்லியே!

பிரிவு—26

(செழியனிடம் சில்லி பொய்க் காரணம் கூறி, அவனை விநோதை இருப்பிடம் கூட்டி வருதல்.)

அறுசீர் விருத்தம்

''ஆலைமுத லாளிக்கு முதலாளி
என்வீட்டில் உன்னைக் காண
நாலைந்து நாழிகையாய்க் காத்திருக்க,
நீஎங்கே நடந்து சென்றாய்?
வேலையின்றித் தொழிலாளர் வாடுகின்றார்;
அவர் நலத்தை விரைந்து காக்க
ஏலுமன்றோ செழியனே! ஏற்கும்வகை
செய்யலாம், வருக!'' என்றே.

''வெண்ணிலவில் வெண்பட்டு மேலிருந்து
முத்துத்தேர் வெளிவந் தாற்போல்
கண்ணிரண்டும் தன்தோழர் காத்திருக்கும்
இடம்செல்லக் கடிது செல்லும்
திண்டோளன் செழியனிடம் சொல்லிநின்றாள்!
செழியனுமே மகிழ்ந்தா னாகி,
''அண்ணாநீ முன்செல்; நான் ஆலைமுத்த
னிடம்சென்று மீள்வேன்'' என்றான்!

மின்விளக்குப் பகல்செய்ய; பொன்னுடம்பு
மெல்லுடைமேல் விளக்கம் செய்யப்
பன்மணிகள் இழைஒளியோ பார்ப்பவரின்
பார்வையினை அள்ளக் கள்ளப்
புன்னகையோ இதழ்க்கடையில் பூரிக்க,
விழிமலரோ கூம்ப, அன்னாள்
தன்முகவாய் மலர்மீது செங்காந்தள்
விரல்ஊன்றித் தனித்தாள் அங்கே.

செழியன் வந்தான்; வரவேற்றான் சில்லி,
இல்லில் ''முதலாளி எங்கே?'' என்ற
மொழிவிடுக்க, மறுநொடியில்; முதலாளி
கட்குமுத லாளி அந்த
எழிலறையில் இருப்பதனை நீயேபோய்க்
கண்டிடுக!'' என்றான் சில்லி
செழியன்தான் உள்சென்றான்; பொன்னழகின்
செப்பத்தைத் துயிலில் கண்டான்!

''புகைஎனினும் பொருந்திடுமென் கருங்கூந்தல்
முகிலின்கீழ் புதுநி லாவின்
நகைஎனினும் செய்யதா மரைஎனினும்
பொருந்துமுக இதழின் ஓரம்

தகைஎனினும், நன்மணிதான் எனினும்அமை
 யச்சிரித்துத் தூங்குவாள் என்
பகைஎனினும், என்காதற் பதைப்புக்குப்
 பகையல்லள்!'' என்று நின்றான்.

எண்ணினான்: ''துயில்வாளை எழுப்புவது
 சரியாமோ? என்னை இங்கு
கண்ணுமா றுரைத்ததுவும் என்னுறவை
 நாடித்தான் போலும்! அல்லால்
பெண்ணொருத்தி இரவினிலே இளைஞன்
 என்பால் பேசுதற்குக் கருதுவாளா?
கண்ணுறக்கம் காட்டுவதும் நாடகமோ?''
 என்றுவிரல் நொடித்தான் நன்றே!

குளிர்க்கையால் மலர்விழிகள் தடவி, ஒரு
 கொட்டாவி வாங்கி; மெல்ல
விளக்குமுகம் திருப்பியவன் விழியினிலே
 பட்டவிழி விரைந்து மீட்டு:
''வெளிச்சென்றான் சில்லியவன் உமையழைக்க;
 நீர்வருமுன் விழிது யின்றேன்;
துளிச்சினமும் கொள்ளற்க! செழியனே,
 அமர்க!'' என்று தோகை சொன்னாள்.

(வேறு) வெண்பா

நெஞ்சணையும் காதல் நெருப்பணைய, அச்செழியன்
பஞ்சணையில் அன்னவளின் பக்கத்தில்—நஞ்சணையும்
கண்பார்க்க உட்கார்ந்தான், கட்டமுதக் கைதாவி
உண்பார்க் குதவியது போல்.

''இரவழைக்கும் கூகைபோல் ஏந்திழையே என்னை
வரவழைத்தாய், வல்லிருளில்! என்ன—தரஅழைத்தாய்!''
என்று மொழிந்தான்; இசைந்தானென் றெண்ணியவள்
ஒன்று மொழிந்தாள உவந்து.

என்னைத் தரஅழைத்தேன் கண்ணாளா! என்றனுக்கே
உன்னைத் தரநீயும் ஒத்துக்கொள்—பின்னை
முரசு பெறுவாயில் அரண்மனையின் முந்த
அரசு பெறுவாய்என் னால்!''

''ஏய்தரஓர் வேங்கைக்கு யானைஅடித் தேசிறிய
நாய்தரவும் ஒண்ணுமோ நங்கையே!—நோய்தருமிச்
சொல்லைச் சிரித்துநீ சொல்லாதே! தோகைஉன்
முல்லைச் சிரிப்புவாய் மூடு.

''தன்னிற் சிறந்த தமிழும், தமிழ்வளர்த்த
எண்ணிற் சிறந்த மறவர்களும்—பொன்னிற்

பொலிவுமுள்ள தாய்நிலத்தைப் புன்செயலால் மாற்றும்
வலிவுமுள்ள தோஉனக்கு மற்று

"சேறும்செந் தாமரையும் போலே செறிந்தஇடை
ஊறும் உறுப்பழகும் உள்ளவள்நீ—கூறும்
இடையூறு பட்டேன் எதிரி இதழின்
கடையூறு தேனேஎன் காப்பு!"

எனக்கேட்ட மங்கை இனிஆவ தெண்ணி,
மனக்கோட்டம் தீர்ந்தாள்போல் வாய்ச்சொல்—தனைக் காட்ட

என்கருத்தே என்றன் உயிர்வாழ்க்கை அல்லாமல்,
என்கருத்தே ஒன்றுமில்லை இங்கு."

என்று செழியன் இருதோள் கமழ் தேய்வில்
சென்று புதைந்தாள்! சிறந்தஅறை—நன்று
கதவடைக்கப் பட்டது: காதற்றேன் ஆற்றின்
மதகுடைக்கப் பட்டது வந்து

வேறு

செங்கதிர் எழுந்தது! சில்லி எழுந்தான்!
தன்மகன் தங்கவேல் எங்கென்று தேடினான்,
சாத்திய அறையின் சாவித் தொளையில்
கண்இட் டிருந்தான்; காதைப் பிடித்தே
இழுத்துவந்தே, "என்னபார்க் கின்றாய்?
செழியன் விநோதை!" என்று செப்புமுன்,
தங்கவேல் தன்கையால் தந்தைவாய் மூடினான்;
இங்கிக் கூக்குரல் எழுப்பவே, அறையில்
மங்கையும் செழியனும் மலர்ந்த விழிகள்
மீண்டும் கலந்தன! பிரியவும்
தூண்டின! அறையைத் துறந்தனர் துயர்ந்தே!

பிரிவு—27

(அரசனிடம் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள பண நெருக்கடிபற்றிக் கூறுகின்றார்கள்)

அறுசீர் விருத்தம்

அரசனும் அமைச்சன் தானும்
சேந்தனும் அரண்மனைக்கண்
உரையாடும் போதமைச்சன்,
"(1) உழவொன்று (2) கல்வி ஒன்று
(3) வரைவொன்று (4) தொழிலென் றொன்று
(5) வாணிகம் ஒன்று (6) தச்சொன்

றரசே இவ் வறுது றைக்கும்
பணமில்லை'' என்று சொன்னான்.

''தருகல்வித் துறைக்கு நானே
தலைவனா தலினால், அஃது
புகலுவேன்; பள்ளி எல்லாம்
புதுங்கிட வேண்டும்; கற்போர்
தொகைமிக்க தாத லாலே,
புதுப்பள்ளி துவக்க வேண்டும்:
நகும்படி வரும்ப டிக்கு
நம்கணக் காயர் நைந்தார்.

''தரைப்படை, குதிரை, யானை,
தரையூர் தி, வான ஊர் தி,
திரைகடல் ஊர் தி, மற்றும்
செழும்படை, இவற்றிற் கான
பெரும்பொருள் இல்லை; சட்டை
பெட்டிகள் புதுக்க வேண்டும்;
கருவிகள் திருத்த வேண்டும்;
படைவீடு கட்ட வேண்டும்!''

என்றனள், மருத்து வத்தின்
இயல்பினன் அழைக்கப் பட்டான்
''இன்றைய நிலையிலே, மன்னா!
எழில்மருத் துவத்து றைக்கே
ஒன்று பல்லா யிரம்பொன்
உடன்தேவை! மருந்துமில்லை;
நன்றான கருவி இல்லை;
நாம் வாங்கவேண்டும்!'' என்றான்.

துறைமுகத் தலைவன் வந்தான்.
''மதகுகள் உடைசல், வாய்க்கால்
பழுது, நல் வடிகால் தூர்ப்பு,
வயற்காவல் மிகஇ ழுப்பு!
மழைஇல்லை! பொறிகள் இல்லை;
மண்ணீரை மேலெ ழுப்ப!
உழவர்க்குக் கடன்கொ டுக்க
ஒருகாசும் இல்லை!'' என்றான்.

வாணிகத் துறைத்த லைவன்
வந்துவேந் தனைவ ணங்கி,
''மாண்புறு தொழிலா ளர்கள்
வயிற்றிலே ஈர மில்லை;
பேணும்எப் பொருள்வி ளைவும்
பெருகிட வில்லை நாட்டில்!
நாணமாம் வெளியிற் சொன்னால்!
நம்மிடம் ஒருகா சில்லை!

''வரும்படி அதிக மாக
வரும்படி செய்ய வேண்டும்;
தரும்படி செய்ய வேண்டும்.
செலவுக்குத் தகுபொ ருள்கள்;
இரும்படித் தொழிலா ளர்கள்,
இனும்பல தொழிலா ளர்கள்,
பெரும்படி யாப்பொ ருள்கள்,
பெருக்கவே! இதுவு மன்றி,

''துன்பம்வந் துற்ற போது
தொழில்லாளர் தங்கட் கெல்லாம்
அன்புகாட் டுவதாய்ச் சொல்லி,
அரைவயிற் றுக்கூ ழுக்கும்
வன்புசெய் கின்றார் ஆலை
மடையர்கள் என்றால், அன்னார்
என்பினை உடைக்க வேண்டும்
எழில்நாட்டை ஆள வந்தார்!

''அதுமட்டும் போதா தென்பேன்;
ஆலையின் தொழிலா ளர்க்கே
எதை? என்று? தருதல் வேண்டும்
அதை அன்றே தருதல் வேண்டும்;
பொதுநிதி எங்கே? நாட்டைப்
பொசுக்கிடும் பசியைப் போக்க
அதுவன்றோ தேவை? இன்றேல்
அழிவன்றோ தாய்நாட் டிற்கே!''

சொல்லினான் இவ்வா றேபின்
தொழிற்றுறைத் தலைவன் வந்தான்.
''அல்லல்நீக் குந்தொ ழிற்கே
அடிப்படைப் பொருள்கள் எல்லாம்
இல்லை! உண்டாக்கக் காசும்
இல்லை! ஓர் எடுத்துக் காட்டு
நல்லவா றுரைப்பேன் கேட்க!
நடுமண்ணுக் குட்பு குந்தே.

''பொன்னெடுத் திடஉ ழைப்போர்
பொதுத்தொழி லாளர் அன்றோ?
மன்னவர் அவர்கோ ரிக்கை
மறந்ததும் வியப்பே அன்றோ?
என்னதான் செய்தீர்! பின்னர்
இதைவிடப் பெரிய வேலை?
பொன்வேண்டும் தொழிற்று றைக்கே
பொழுதுவீ ணாயிற் றெ''ன்றான்.

வரைவெனும் துறைத்த லைவன்
வந்துநின் றுரைக்க லானான்;
''தெருவெலாம் சேறும் மண்ணும்,
தெருச்சாலை தரையுள் மட்டம்
நரிஎலாப் ஊளைப் பாடல்
நடத்திடும் அலுவல் இல்லில்
உரைப்பதேன் ஒருநூ றாயி
ரம்பொன்கள் தேவை!'' என்றான்.

உயர்தச்சுத் துறைத்த லைவன்
உரைக்கின்றான்'' எனது மன்னா!
புயல்தொடும் கட்ட டங்கள்
புதுக்கிட வேண்டும் என்றீர்
அயலுள மலையை நன்செய்
ஆக்கிட வேண்டு மென்றீர்
பயில்பள்ளி எல்லாம் தச்சுப்
பயிற்றிட வேண்டும் என்றீர்!

''ஓவியம் நாட்டி லெங்கும்
ஓங்கிட வேண்டும் என்றீர்
பாவியம் பியப டிக்கே
பற்பல செய்யச் சொன்னீர்.
கோவிலில் கோன்இ ருக்கை
குளமிவை இயற்றச் சொன்னீர்.
ஆவியிங் கிவைகட் கெல்லாம்
பொருளன்றோ அறிக!'' என்றான்.

இன்ன வேளையிலே வாயில்
காப்பவன் ''ஏந்த லேஎன்
அன்னையார் விநோதை இங்கே
அனுப்பிய சிலபேர் உங்கள்
முன்னிலை பெறவி ழைந்தார்''
என்றனன். முடுகி மன்னன்
''அன்னவர் வருக.'' என்றான்.
சுமையுடன் அவர்கள் வந்தே,

பெட்டியைத் திறந்தார், மன்னன்
பெருவியப் படைந்தான், வானை
எட்டிய ஒளியும் ஆசைக்
கெட்டாத விலையு முள்ள
கட்டித் தங்கத்தில் மின்னும்
பன்மணி நகைகள் காட்டி
வெட்டொன்று துண்டி ரண்டாய்
விலையையும் கூறி னார்கள்.

''இழைபல இவைபோல் வீட்டில்
இருக்கஏன் இவைகள் எல்லாம்

பொழுதொடு போய்வா ருங்கள்''
என்றனன் திரைய மன்னன்.
''வழியினில் மன்னி யார்தாம்
கண்டனர்; வையம் மெச்சும்
கழுத்தணி இதனை வாங்கக்
கருதியிங் கனுப்பி னார்கள்!''

என அந்த வணிகன் சொல்ல
வேந்தனும் எரிச்ச லோடு,
''நனிஆசைக் காரி அந்த
நங்கைஓர் பகட்டுக் காரி!
தனியான போக்குக் காரி!''
எனப்பல சாற்றும் போதே,
தனிமொழி காற்சி லம்பு
பாடிடக் கடிதில் வந்தாள்!

பார்க்கும்போ தெல்லாம் நெஞ்சைப்
பறிக்கின்ற முகக் கருக்கில்
தார்க்குன்றத் தோளன் மையல்
தலைக்கேற, இருகை தாவி
வேர்க்கின்ற முகந்து டைத்து
விலகிய கூந்தல் நீவி,
சேர்க்கின்ற இடந்து டைந்தே
சிறக்கத்தன் அருகில் சேர்த்தான்.

கழுத்தணி தன்னை மன்னன்
கைநீட்டி வாங்கி, அன்னாள்
கழுத்தினில் இட்டுக் கண்ணால்
கண்டுகண் டகம கிழ்ந்தே
''முழுத்தொகை தருக'' என்றான்.
அமைச்சனும் முடிச்ச விழ்த்தான்.
''எழுத்தெல்லாம் இனிமை யாக்கும்
தமிழ்ப்பாட்டே அழகி தெ''ன்றான்.

வணிகர்க்கு விலைகொ டுத்து
வந்தனன் அமைச்ச னங்கே
''பணமில்லாப் போதில் உள்ள
பணத்தையும் செலவு செய்ய
இணங்கினான் மன்னன் என்றான்
இவளுக்கேன் பொறுப்பே இல்லை?
அணங்கின்பால் அரசர்க் குள்ள
ஆசையும் அறுதல் வேண்டும்!''

என்றனன் அமைச்சன், மங்கை,
என்னாசைக் காக நான்போய்
ஒன்றுமே வாங்கேன்; மன்னர்
உள்ளத்தை நிறைவு செய்தல்

என்கடன், மன்னர் ஆசை
என் ஆசை, அமைச்சன் என்பால்
வன்புகாட் டாதி ருக்க
வேண்டு''மென் றாள்அவ் வஞ்சி!

''நெருக்கடி யான நேரம்!
நிறுத்துக தனிமைச் செய்தி!
தெருக்களில் தொழிலா ளர்கள்
திடுக்கிடு மாறு மேனி
உருக்குலைந் தலைகின் றார்கள்;
உணவிட்டுக் காக்க வேண்டும்;
பெருத்தஆ லைக்கா ரர்தம்
பிழையையும் திருத்த வேண்டும்.

''வீணாகச் சிறைப்பட் டோரை
விடுதலை செய்ய வேண்டும்;
காணாதார் போலும், கேட்கக்
காதிலார் போலும் மன்னர்
வாணாளைக் கழிப்ப தென்றால்,
வையகம் நகைக்கும் நம்மை
கோணாமல் நெஞ்சு வந்து
ஒருதொகை கொடுப்பீர்!'' என்றான்

''தொழிலாளர் வீடு தோறும்
சோறிட்டு வருவேன் நானே!
எழிலான அத்தான்! நீங்கள்
முதலாளி யிடம்போய், நல்ல
மொழிகூறி அமைதிக் கான
முடிவினைச் செய்ய வேண்டும்.
பழியின்றிச் சிறைப்பட் டாரைச்
சேர்ந்தனார் விடுத்தல் பாங்கே!''

என்றனள் ''இருப்ப தெல்லாம்
இழிவெய்தும் தொழிலா ளர்க்கு
நன்றாகச் செலவு செய்க
நங்கைஎன் விநோதை! மற்றும்
இன்றுநான் ஆலைக் காரர்
இடர்செய்யா வகைசெய் கின்றேன்;
பின்பொரு திட்டம் காண்போம்
அரசியற் பெருந்தொ கைக்கே!''

அரசனிவ் வாறு கூற
அமைச்சனும் பிறரும் ஆங்கே
பெருமகிழ் வெய்தி னார்கள்.
பெண்ணரச சாம்வி நோதை

என்கடன், மன்னர் ஆசை
என் ஆசை, அமைச்சன் என்பால்
வன்புகாட் டாதி ருக்க
வேண்டு''மென் றாள்அவ் வஞ்சி!

''நெருக்கடி யான நேரம்!
நிறுத்துக தனிமைச் செய்தி!
தெருக்களில் தொழிலா ளர்கள்
திடுக்கிடு மாறு மேனி
உருக்குலைந் தலைகின் றார்கள்;
உணவிட்டுக் காக்க வேண்டும்;
பெருத்தஆ லைக்கா ரர்தம்
பிழையையும் திருத்த வேண்டும்.

''வீணாகச் சிறைப்பட் டோரை
விடுதலை செய்ய வேண்டும்;
காணாதார் போலும், கேட்கக்
காதிலார் போலும் மன்னர்
வாணாளைக் கழிப்ப தென்றால்,
வையகம் நகைக்கும் நம்மை
கோணாமல் நெஞ்சு வந்து
ஒருதொகை கொடுப்பீர்!'' என்றான்

''தொழிலாளர் வீடு தோறும்
சோறிட்டு வருவேன் நானே!
எழிலான அத்தான்! நீங்கள்
முதலாளி யிடம்போய், நல்ல
மொழிகூறி அமைதிக் கான
முடிவினைச் செய்ய வேண்டும்.
பழியின்றிச் சிறைப்பட் டாரைச்
சேந்தனார் விடுத்தல் பாங்கே!''

என்றனள் ''இருப்ப தெல்லாம்
இழிவெய்தும் தொழிலா ளர்க்கு
நன்றாகச் செலவு செய்க
நங்கைஎன் விநோதை! மற்றும்
இன்றுநான் ஆலைக் காரர்
இடர்செய்யா வகைசெய் கின்றேன்;
பின்பொரு திட்டம் காண்போம்
அரசியற் பெருந்தொ கைக்கே!''

அரசனிவ் வாறு கூற
அமைச்சனும் பிறரும் ஆங்கே
பெருமகிழ் வெய்தி னார்கள்.
பெண்ணர சாம்வி நோதை

''விரைவினில் செல்ல வேண்டும்''
எனக்கூறி வெளியிற் சென்றாள்.
பிரிவினைப் பொறாத மன்னன்
கையினைப் பிசைந்தி ருந்தான்.

வாட்டத்தில் இருந்த ஏழை
மக்கட்குத் தணிவு கூறி
''வீட்டுக்கு வீடு சோறு
விநோதைவந் தளிப்பாள்!'' என்று
கூட்டத்தில் சேந்தன் பேசிக்
கொண்டிருந் திட்ட போது
''தோட்டத்தில் விநோதை உம்மை
அழைத்தனள்'' என்றாள் தோழி.

தோழிஅம் புயமு ரைத்த
சொற்கேட்ட சேந்தன் ''மக்கள்
வாழநல் லுணவ ளிக்கும்
வகைகேட்க எண்ணம் போலும்.
நாழிகை ஆகு முன்னே
நண்ணுவேன்!'' எனந டந்தான்;
ஆழத்தில் சுழல்கா ணாதான்
ஆழ்கடல் மூழ்க லானான்.

பிரிவு—28

(சேந்தனுக்கு விநோதை விரித்த வலை கிழிகின்றது.)

எண்சீர் விருத்தம்

புறஞ்சுவரின் நிலைக்கதவு திறந்து கொண்டு
பூங்காவின் உட்புறத்தில் புன்னை நீழல்
மறைப்பினிலே பின்கைகள் சேர்த்து லாவி
மங்கைவரும் வழியினிலே விழியைச் சேர்த்தான்.
வெறுப்புற்றான். மங்கைமேல்; 'என்னை இங்கு
வீணாகக் காத்திருக்க வைத்தாள்!'' என்றான்.
குறுக்கிட்டாள் அம்புயந்தான்; அவளைச் சேந்தன்
''கொழுக்கட்டைக் கண்ணாளே!'' என்ற ழைத்தான்.

''எங்கேடி உன்தலைவி?'' என்று கேட்டான்.
''எதற்காகக் காத்திருக்க வைத்தாள்?'' என்றான்.
''உங்கள்வீட் டுப்பிழுக்கை நானா?' என்றான்.
''உயிர்குடிக்கும் படைத்தலைவன்!'' என்று சொன்னான்.
''மங்கையவள் விழியிமைக்கா தும்மைக் காண
வழியினிலோர் அறைதனிலே இருக்கின் றாளே;
அங்குநீர் எழுந்தருள வேண்டும்!'' என்றாள்.
''இதுதானா முறை?'' என்று சேந்தன் சென்றான்.

''வந்தாரை வழிவந்து வருக என்னும்
மரியாதை தெரியவில்லை உனக்கே!'' என்று
நொந்தானாய் விநோதையிடம் நுவன்றான் சேந்தன்.
''நோய்காணா மருத்துவனின் மருந்து போல
வந்தீர்என் கைப்புறத்தில் சாய்வீ ராயின்
மனவருத்தம் தணிந்துவிடும்!'' எனந கைத்துக்
''கொந்தாதீர் என்மையல் தீர்ப்ப தற்கே
கொணர்வித்தேன்!'' எனச்சொன்னாள், கொதித்தான்
சேந்தன்.

''கழிவடையில் குளிப்பதற்கா? ஒருவன் வேறே
கண்டறிவாய் நானல்லன்!'' என்று சேந்தன்
விழிசிவந்தான்; விநோதையவள் மனந்தீ யானாள்.
''வேலைஇருந் தாற்பாரீர், போவீர்!'' என்றாள்.
பொழிதேனில் புதுமலரில் ஒன்றைக் கிள்ளி
மோந்தபடி முறுக்காகப் போனான் சேந்தன்.
''அழித்துவிட்டு மறுவேலை! என்றன் மையல்
அழியானை அழியாமல் வாழேன்!'' என்றாள்.

பிரிவு—29

(சேந்தனை ஒழிக்கச் சில்லியிடம் திட்டம்.)

அகவல்

''சேந்தனை ஒழிக்க என்ன செய்யலாம்?''
சில்லியைக் கேட்டாள் இவ்வாறு சேயிழை!
''இங்குவா, உட்கார் இப்படி நங்கையே!
சேந்தனை ஒழிக்க என்ன செய்யலாம்?
என்று கேட்டாய் இயம்பு கின்றேன்;
தெருக்கதவு திறந்திருப்பது பெரும்பிழை! மூடிவா!
நானொரு நல்ல ஆணுனக்கெ'' ன்றான்.
''சீநீ செருப்பென்று!'' திட்டினாள் விநோதை.
''நீயோ எனக்கு மகள்!'' என நிறுத்தியப்
பேச்சை முடித்தான்; பிழையுணர்ந்த தவளாய்

''அதுசரி அதுசரி ஐயா!'' என்றாள்.
''இப்போ தென்னை என்ன கேட்கிறாய்?''
என்று கேட்டான். எரிச்சலொடு மங்கை
''சொன்னேன்; சொன்னதை நீயும் உரைத்தாய்;
இன்னும் கேட்ப தென்ன மடமை?''
என்றாள். ''பெண்ணே கேளிதை!'' என்றே
''சேந்தனை ஒழிப்பதா ஒளிப்பதா? செப்புவாய்!''
என்று கேட்டான் சில்லி என்பான்!

''ஒளிப்ப தென்றால் என்ன உரை'' என்று
நவின்றாள் மங்கை! ''நாடு கடத்தல்

ஒளிப்பது! நல்லுயிர் மாய்ப்பது ஒழிப்பது!
யாதுன் விருப்பம்? என்று கேட்க
"மாய்க்க வேண்டும்!" என்றாள் மங்கை
"மாய்க்கவோர் மறவன் வேண்டும்!" என்றான்!
அதேநே ரத்தில் அவன்மகன் தங்கவேல்
குருதி கொட்டும் ஒருகத் தியுடன்
குறுக்கி லோடி அறையின் கதவை
மூடினான்! அவனை மொய்குழல் பார்த்தாள்.
சில்லியும் பார்த்தான்! சேயிழைக் குரைப்பான்;
"அவன்என் பிள்ளை; அருந்திறல் மறவன்;
அவனைக் கொண்டே சேநதனை அழிப்போம்!"
என்றொரு போடு போட்டான். ஏந்திழை
"என்னுடன் அவனை அனுப்புக!"
என்றாள். நன்றெண அனுப்பினான் சில்லியே!

(வேறு) பஃறொடை வெண்பா

பொன்னார் பொறியியக்க வண்டியிலே பூங்கொடியும்
தன்மான மில்லாத தங்கவேல் என்பவனும்
சென்றார்கள். அங்கோர் தெருவினிலே முன்னமே
ஒன்றாக ஏழைமக்கள் கூடி உவப்புடனே
"இன்று நமக்குணவாம்!" என்றெல்லாம் பேசுகையில்

கன்றோடு தாய்போலக் கட்டழகி பையனுடன்
வந்திறங்கி னாளங்கே. வந்தனர்பின் வண்டியிலும்
"நொந்தே இருப்பீர் நுவலுவதைக் கேட்டிடுவீர்:
நான்தான் அரசி; குறிஞ்சிக்கு நான்தலைவி!
நான்தான் உமக்கெல்லாம் நல்லுரையை நல்க
நினைத்தேன்; நினைத்தபடி சொல்கின்றேன். உங்கள்
மனச்சோர்வை மாற்றுவேன் வண்டியிலே நல்லுணவும்
ஏற்றினேன். என்னோடே ஓட்டிவந்தேன் வண்டிகளை!
சோற்றைப் பெறுங்கள்; கறிபெறுங்கள்; தோய்தயிரும்
நின்றுகுவளை நிறையப் பெறுங்கள்" என்றாள்.

'நன்றுநன்றெ'ன்று நடுத்தெருவில் கையேந்த
ஆட்கள் உணவுகறி அள்ளிஅள்ளித் தந்தார்கள்.
நாட்கள் பலவாக நல்லுணவு காணாதார்
வாட்டும் பசிதீர வாங்கியுண்ண லானார்கள்.
காட்டுக் குயில்மொழியாள் கண்டு மகிழ்ந்து நின்றாள்.
தங்கவேல் அங்கே தனித்திருந்த ஓர்ஏழை
மங்கைமேல் கண்ணாய் மதிஒன்று மில்லானாய்
மாட்டுத் தொழுவத்தில் மங்கைதனைக் கூட்டிப்போய்
ஏட்டை அவிழ்த்தான்; இடர்ப்பட்டான் தோதின்றி!

"வேண்டுமட்டும் நான் தருவேன்; வெல்லமே நீ எனக்கு
வேண்டுமட்டும் இன்பம்விளை!" என்று ரைத்திடவே

"ஐயையோ!" என்றழுதாள் அங்கிருந்தோர் ஓடிவந்து
மெய்யறிந்து கொண்டு விநோதையிடம் சொல்ல, அவள்
உள்ளம் மகிழ்ந்தாள்; "தங்கவேல்! உன்னாசை
வெள்ளம் அணைகடக்க வேண்டாம்; சிறிதுபொறு.
ஏதுமறி யாதவனென் றெண்ணினேன்! என்றனுக்குத்
தோதுதான் நீ என்று தோன்றிவிட்ட தாகையினால்.

வண்டியிலே குந்தியிரு! வாராத பெண்களை நீ
அண்டுவது நன்றல்ல; அன்பனே" என்றவனின்
கண்ணின்கீழ்க் கிள்ளித்தின் கைவிரற்கு முத்தமிட்டு
பெண்ணினத்தின் பேர்கெடுக்கும் பேதை அவள்என்ன
உண்டு மகிழ்ந்திருந்த மக்களிடம் ஓடிவந்து
"தொண்டர்களே! ஆலைத் தொழிலாளரே! நீவிர்
என்றனுக்கும் மறவர்க்கும் கட்சிஒன் றேற்பட்டால்
என்றனையே ஆதரிக்க வேண்டுகின்றேன் உங்களை!
இன்னும் பலதெருக்கள் யான்போக வேண்டுமன்றோ?
சென்று வருகின்றேன்!" என்றாள்.

பிரிவு—30

(தங்கவேல் என்பவன் சில்லியின் மகன். அவனுக்கும் விநோதைக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு வெளிப்படுகின்றது.)

அகவல்

சில்லி வீட்டுக் கொல்லை நடுவிலோர்
நெல்லி மரத்தின் நிழலில் தங்கவேல்
தூக்கினான்; அவனுடம்பு துவளும் மிலாறு!
வீங்கிய கண்இமை சிவப்புவெண் காயம்!
சுருண்ட தலைமயிர் சுவைத்த பனங்கொட்டை!
திறந்த உதட்டுவாய் சேற்றுச் சாக்கடை!
இறந்த நாயை இன்னொரு நாய்வந்து
மோந்தது போல்ஒரு முட்டாள் வந்து,
தங்கவேல் முகத்தில் தன்முகம் வைத்துத்
"தூக்கமா?" என்று கேட்டான்; தொட்டான்!
உருட்டினான்! கதிரவன் உச்சியில் இருக்க
"இருட்டு வெளுக்குமுன் ஏனடா எழுப்பினாய்?"
என்று தங்கவேல் எழுந்துட் கார்ந்தான்.
கொட்டாவி முடிந்தபின் கூறு கின்றான்;

"வெந் நீருக்கு பன்னீர் வாங்கிக்
குளிக்கும் ஒருத்தியின் கூட்டுறவு கிடைத்தது.
கதிரவன் மின்னும் கதிர்கொண்டு நெய்ததோ
என்னும் பொன்னுடை உடுத்திவந்த தென்னுடன்
விளையாட்டு விழாவை முடித்தபின், இரவே
அலுப்புடன் வந்து, கண்ணை மூடினேன்.

வந்துநீ எழுப்பினாய் என்றான்! வந்தவள்
மெல்லியர் போற்றும் விநோதை!'' என்றான்.

''பெரும்புளி யங்கொப்பு பிடித்து விட்டாய்!
வரும்படி இன்ப வாய்ப்பு மிகுமினி!
நண்பினா லிந்த நாட்டுக்கும் நலமே!''
என்றாள். ''போய்வா எல்லாம் தெரியும்!''
என்று தங்கவேல் இயம்பிட வந்தவன்
சென்றான், வழியில் அவனைச் சின்னான்
கண்டான். வந்தவன் தங்கவேல் கதையை
விண்டான். சின்னான் வியப்புடன் செல்கையில்;
பொன்னனைக் கண்டு தங்கவேல் புதுமையைச்

சொன்னான். பொன்னன் போகும் போது
நன்ன னிடத்தில் நடந்தது நவின்றான்.
நன்னன் இரவு நாடகம் பார்க்கையில்
சொன்னான் எவர்க்கும், எவரும்
பின்பு பலரிடமும் பிரித்தார் கட்டினையே!

பிரிவு—31

(சில்லியிடம் குடன் கடனாகப் பணம் கேட்கின்றான். இந்தப் பேச்சில் திடுக்கிடும் உண்மைகளை அறிகின்றான் சில்லி.)

அறுசீர் விருத்தம்

'குடன்' என்பான் சில்லி யின்பால்
வந்தனன். ''கொல்லையின்மேல்
'கடன் நூறு பொன்னே வேண்டும்;
கட்டாயம் தருவாய் என்றுன்
னிடம்வந்தேன். வட்டி யோடே
முதலையும் எடுத்து வந்தே
உடன்தந்து விடுவேன்! இந்த
உதவிசெய்!'' என்று சொன்னான்.

''அங்குப்போ இங்குப் போஎன்
றரசினர் சொல்வார். அந்த
மங்கைக்குத் தொண்டு செய்வேன்.
மட்டான வருவாய் உண்டு.
எங்கப்பா என்னிடத்தில்
நூறுபொன் இருக்கும்? நீசொல்.
பொங்குமா வெறும்பா னைதான்
போ!'? என்று சொன்னான் சில்லி,

'திருமகள் அரசன் போற்றும்
செழுமகள் விநோதை தான்உன்

மருமகள்! வாய்தி றந்து
கேட்டதைக் கேட்ட வண்ணம்
தருமகள்! உன்றன் பிள்ளை
தங்கவேல் உயிர்தான் என்னும்
பெருமகள்! இருக்க நீபொய்
பேசாதே!?' என்றான் வந்தோன்.

"அப்படி ஒன்று மில்லை;
அரசியின் பேரை வைத்தே
இப்படிச் சொல்வார் நாட்டில்
இருப்பாரேல், அவரும் சாவார்
தப்பொன்றும் செயாவிட் டாலும்
நங்கவேல் உயிரும் போகும்;
எப்படிச் சொன்னாய், மங்கை
என்மகன் தொடர்புண் டென்றே"

என்னலும் "கூத்துப் பார்த்த
இரிசன்பால் இதனை மெய்யாய்
நன்னனே சொன்னான்" என்று
குடம்எனும்போன் நவிலச் சில்லி.
"என்னடா, பெரிய தொல்லை!
எழுந்துபோ, பிறகு வாநீ!
இன்னது கேட்க வேண்டும்!"
எனச்சொல்லி எழுந்து போனான்.

தெருவினிற் கடைசி வீட்டின்
தென்புறச் சுவரில் ஓர்ஆள்
ஒருபெருந் தாளை ஒட்டப்
போகையில் காவ லாளன்
தெரிந்துகொண் டதனை வாங்கிப்
படித்தனன்; திகைக்க லானான்
"அரண்மனைச் செய்தி தன்னை
அம்பலம் ஆக்க லாமோ?"

என்றந்த ஆளைக் கட்டி,
இழுத்துப்போய்ச் சிறையில் தள்ளி,
மின்தந்த இடையாள் ஆன
விநோதைபால் தாளைத் தந்தான்.
பொன்தந்தே, "எவரி டத்தும்
புகலாதே? சிறைப்பட் டோனை
இன்றைக்கே விடுத லைசெய்!"
எனச்சொல்லி அனுப்பிப் பின்னே

அம்புயம் தனை அழைத்தாள்.
"அழைத்துவா தங்க வேலை.
இம்மெனு முன்னே!" என்றாள்.
அம்புயம் ஏக லானாள்.

செம்பிலே நஞ்சும் பாலும்
சேர்த்துத்தன் அறையில் வைத்தாள்
வம்பனை எதிர்பார்த் தாளாய்
வாயிலில் நின்றி ருந்தாள்!

(வேறு) அகவல்

தங்கவேல் வீடு சாத்தி இருந்தது.
தட்டினாள் தங்கவேல் சாற்று கின்றான்;
"வெளியிற் செல்ல வேண்டாம் என்றே
என்றன் தந்தைஉள் ளடைத்தான்.
வெளியில் சென்றால் வீணர்கள் என்னைக்
கொன்று போடுவர் என்று தந்தை
விளம்பினான் ஒன்றும் விளங்க வில்லை.
அவளிடம் வரஎனக் காசை உண்டு.
வரும்வகை தெரிய வில்லை; வஞ்சியே.
வாய்ப்பொன்று கூறு, வருவேன்!" என்றான்.
"கொல்லைச் சுவரில் மெல்ல ஏறிக்
குதிக்க முடியுமா?" என்றாள்.
குதித்தோடி னானக் கோதை அருகே!

பிரிவு—32

(சில்லி மகனைத் தேடி. விநோதையைக் கேட்டான். கொல்லையிற்பார் என்றாள். கொல்லையில் மகனின் பிணத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.)

எண்சீர் விருத்தம்

கதவுதிறந் துட்சென்று பார்த்தான் சில்லி
காணவில்லை தங்கவேல் கைநொ டித்தே
எதுநடந்த தோஎன்றான். விநோதைஇல்லம்
ஏகினான் "என்மகளே! தங்க வேலன்
குதித்தோடி னான்இங்கே வந்த துண்டோ?
கூறம்மா!" எனக்கேட்டான்! "கொழுத்த வாயான்
எதுபெறுவான்? கூச்சல் வேண்டாம்; அதுபெற்றான்.
கொல்லையிலே சென்றுபார்!' என்றாள் வஞ்சி."

கொல்லையிலே தங்கவேல் கிடக்கக் கண்டான்.
கொதித்தோடி அவனுடம்பைப் புரட்டிப் பார்த்தான்.
தொல்லையொடு மூக்கில்கை வைத்துப் பார்த்தான்.
துடைமார்பு கையெல்லாம் தொட்டுப் பார்த்தான்.
"சொல்லியதைக் கேட்டாயா அப்பா! உன்னைத்
தொலைத்தாளே! என்பேரைச் சொல்லப் பிள்ளை
இல்லையடா!'! எனப்புரண்டான்; எழுந்துட் கார்ந்தான்
பிணத்தின்மேல் கையூன்றிச் சூளுரைப்பான்;

"பிறர்தடுக்க முடியாத வகையில் அந்நந்
தணற்குநிகர் கொடியாளை விநோதை தன்னைச்
சாகும்வகை நான்புரிவேன். அதனால் என்னை
மணக்கவரும் தூக்கினையும் மகிழ்வாய் ஏற்பேன்.
வானறிக; இஃதுறுதி!" எனஎ ழுந்து,
துணைக்குரியார் எவருமின்றிக் குழியும் வெட்டி,
உடல்வீழ்த்தி மண்ணிட்டுத் தூர்த்து நின்றே,
"கணமும்மற வேல்நெஞ்சே! அவளைக் கொன்று
கடைத்தெருவில் பிணம்நாறச் செய்வேன்!" என்றான்.

பிரிவு—33

(தம்பிரான் அம்புயம் மன ஒற்றுமை.)

தருமஇல் லத்தின் சோலை
தனிஒரு மாலைப் போதில்,
இருமினான் மறைவில் குந்தி
இருமினான் மீண்டும்; ஓர்பெண்
திரும்பினாள் கண்டாள் அங்கே
திருமடத் தம்பி ரானும்
வரும்படி விரல சைத்தான்.
வந்தனள் அம்பு யந்தான்!

"ஈண்டுநாம் வந்தோம்; சோறுண்
டிருக்கின்றோம்; உறங்கு கின்றோம்.
தூண்டும்நம் உணர்வு காதற்
சுவைகண்டு மகிழ்ந்த தில்லை.
ஏண்டிஎன் மயிலே! இன்ப
வாழ்க்கையோ வேண்டாம் என்பாய்?
தாண்டிவா! தழுவு! தாவு!
சாய்; கொடு, முத்தம்?" என்றான்.

"மன்னவர் வழிவந் தோர்க்கு
மணஞ்செய்து வைப்ப தாகச்
சொன்னஅவ் விநோதை பேச்சைத்
துறந்துநான் உனைம ணந்தால்
என்னதான் செய்யாள் என்னை?!"
என்றனள் அம்பு யந்தான்!
தன்மான உணர்வு தோன்றத்
தம்பிரான் உரைக்க லானான்!

"குறிஞ்சிநா டாகும் பாலில்
சென்னையாம் கொடிய நஞ்சை
மறந்தும்நாம் கலக்க வேண்டாம்.
மனச்சான்று நம்மைக் கொல்லும்
மறந்தும்நாம் கலப்ப தற்கு
முயன்றாலும் வாய்மை மிக்க
குறிஞ்சிஒப் பாது, பெண்ணே!
ஒப்பாது குறிஞ்சி நம்மை!

"பிறர்தடுக்க முடியாத வகையில் அந்நந்
தணற்குநிகர் கொடியாளை விநோதை தன்னைச்
சாகும்வகை நான்புரிவேன். அதனால் என்னை
மணக்கவரும் தூக்கினையும் மகிழ்வாய் ஏற்பேன்.
வானறிக; இஃதுறுதி!" எனஎ ழுந்து,
துணைக்குரியார் எவருமின்றிக் குழியும் வெட்டி,
உடல்வீழ்த்தி மண்ணிட்டுத் தூர்த்து நின்றே,
"கணமும்மற வேல்நெஞ்சே! அவளைக் கொன்று
கடைத்தெருவில் பிணம்நாறச் செய்வேன்!" என்றான்.

பிரிவு—33

(தம்பிரான் அம்புயம் மன ஒற்றுமை.)

தருமஇல் லத்தின் சோலை
தனிஒரு மாலைப் போதில்,
இருமினான் மறைவில் குந்தி
இருமினான் மீண்டும். ஓர்பெண்
திரும்பினாள் கண்டாள் அங்கே
திருமடத் தம்பி ரானும்
வரும்படி விரல சைத்தான்.
வந்தனள் அம்பு யந்தான்!

"ஈண்டுநாம் வந்தோம்; சோறுண்
டிருக்கின்றோம்; உறங்கு கின்றோம்.
தூண்டும்நம் உணர்வு காதற்
சுவைகண்டு மகிழ்ந்த தில்லை.
ஏண்டிஎன் மயிலே! இன்ப
வாழ்க்கையோ வேண்டாம் என்பாய்?
தாண்டிவா! தழுவு! தாவு!
சாய்; கொடு, முத்தம்?" என்றான்.

"மன்னவர் வழிவந் தோர்க்கு
மணஞ்செய்து வைப்ப தாகச்
சொன்னஅவ் விநோதை பேச்சைத்
துறந்துநான் உனைம ணந்தால்
என்னதான் செய்யாள் என்னை?!"
என்றனள் அம்பு யந்தான்!
தன்மான உணர்வு தோன்றத்
தம்பிரான் உரைக்க லானான்!

"குறிஞ்சிநா டாகும் பாலில்
சென்னையாம் கொடிய நஞ்சை
மறந்தும்நாம் கலக்க வேண்டாம்.
மனச்சான்று நம்மைக் கொல்லும்
மறந்தும்நாம் கலப்ப தற்கு
முயன்றாலும் வாய்மை மிக்க
குறிஞ்சிஒப் பாது, பெண்ணே!
ஒப்பாது குறிஞ்சி நம்மை!

"தீயும்ஒப் பாத செய்கை
செய்பவள் சுமந்து பெற்ற
தாயும்ஒப் பாத காமச்
சழக்கி, அன் னாள்பேர் சொல்ல
வாயுமொப் பாத வஞ்சி
யுடன்வந் தோம்; தெருவில் ஓடும்
நாயுமொப் பாது நம்மை!
குறிஞ்சியா ஒப்பும், பெண்ணே!

"தமிழர்நாம் என்றால் நம்பால்
தமிழ்உண் டா? தமிழ்ஒ ழுக்கம்
அமைவுறச் சிறிது முண்டா?
அன்றைய மறத்த னந்தான்
கமழ்ந்திடல் உண்டா? கல்வி
கலைநலம் உண்டா? நெல்லின்
உமிமுனை அளிவி லேனும்
ஒற்றுமை உண்டா, பெண்ணே?

"தனித்தமிழ் இயல்புக் கான
சலுகைதான் உண்டா நாட்டில்?
இனத்தாரின் மேன்மை தன்னை
எண்ணத்தான் உரிமை உண்டா?
உனக்கென்ன வாழ்வென் பாரை
உதைக்கத்தான் உணர்ச்சி உண்டா?
தனக்கொன்று பிறக்கொன் றென்பான்
தனைவீழ்த்த எழுதல் உண்டா?"

"தாய்மொழி நாய்மொ ழிக்குத்
தாழவென் பான் ஒழிந்த துண்டா?
வாய்மொழி வடமொ ழிக்கு
மட்டென் பான் மாய்ந்த துண்டா?
மாய்மொழி வாழமொ ழிக்கு
மருந்தென்பான் மாய்ந்த துண்டா?
தூய்மொழி யாளே: இன்னும்
சொல்லுவேன் உற்றுக் கேட்பாய்:

"ஏதுண்டு நம்மி டத்தில்?
இனியும்நாம் உருப்ப டாமல்
மோதுண்டு நம்மில் நாமே
மொத்துண்டு பூணூல் காரன்
தீதுண்டாம் ஆட்சி யின்கீழ்ச்
சிக்குண்டு, பாடை ஏறும்
போதுண்டாம் நிலைதான் உண்டு!
புயலுண்ட குழலாய்! கேட்பாய்;

"வந்தநாள் தொடங்கி இந்நாள்
வரைக்கும்நாம் கழிந்த தான

அந்தநாள் எண்ணி எண்ணி
அழாதநாள் உண்டா? மெய்யாய்
அந்தநாள் தொடங்கி யேநாம்
இற்றைநாள் வரைக்கும் இங்கே
எந்தநா ளும்பெ றாத
இன்பநாள் காண வேண்டும்:

"அறஞ்செய்வோம்; மறம்வி டுப்போம்
அடைந்திட்ட இடமேன் மைக்குப்
புறம்பான செயலைச் செய்வோம்,
புற்றுப்பாம் போடு சேர்ந்து,
முறம்பட்டுத் துடைப்பம் பட்டு,
நாட்டாரால் முதுகின் தோலின்
நிறம்கெட்டுப் போக மாட்டோம்
நிரம்பட்டும் நமது வாழ்க்கை.

"சொன்னபின் உணரு கின்றாய்,
துயர்கின்றாய், கண்ணீர் கொண்டாய்!
என்னென்ன செய்தாய் நீயும்?
இளந்திரை யனுக்கு நஞ்சை
உன்கையால் இட்டுக் கொன்றாய்.
தங்கவேல் உயிரை மாய்க்க
முன்ஓடி அழைத்து வந்தாய்.
மூளிக்கே தாளம் போட்டாய்!"

தம்பிரான் இவைபு கன்றான்.
கதைஎலாம் நடுந டுங்க
அம்புயம் சொல்லு கின்றாள்
"அறம்செய்வேன்; மறமே செய்யேன்!
வெம்புலி அவள்க ருத்தை
வியந்திடேன், இனிமே லிங்கே;
தம்பிரகன் நீயும் என்றும்
தறுதலைத் தனத்தை நீக்கி,

"குழவிக்கல் வண்ணம் நீக்கி;
வாயிலே சாம்பல் கொட்டும்
வழக்கத்தை அறவே நீக்கி
வரிப்பாயின் கோரை போல
வன்தலை பறட்டை நீக்கத்
தனிஒரு குச்சு நாய்போல்
விழுமயிர்த் தாடி நீக்கி,
வெறுங்கோயில் புகழ்தல் நீக்கி,

"சென்னையில் ஊரை ஏய்க்கும்
செயலினை இங்கே நீக்கி,
என்னையா வருமவ ணங்க
வேண்டுமென் பதையும் நீக்கிக்

கன்மனத் தாள வந்தார்
காலடி நக்கல் நீக்கிப்
பொன்னையே கொட்டி மாதர்
கற்பினைப் போக்கல் நீக்கி,

''விநோதைகள் உடன ழைத்தால்
விரைந்தோடி வருதல் நீங்கி,
'கனாக்கண்டேன் சிவனார் வந்தார்'
என்னும்பொய்க் கதைகள் நீக்கி,
மனத்தினில் எந்த நாளும்
மடத்தினை அறவே நீக்கி,
உனக்குள்ள மதத்தை நீக்கி,
உள்வவேற்று மைகள் நீக்கி,

''அதன்பின்பு மணக்க வாராய்.
அழகனே!!' என்றாள் மங்கை;
இதுகேட்டுத் தம்பி ரான்தன்
எண்ணமும் உரைக்க லானான்:
',எதுநீக்க வேண்டும் இன்றே
அதுநீக்க ஒப்புக் கொண்டேன்.
மதிநீக்கும் செயலை எல்லாம்
வஞ்சயே செய்ய மாட்டேன்,

''தாடியை நீக்கச் சொன்னாய்,
பறட்டையைத் தவிர்க்கச் சொன்னாய்,
ஏடிநீ பார்ப்பாய்!'' என்றே
பறட்டையைத் தாடி யைமேல்
முடியை எடுப்ப தைப்போல்
எடுத்தவள் முன்னே வைத்தான்.
ஈடற்ற அழகு கண்டாள்.
தழுவினாள் இருகை யாலும்!

பிரிவு — 34

சேந்தனை ஒழிக்கச் செழியன் துணையா? அவன் ஒப்ப வில்லை:

அகவல்

தருமஇல் லத்தில் தனியறை தன்னில்
செழுமல ரணையில் செழியனை விநோதை
நன்றுவர வேற்று நவி லு கின்றாள்;
''சேந்தன் நமக்குத் தீமை செய்கின்றான்,
மாந்தரில் அவனோர் மடையன். ஏனெனில்,
நண்பனை விநோதை நாடு கின்றாள்.
விநோதை யைநண்பன் விரும்பு கின்றான்
என்று மகிழ்தல் இயற்கை யாகும்.
அன்றிப் பொறாமை அடைவது நன்றா?

என்னை இகழ்வதும் அன்பரை இகழ்வதும்
என்ன மடத்தனம் என்பது? கேட்பீர்!

இந்த நாட்டில் கலகம் ஏற்படுத்தி
முந்த அரசனின் உயிரை முடித்துத்
தானே அரசனாய்த் தலையில் முடியுடன்
திரிவ தென்பதே சேந்தன் எண்ணம்.
அவனை ஒழிக்க ஆதரவு தருக!''
என்றாள். செழியன் எழுந்தான் எரிமலை
நிற்கும் வண்ணம் நின்றான் எரியைக்
கக்கும் வண்ணம் கழறு கின்றான்;

''மண்புரண் டெதிர்ப்பினும் மாய்க்கும் சேந்தன்
பண்பு பாருக் கணிகலம் அன்றோ!
மறைவில் என்னைநீ மகிழ்வதைச் சேந்தன்
அறிகிலான்; பொறாமை அவனுக்கு விலக்கு!
அகத்தில் அறக்குடி புகாத உன்றன்
முகத்தில் விழிப்பது முறைஅன் றென்று''
போனான், களிறு போல!
மானாள் கற்படிவம் ஆனாள் மயங்கியே!

பிரிவு—35

(விநோதை சில்லியிடம் சேந்தனை ஒழி எனல்.)
பஃறொடை வெண்பா

''கேட்டாயோ சில்லி கிழக்குமேற் கானகதை.
கோட்டான் செழியன் கொடுஞ்சொற்கள் கொட்டி,
முகத்தில் விழியேன் எனவும் மொழிந்து,
புகைச்சல் விழிகள் புறம்பார்க்கச் சென்றான்''
எனவுரைத்தாள். சில்லி, ''நடந்ததென்ன?'' என்றான்.
அனைத்தும் சுருங்க அறிவித்தாள் மங்கையவள்
''சேந்தன் செருக்கெல்லாம் செப்பினேன்; சேந்தனுயிர்
தீர்ந்தால் நமக்கும் குறிஞ்சிக்கும் சீர்என்று
தக்க படியுரைத்தேன்; தாங்கா தவனாகித்
திக்கென்று பற்றியதோர் தீயானான்!'' என்றுரைக்கச்
சில்லி சிரித்து ''திருமகளே! சேந்தனிலை
எல்லாம் அரசனிடம் சொல்; அவனைக்
கொலைத்தீர்ப்பால் கொன்றிடலாம். கொன்றால் எவர்க்கும்
நல'' மென்றான்; நங்கை நடந்தாள்.

பிரிவு—36

(சேந்தனைக் கொல்ல அரசனுக்குச் சொக்குப் பொடியா?)

அறுசீர் விருத்தம்

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த அம்புயத்தை
விநோதையவள் "என்ன?" என்றாள்;
வஞ்சியவள், "காரணமும் தெரியவில்லை
யோ உனக்கு? மன்ன வன்பால்
மிஞ்சுமென்றன் நலக்கேட்டை விளக்கிடுவாய்
நீசென்றே!" என்று சொல்ல,
நெஞ்சத்துச் சிரிப்பையெலாம் நேரிற்காட்
டாமலிதழ் நெருங்கிச் சென்றாள்.

"நாழிகைஒன் றாகவில்லை நாம்பிரிந்தே;
அதற்குள்ளே காத லின்ப
ஆழியிலே மூழ்குதற்கு நீயழைத்தாய்
போலும்!" என்று மன்னன் சொன்னான்.
"தோழியவள் சொல்லவில்லை யோ? அழுகின்
றேன்நானே?" என்றாள் தோகை;
ஆழ்என் றேகூவி அழுதுகொண்டே,
"ஏனழுதாய்" என்றான் மன்னன்!

"இன்றுள்ள ஆட்சிதனை அழித்திடத்தான்
வேண்டுமாம்; இன்னும் நம்மைக்
கொன்றிடத்தான் வேண்டுமாம்; சேந்தனிது
கூறுகின்றான்; அன்பின் ஆர்ப்பே!
என்றுமே இங்கிருந்த மக்களைக்காத்
திடவேண்டும் எனநி னைத்தேன்;
ஒன்றந்த சேந்தன்செத் திடவேண்டும்
அல்லதுநான் சாக வேண்டும்!

"நாடுமுற்றும் நான்சுற்றி மக்களுக்கு
நல்லுணவுப் படைய விட்டேன்;
ஈடுசொல்ல முடியாத அன்பென்மேல்
வைத்தார்கள் மக்கள் எல்லாம்;
கேடுகெட்ட சேந்தனவன் சூழ்ச்சியெலாம்
சொன்னார்கள் என்னி டத்தில்;
கூடுகட்டிக் குடிபுகுமுன் கொட்டுகின்ற
கருவண்டைக் கொல்ல வேண்டும்!

"இன்னுமொன்று கூறுகின்றேன்; யாரிடமும்
சொல்லாதீர்; என்னை அந்தச்
சின்னமதிச் சேந்தனவன் என்னிடத்தில்
தன்காதல் தெரிவித் திட்டான்;
"இந்நிலத்தில் குறிஞ்சிநில மன்னவனாம்
ஒருவனையே அன்றி, மெய்யாய்
எந்நிலத்தும் எவனையுமே எவற்றாலும்
நினையாதென் உள்ளம்" என்றேன்!

''சேந்தனெனும் படைத்தலைவன் உங்கட்கு
வேண்டுமா? வேண்டு மாநான்?
சேந்தன் தான் வேண்டுமெனில் மகிழ்ச்சியுடன்
கூறுகின்றேன்; அன்றி இந்த
ஏந்திழைதான் வேண்டுமெனில் இப்போதே
போயந்தத் தீயன் சேந்தன்
மாய்ந்திடவே செய்திங்கு வரவேண்டும்;
அல்லதிங்கு வராதீர்'' என்றாள்.

இளைஞர் இடறும் பெரிய பந்துபோல்
இங்கிருந்தான் அங்கே வீழ்ந்தான்.
மளமளென அரண்மனையின் அலுவலினோர்
அனைவரையும் அழைத்த மன்னன்
குளறலுற்றான். ''கூப்பிடெ''ன்றான், யாரை?''
என்றான்;
''சேந்தனைத்தான்'' என்று சொன்னான்.
உளமறிந்து நல்லமைச்சன் ''வழக்குளதோ,
சேந்தன் மேல்'' என்று கேட்க,

''ஆம் அவன்மேல் உண்டவன்மேல் வழக்கவன்மேல்
தவறவன்மேல் ஆத லாலே,
நாமவன்மேல் நடவடிக்கை உடனெடுக்க
வேண்டுவது கடமை அன்றோ?
போமவனைக் கட்டிவர ஆள் அனுப்பு
வீர் உடனே அமைச்சே!'' என்றான்;
''தீமையிலே எழுவதுதான் கிளர்ச்சி!''யென
அறிவழகன் அறைய லுற்றான்;

''விலங்கிட்டுக் கொண்டுவரப் பலமறவர்
சென்றார்கள்; அவர்க்கு முன்னே
நலங்கெட்டுப் போகுமென்றே அம்புயமும்
சேந்தனிடம் விரைந்து சென்றே,
கலங்கட்டும் தொழிலாளர் நடுவிருந்த
சேந்தனிடம் நிலையைச் சொன்னாள்.
துலங்கட்டும் குறிஞ்சிநிலம் எனவுழைக்கும்
தொண்டரெலாம் கூட்ட மிட்டார்!

''நாட்டார்கள் நம்பக்கம்; நாவலர்கள்
நம்பக்கம்; நாட்டின் நன்மை
வேட்டாரும் நம்பக்கம்; வீரரெலாம்
நம்பக்கம்; தொழில்செய் துய்யும்
வீட்டாரும் நம்பக்கம்; 'அரசனைப்
பைமதிக்க வேண்டா'மென்று
கூட்டான தோழரெலாம் தாய்மையுடன்
சேந்தனிடம் கூறி னார்கள்.

"இன்றிருந்தார் நாளைஇரார்; என்றுமே
வாழ்வார்கள் உலகில் இல்லை.
நன்றுக்கு நாளையிறப் பதைவிட நான்
இன்றிறக்க நடுங்க லாமோ?
அன்றியும்இந் நாட்டுமக்கள் அனைவரையும்
உணர்வுபெறச் செய்ய வேண்டின்,
நின்றார்போற் செல்லுவதும் நிலைத்தபுகழ்
நிறுத்துவதும் வேண்டும்" என்றான்!

நல்லதுணைப் படைத்தலைவன் வல்லானும்
மற்றவரும் வந்து சேர்ந்தார்.
"பொல்லாத வேந்தனுமைப் பிடித்துவரச்
சொல்லி விட்டான். தலைவ ரே! நாம்
எல்லோரும் மன்னவனை எதிர்த்துப்போ
ராடிடுவோம்! என்சொல் கின்றீர்!
வல்லாரை எதிர்பார்க்கும் குறிஞ்சிநிலம்
உமைக்கொன்று வாழ்வ துண்டோ?"

என்சொன்ன வல்லானின் மனத்திண்மை
வாழ்கஎனச் சேந்தன் வாழ்த்தி,
"தனக்குள்ள நல்லுணர்வு நாட்டன்பு
மற்றவர்க்கும் உள்ள தென்று
நினைக்கின்றாய்; என்கட்டை அனற்ப டட்டும்;
மக்கள்மன மதில்மு ளைத்த
மனக்கொதிப்பே குறிஞ்சியினை விடுவிக்கும்
உறுதி"என்றான் மகிழ்ந்து சேந்தன்!

அறமென்றொன் றிருக்கையிலும் இருகையிலும்
அறிஞனுக்கு விலங்கிட் டார்கள்.
மறமென்றொன் றிருக்கையிலும் மக்களதை
மாற்றாத வையந் தன்னில்
திறமொன்றொன் றறியாத மன்னவன்
முன்னிலையில் சேந்தன் நின்றான்.
இற! மன்னன் என்தீர்ப்பாம். இற நீதான்
இதைமறுக்க எண்ண முண்டோ!

"அரண்மனையும் உன்கொடிய புறங்கூறல்
பெற்றதன்றோ? ஆட்சி தன்னை
இருண்டபடி ஆக்கிஉனக் கிசைந்தபடி
கூத்தாட எண்ணி விட்டாய்;
திருந்தஇனி எண்ண முண்டா? சாகத்தான்
எண்ணமா? செப்ப வேண்டும்;
புரண் டிவிடும் இந்நாடு நின்னாலே
புதுமைபெறும் என்றாய்" என்றான்.

நம்நாடு தமிழ்நாடு: நாமெல்லாம்
தமிழ்மக்கள்; இன்பம் கோரி

இந்நிலத்தில் வாழ்வதெனில் மூச்சாலே!
அம்மூச்சுத் தமிழே! அந்தப்
பொன்னான தமிழாலே தமிழ்ச்சான்றோர்
புகன்றதமிழ்ச் சட்டம் ஒன்றே
இந்நாட்டை ஆண்டிடுதல் வேண்டும்; அதை
இகழ்வானை ஒழிக்க வேண்டும்!

"சட்டமென்பார்; உலகியற்றி யாள்என்பார்;
அடியளந்தான் என்றும் சொல்வார்.
சட்டந்தான் தொழத்தக்க தென்றுரைப்பார்:
தமிழ்ச்சட்ட உண்மை கண்டும்,
கட்டறுந்த காளையைப்போல் கண்டதெலாம்
வழிஎன்று கெட்ட லைந்தால்
பட்டணத்து முதலமைச்சும் பழங்குறிஞ்சிப்
பெருவேந்தும் ஒன்றே அன்றோ?

புதுநாளின் போக்குக்கு பழஞ்சட்ட
வரிகள் சில பொருந்தா விட்டால்
எதனாலும் ஒருநொடியும் தாழ்க்காமல்
எழில்மக்கள் எண்ணம் ஆய்ந்து
புதுக்காத மன்னவனைப் பொறுக்காது
தாய்நாடு; தொழிலா ளர்கள்
கொதிக்கின்றார் கூலியின்றி மதிக்கின்றீர்
இல்லையே! கொடுமை யன்றோ?

நாட்டினிலே விளைவில்லை, மழையில்லை.
அரிசி விலை நான்கு பங்கு!
கூட்டிவிட்டார் என்செய்வார்? கூலிஉயர்
வாக்கிடவே சட்டம் வேண்டும்.
பாட்டாளி மக்கட்கே அதுவன்றி
அரசினரும் பணம் கொடுத்தே
நாட்டிவர வேண்டும்நல் லாதரவும்;
இவைகளெலாம் கருத வில்லை.

அரசியலின் எத்துறையும் பணமின்றி
அழிகையிலே கோயி லுக்கும்
உருவவழி பாட்டுக்கும் மதங்கட்கும்
அயலார்க்கும் உள்ள பொன்னை
வரவெண்ணிப் பாராமல் செலவிட்ட
மனப்பான்மை கொடிதே அன்றோ?
வரிசைகெட்ட அயலாரை இங்கழைத்த
தேன்ஐயா? வாழ்வ தற்கா?

வண்டியிலே சோறெடுத்துத் தெருவெல்லாம்
மக்களுக்கு வழங்கி னாளே.
உண்டாரே ஏழைமக்கள்; ஒருநாளே
அல்லாமல் மறுநாள் உண்டா?

வண்டாரும் குழல்தான் சோறுதர
ஏன்போனாள்? மக்க ளின்பால்!
பண்டுசெய்த கொலைமறக்கப் படுகொலைகள்
பலசெய்ய அன்றோ ஐயா!

"பொறுப்புள்ள அலுவலெலாம் தனக்கான
மனிதருக்குத் தான ளித்தாள்.
வெறுப்படைந்த அறிஞர்களைத் தனக்கொத்து
வராதென்று தூக்கி விட்டாள்!
இறப்புக்குத் தள்ளினாள் இளவரசைத்
திண்ணாதமை ஒளிக்கும் அம்பின்
குறிக்கெதிரில் கண்மூடி நிற்குமர
சரைக்கொள்வாள்; கொல்வாள் நாட்டை.

"நீரறியீர்; நானறிவேன் இனிநடக்கப்
போவதெல்லாம்! அறிந்த வண்ணம்!
ஊரறிய நகரறிய நாடறிய
முரசறைந்தே உணர்ச்சி வெள்ளம்
நேரெழுந்து கிளர்ச்சிசெயப் புரட்சியினால்
இந்நாளின் ஆட்சி தன்னை
வேரறவே ஒழிப்பதெனும் குற்றமதை
நான்செய்தேன்; வேந்தே என்னை

"ஒழித்தீர்கள்; விழித்தார்கள் நாட்டார்கள்!
நான்மகிழ உள்ளம் கொண்டீர்.
பழித்தார்கள் உம்செயலைப் பறிப்பார்கள்
உம்முடியை. மக்க ளாட்சி
செழிப்பாகும் இதோஎன்றன் இல்லம்போய்ச்
சாகின்றேன் யாரும் காண
எழிற்சாறு கழைச்சாறு நானடையச்
செய்தீர்கள்; செல்வேன்" என்றான்.

"விடிவதற்குள் உயிர்சாய வேண்டும் நீ;
இவ்வுறுதி விளம்பிச் செல்க.
மடிவதற்கு மகிழ்கின்றாய் வருந்துகின்றேன்;
நீநாட்டில் வாழ்வ தற்கு
முடியும் ஒரு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்
மன்னனிடம்" என்றுரைக்க
"விடிவதற்குள் மாய்வதுதான் உறுதி" யென்று
சென்றிட்டான் வீரச் சேந்தன்.

நல்லாரும் உடனிருந்த எல்லாரும்
அழுதார்கள். நாட்டு மன்னன்,
"செல்வீர்கள் சேந்தனுடன் சாகு மட்டும்
உடனிருப்பீர்; செல்வீர் என்றான்!

நல்லாரும் உடனிருந்த எல்லாரும்
அழுதபடி நின்ற தன்றிப்
பொல்லாத வேந்தனிட்ட கட்டளையும்
புகவில்லை அவர்கள் காதில்!

எண்சீர் விருத்தம்

இதைக்கேட்ட தோழரெலாம் சேந்தன் இல்லம்
ஏகினார். சேந்தனவன் இல்லம் சார்ந்த
மதில்வளைத்த தோட்டத்தில் புறாக்கட் கெல்லாம்
மகிழ்வோடு தீனிதந்து கொண் டிருந்தான்.
"ஏதுநீவிர் செய்த பிழை? ஏன்ஒ றுத்தான்?
ஏன்நீவிர் ஏற்றுகொண் டீர்! எதிர்த்தி ருந்தால்
மதியற்ற மன்னவன் என்ன செய்வான்?
வாழ்வதற்கு நாமிட்ட பிச்சை அன்றோ?"

நல்லமைச்சன் அறிவழகன் நவிலு கின்றான்;
"நானறிவேன் சிலநாளில் அவனை மக்கள்
கொல்லுவார் என்பதனை! நீயி ருந்து
கொலைக்குப்பின் நிகழ்வதனைப் பார்க்கும் வாய்ப்பும்
இல்லையே எனநினைத்தே இரங்கு கின்றேன்.
இறத்தல்வரு மேனும்நல் லொழுக்கம் குன்றாச்
செல்வமே! சிரிக்கின்றாய். சாங்கா லத்தும்!
செய்வதென்ன நாங்களினிச் சொல்வாய்" என்றான்.

அறிவழகன் இதைச்சொல்லி முடிப்ப தற்குள்
அங்குவந்த தோழர் ஓராயி ரம்பேர்
நிறையவிழி நீர்உகுக்க வல்லான் வந்து,
நின்றபடி அழுகின்றான்! பெண்கள் பல்லோர்,
பிறைநுதலும் மீன்விழியும் முல்லைப் பல்லும்
பிளப்பார்போல் தளிர்க்கையால் முகத்தை மோதிப்
"பெறஅரிய என்தலைவா! அறிஞன் உன்போல்
பிறப்பதில்லை; பிறந்ததுவும் இல்லை" என்றார்.

அம்புயத்தாள் அங்கொருபால் நின்றவண்ணம்
அணிமுகத்தில் துணிசேர்த்து "வாழ்வேன் என்று
நம்பினேன்! ஐயாஇந் நாட்டை என்னை
நட்டாற்றில் கைவிட்டுப் போகின்றீரே?
சிம்புளொன்றும் போய்விட்டால் வெறிபி டித்த
சிற்றரிமா வுக்கென்ன செய்வோ மிங்கே?
அம்பெடுக்க வேண்டாம்நீர் குண்டு வீச
அல்லலுற வேண்டாம்நீர் இருந்தால் போதும்!

"இசையாதா ஓர்நொடியில் பகையை வீழ்த்த!
இசையாதா நலங்காக்க! அடிவ யிற்றைப்
பிசைவார்கள் பசியாலே; அவர்கட் கெல்லாம்

பெருவாழ்வைத் தரஇசையும் ஐயா!'' என்றாள்,
அசையாமல் நின்றபடி அம்பு யத்தின்
அன்புகண்டார் எல்லோரும்! சேந்தன் சொல்வான்,
''பசையற்ற நெஞ்சினாள் விநோதைக் கேநீ
பாங்கியன்றோ? தமிழ்ப்பாங்கும் உண்டோ?'' என்றான்.

''பாங்கறியா விநோதையவள் பாங்கி ருந்த
பாங்கிதான் அன்னவளின் பழிச்செ யல்கள்
தாங்கியே ஒத்திருந்த பாங்கி யேதான்.
தார்வேந்தன் தம்மனைக்குப் பரிந்து வாளை
ஓங்கிவந்த இளந்திரையன் நஞ்ச ருந்தி
ஒழியும்வகை செய்தகொடும் பாங்கி நான்தான்;
தீங்கற்ற திண்ணனைஅவ் வாறே கொன்ற
தீயாளின் பாங்கிருந்த பாங்கி நான்தான்!

''சில்லிமகன் தங்கவே லுக்கு நஞ்சைப்
பாலினிலே சேர்த்தளிக்க விநோதை ஏவ
இல்லத்தில் சென்றவனை அழைத்து வந்தே
இனமழித்த கோடரியாள் பாங்கி நான்தான்!
எல்லாம்செய் திட்டாளிப் பாங்கி; நீவிர்
எண்ணியவா றயலினத்தாள் அல்லேன்! இங்கே
செல்லாதென் றாலும்நான் வடக்கி அல்லேன்;
என்பாங்கு மெய்யாகத் தென்பாங் கையா!

''ஏழைப்பெண் அழகுடையேன் என்று தீயாள்
எனைஇங்கே ஏமாற்றிக் கூட்டி வந்தாள்;
வாழவைப்ப தாய்க்கூறிக் கூட்டி வந்தாள்;
மன்னவனைக் காட்டிஎனைக் கூட்டி வந்தாள்;
தாழ்வில்லா மன்னவனின் வழியில் வந்த
தமிழ்மகற்குக் கூட்டுவதாய்க் கூட்டி வந்தாள்;
தோழிஎன்றாள்; எனைஇங்கே தன்சூழ்ச் சிக்குத்
தோதாக வைத்திருந்தாள். சிலநா ளின்முன்,

''இக்குறிஞ்சி நாட்டார்க்கு நானி ழைத்த
இன்னலெலாம் எண்ணினேன் தமிழத் தன்மை
'எக்கா லும் பிழைசெய்தாய் இனிமே லேனும்
இன்பங்கொள்! அறஞ்செய்வாய்!' என்று சொல்ல,
அக்காலே இந்நாட்டுத் தொண்ட ராற்றும்
அருந்தொண்டில் மனம்வைத்தேன். எனைவி நோதை
செக்கிலிட்டும் ஆட்டிடுவாள் அவள்கை வென்றால்
செங்குறிஞ்சி தனில்வாழ்வேன் நீவிர் வென்றால்!''

மங்கையின்இம் மொழிகேட்டான் சேந்தன். மற்றும்
வந்திருந்தோர் கேட்டார்கள். விநோதை என்பாள்
இங்குவரும் வழியினிலே திண்ணன் தன்னை
இளந்திரைய னைக்கொன்ற தெண்ணி எண்ணி

அங்கிருந்தார் அனைவருமே உளந்து டித்தார்.
அறமுணர்ந்த சேந்தனவன் செப்பு கின்றான்:
பொங்குகின்றீர் பொங்குகின்றீர் கடுஞ்சி னத்தால்
பொறுத்திருங்கள்! பொறுத்திருங்கள்.'' என்றேசொல்லி.

''அம்மாநீ ஒன்றுகேள். உன்றன் பேரை
அழகுதமிழ் 'அல்லி' என்று மாற்றிக் கொள்வாய்.
தம்பிழையைத் தாமுணர்ந்தார் தூய்மை யுற்றார்.
தமிழர்இன்றும் தமிழர்களே. அயலார் ஆகார்.
எம்மினமும் உன்னினமும் ஒன்றே; ஆனால்
எண்ணிப்பார் இன்றுள்ள நிலைமை தன்னைச்
செம்மையுறு தமிழ்நாட்டை அயலார் தங்கள்
தீயொழுக்கம் மறைத்தவர் செயலும் பெற்றார்!

''இந்நாடும் தமிழ்நாடே! இடையில் காணும்
இருங்கடலால் தமிழ்க்குருதி மாறி டாது!
பொன்நடுவில் சிற்றெறும்பின் சாரை செல்லும்
இருமருங்கும் பொன்னன்றி வெள்ளி யாமோ?
ஒன்னலர்கள் தமிழழிக்கப் பலபல் ஆண்டாய்
ஒன்றல்ல பன்னூறு தரம்மு யன்றும்
பொன்றவில்லை இன்றுமிருக் கின்றாள் அன்னை
புனற்கடலும் புகைக்கடலும் என்ன செய்யும்?

''தகுகுறிஞ்சி நாட்டினிலே இருக்கின் றாய்நீ.
தாய்நாடாம் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின் றாய்நீ.
புகுந்தநா டல்ல இது பிறந்த நாடே!
பொல்லாங்கு கனவினிலும் எண்ண வேண்டாம்.
நகும்படியோர் தமிழறிஞன் தமிழர்க் கின்னல்
நாடுவனேல் அவ்வறிஞன் முட்டாள் ஆவான்.
இகழ்மிக்க ஒருமுட்டாள் தமிழர்க் கின்னல்
எண்ணானேல் அம்முட்டாள் அறிஞ னாவான்!

''வட நாட்டுச் சிறுக்கியந்த விநோதை! அன்னாள்
பொய்மையினை நீயுரைத்தாய் என்ன செய்தாள்!
அடல்நாட்டம் கொண்டிருந்தாள்! குறிஞ்சி நாட்டைக்
கண்டறிய நின்றிருந்தாள். மன்னன் சென்னை
நடமாட்டம் கேட்டறிந்தாள். மன்ன னைப்போய்
நாயாய்த்தான் வால்குழைத்துக் கைப்பி டித்தே
உடன் ஆட்டம் போடலுற்றாள்! குறிஞ்சித் திட்டில்
மன்னவனின் உறுதுணையைச் சாகச் செய்தாள்.

''மன்னவனின் இருதோளும் வாங்கு தல்போல்
வரிப்புலிகள் இரண்டுயிரும் வாங்கி விட்டாள்.
இந்நாட்டைத் தன்கைக்குள் அடக்கு தற்கும்
இங்குள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுப்ப தற்கும்

மன்னும்ஒரு பகுத்தறிவை மாய்ப்ப தற்கும்
பெருங்கோயில் கட்டுவித்தாள். மக்கள் வாழ்வைத்
தின்னுமதம் பரப்புவித்தாள். அவளின் நோக்கம்
திருநாட்டை அவள்நாட்டுக் கடிமை யாக்கல்!

''தன்னினத்தைத் தன்னாட்டை உயர்த்து தற்குத்
தரைகடந்தும் கடல்கடந்தும் உறவை நீத்தும்
என்னென்ன பாடுபடு கின்றாள் அந்த
ஏந்திழையாள் படும்பாட்டில் ஆயி ரத்தில்
ஒன்றான பங்கேனும் ஒரு நாளேனும்
ஒருதமிழன் ஒருமறவன் நல்ல தான
தன்னினத்தைத் தன்னாட்டை உயர்த்து தற்குச்
சற்றெழுந்தால் தமிழர்குறை முற்றுந் தீரும்.

தோழியாம் அல்லிக்குச் சொல்லி யேதன்
தோழருக்கும் இனிதாகச் சொல்ல லானான்;
''நாழிகையும் ஆயிற்று; விடை கொடுப்பீர்.
நானுமக்குக் கடைசிமுறை யாகச் சொல்வேன்.
வாழவைப்பீர் குறிஞ்சியினைத் தலைவன் சொல்லை
மறக்காமல் நடந்துகொள்க! புலிபொ றித்த
ஆழிஇதைக் காட்டுபவன் தலைவன் என்றே
அறிந்துகொள்க; வெல்கதமிழ்! குறிஞ்சி வாழ்க!''

எனமுடித்தான். எல்லாரும் நடப்ப தென்ன
எனப்பார்க்க ஆவலுற்றார். சேந்தன் அங்கே
தனியாக அமைச்சனையும் வல்லான் என்னும்
தன்துணைப்ப டைத்தலைவன் தனையும் கூவி
''அனல்பெருக்கக் கமழ்தேய்வின் கட்டை சேர்ப்பீர்;
அதில் விழுந்தே உயிர்விடுதல் வேண்டு'' மென்றான்.
புனல்பெருகும் விழியோடும் அழுகை யோடும்
புறம்சென்றார் கட்டைகொணர் விப்ப தற்கே!

''என்தோழா, என்னுறவே, தீய மன்னன்
இப்படியா தீர்ப்பளித்தான்!'' எனத் துடித்தே
அன்புடைய செழியனங்கே ஓடி வந்தான்;
அழுதபடி சேந்தனைப்போய் அணைத்து நின்றான்.
''என்ன இதில் அழத்தக்கதுண்டு தோழா!
இனிச்சாவேன்; இன்றைக்கே செத்தால் என்ன?
மனத்தெளிவு கொள்வாய்நீ. மாய்வேன் இன்று;
மக்களெலாம் உயிர் பெறுவீர் நாளை!'' என்றான்.

செழியனைஓர் தனியிடத்தில் அழைத்துச் சென்றான்.
''திருநாட்டில் குடியரசை நிறுவ வேண்டும்
அழகியஇப் புலிபொறித்த ஆழி தன்னை
அடையாளம் காட்டினால், தொண்டா! உன்றன்

மொழிகேட்பார்; தலைவனென ஒப்புக் கொள்வார்.
முன்னின்று புரட்சிதனை நடத்து விப்பாய்.
தழைகளழிற் றாய்நாடு; தமிழே வெல்க!
தணல்அணையும் இரவுமீதோ!'' என்று சொன்னான்.

மணந்துடித்தான் செழியனவன். ''அந்தோ! அந்த
மங்கையினால் விளைந்ததிது நீஇறந்தால்
இனந்துடிக்கும்; இளைஞரெலாம் துடிதுடிப்பார்.
அதோ அந்தத் தீயாளைக் காண்பேன்'' என்று
முனம்பாயும் வேங்கையைப்போல் பாய்ந்து சென்றான்
முழுநிலவு விண்ணெல்லாம் முத்துக் குப்பை
தனியான குளிர்செய்ய நடுத்தோட் டத்தில்
தணற்காடு மூட்டுகின்றார் சேந்தன் தோழர்!

பிரிவு—37

(விநோதையும் செழியனும் மாடியில் உலாவல்.
செழியன் வருத்தம்.)

சிந்தியல் வெண்பா

சிலந்தி இழைபோலும் செம்பொன் னிழையால்
நலந்திகழ் ஆடை நலங்கா—மலே உடுத்துப்
பட்டரைக்கை மேற்பட்ட பன்மணிகள் மின்ன, மணி
எட்டரைக்கு மேல்மாடி ஏறினாள்—தொட்டரைத்த
பூச்சுமணக் கக்குழலில் பூக்காடு தான்மணக்கக்

கீச்சுக் குரல்பாடிக் கிள்ளையவள்—நீச்சுநினை
வில்லா இருகெண்டை உண்கண் எதிர்செலுத்தி
நில்லா இருகால் நிலைக்கவைத்துப்—புல்லாய்
இடைசுருக்க நின்றாள். செழியன் இருகண்
கடைசுருங்க வந்தான்! களித்த—நடையன்னம்
''பஞ்சணையில் மன்னன் படுத்துறக்கம் கொள்ளஒரு
நஞ்சணைந்த மாம்பழத்தை நல்கிப்பின்—நெஞ்சணைந்த
காதல் துரத்தக் கடிதாக மேல்மாடி
மீதில்வந்து மெல்லிநான் நின்றேனிப்—போதுநான்
இங்குன்பால் இன்பமுற எண்ணினேன், என்செய்வேன்!

அங்கவனைத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்தினேன்—எங்கும்
ஒருவர் மகிழ்ச்சிஎனில் மற்றொருவர் துன்பம்.
இருவர் மகிழ்ச்சியில் நேற்றுன்—திருவிரலின்
தூயநகம் பட்டதனால் தோகைஎன் மார்பினிலே
நோயடைந்தேன் இங்கதனைநோக் குங்கால்—ஆயஇன்பம்
நீர்கொள்ள நேரிழையாள் துன்புற்றேன்'' என்றுரைத்து
மார்பை மறவனுக்குக் காட்டிநிற்க—நேர்ச்செழியன்
கண்டான்: கருதிவந்த செய்தியையும் தான்மறந்து
வண்டாகி மங்கை மலரிதழ்த்தேன்—உண்டும்.

உலவியும் ஓடியும் ஆடியும் பாடி
நிலவைப் புகழ்ந்தே நெடிதே—குலாவுகையில்
வந்து கொண்டிருந்த குளிர்காற்றில் மணமேமி—
தந்து கொண்டிருந்ததனை மெல்லியவள்—''இந்த மணம்
எங்கிருந்து வந்ததோ?' என்றாள். செழியனுளம்
பொங்கி, ''கொடியவளே போக்கிவிட்டாய் – தங்கத்தை
நாட்டில் மிகுந்த நரிதொலைக்கக் கற்றவனை
ஈட்டி முதுகில் எறிந்து கொன்றாய்—காட்டுப்

புலிக்குக் குழிதோண்டிப் பொத்தெனவே வீழ்த்தி
நலிக்குள்ளாக்கச்செய்தாய் நாட்டைக்—கொலைகாரி
அந்தோ, அதோ சேந்தன் வேகின்றான்! அப்புகைதான்
சந்தனத்து நன்மணத்தைத் தாங்கிவந்த—திந்தநிலை
எந்தவகை பொறுப்பேன்? ஏனோ நான் வாழுகின்றேன்!
நைந்தேனே! நான்செய் கடமைம றந்துவிட்டேன்,
பெண்புரிந்த வஞ்சத்தால் பேதுற்றேன்—மண்புதையக்
கண்ணொப்பாய் என்றன் கருத்தொப்பாய்
—துண்ணென்று
வேகின்றாய்'' என்று விரைவாய்ச் செழியனவன்
போகின்றான் கண்ணீர் பொழிந்து.

பிரிவு—38

(அரசனிடம் விநோதையின் வேலைப்பாடு.)

அறுசீர் விருத்தம்

மலர்ந்தது காலை! மன்னன்
மலர்ந்தனன் விழிகள்! வஞ்சி
''புலர்ந்ததே பொழுது! நீங்கள்
புதுத்தூக்கம் தூங்க லானீர்!
அலைந்ததென் காத லுள்ளம்
அருகினிற் காத்தி ருந்தேன்.
பலமணி நேரம் பார்த்தேன்.
எழவில்லை! படுத்துக் கொண்டேன்!''
என்றனள் விநோதை மன்னன்,

''என்னமோ தெரிய வில்லை.
....
உன் அரு மாம்ப ழத்தை
உண்டதே அறிவேன்! பின்னர்
என்னதான் நடந்த தென்றே
அறிகிலேன்! யான் விரும்பும்
கன்னலே! என்பொ ருட்டா
இரவெல்லாம் காத்தி ருந்தாய்?''

எனக்கேட்டான் மன்னன். 'ஆமாம்!
இருட்காட்டில் பசித்த ஓர்பெண்
தினைக்கூட்டுத் தேனை எண்ணித்
திகைக்கமாட் டாளா?'' என்றாள்.
''மனக்காட்டில் உனைம றந்து
மலர்விழி மூட வைக்கும்
சுனைக்காட்டுத் தழையு முண்டோ?
தோகையே!'' என்றான் மன்னன்.

''உண்ணாமல் என்னை வைத்தே
உறக்கத்தில் சென்ற நீங்கள்
பண்ணாத தீமை ஒன்றைப்
பண்ணினீர்! இத்தீ மைக்குக்
கண்ணாள ரோடு நானே
கடலிலே படகி லேறி
எண்ணாத முத்தெ டுக்க
எண்ணினேன்'' என்றாள் மங்கை!

''குலைப்பழம் வேண்டா மென்னும்
குரங்கைநீ கண்ட துண்டோ?
மலைப்பழ இதழ்ப்பெண் ணாளே!
வாகடற் கரைக்கு; காதற்
கலைப்பழக் கத்தைச் செய்வோம்.
கனற்கதிர் பழுக்கு மட்டும்!
நிலைப்பழச் செய்யும் காலை
நிகழ்ச்சியாய் அதை முடிப்போம்!

'நடுப்பகல் வீடு வந்து
நடத்துவோம் ஆடல் பாடல்!
எடுப்பான அழகு நங்காய்!
எழு! நட! போவோம்!'' என்றான்.
''படைத்தலை வன்ம டிந்தான்;
பலதலை வர்கள் குந்தி
அடுத்தஓர் கிளர்ச்சிக் கான
திட்டமொன் றமைக்கின் றாராம்!

''நடுங்கிடு கின்றோ மாம்நாம்
தலைவர்கள் நவிலு கின்றார்.
நடுக்கம்நம் மிடத்தில் இல்லை;
அவரிதை அறிய வேண்டும்
இடும்பைசேர் சேந்தன் செத்த
இடத்தில்நம் மணவி ழாவை
நடத்திடல் செய்தல் வேண்டும்.
நடுங்காமை காட்டு தற்கே!''

"தொன தொன என்று பேசித்
தொலைக்கின்றாய் நேரந் தன்னை!
இனிதான செய்தி சொன்னாய்
எழுந்திரு கடலுக் கென்றால்
கனியின்மேல் கனிவைக் கின்றாய்
கடிமணம் புரிவ தென்றால்
பனிமலை தாழ்த்தல் என்று
பாவைநீ நினைக்கின் றாயா?

"நாளைஓர் நாளைத் தள்ளி,
மறுநாளே மணத்தைக் காலை
வேளையே புரிந்தால், எந்த
வீரப்பன் தடுப்பான்? எந்தக்
கோளன்தான் கிளர்ச்சி செய்யக்
கூட்டத்தை நடத்தி னான்? அவ்
வானைத்தான் பார்க்க வேண்டும்;
அச்சத்தால் இளைக்கா தேநீ!"

என்றனன், இருவர் தாமும்
கடற்கரை ஏகி னார்கள்.
நின்றது படகு. வேந்தன்
நேரிழை இருவர் ஏறச்,
சென்றது படகு, மங்கை
சிரிப்பினை இதழிற் கூட்டி.
ஒன்றென்றாள் விரலை நீட்டி!
நீபாடென் றுரைத்தான் மன்னன்.

"காற்றொன்று மறிக்கும் இங்கே!
கடலொன்று முழங்கும் இங்கே!
தாற்றுக்கோல் துள்ளு காளைப்
படகொரு பக்கம் இங்கே!
நேற்றுப்பா டியதே பாட
நினைக்கின்றேன்!" என்றாள்; வானத்
தூற்றலொன் றங்கே காற்றின்
துடுக்குமங் கெழுந்த போது,

"இடிமின்னல் காற்று மாரி!
ஐயையோ!" எனவி நோதை;
மடியினில் மன்னன் ஏந்த,
மலர்முகம் கவிழ்ந்தாள். அந்தப்
படகொரு கூத்தா டிற்றே
கதகளிப் பாங்காய்! ஆட்கள்
"எடுபிடி" என்றார்! மேலும்
இடிமின்னல் காற்று மாரி!

"அடங்கிற்றா மழைதான்! மேலும்
அகம்நடுங் கிடவே மேலும்
தொடங்கிற்றா! மணப்பெண் அன்றோ!
தொட்டது கலங்கி டாதோ!
படகினில் மீகா மன்காள்,
பாரிரோ?" என்றான்; அன்னார்
'எடு பிடி' என்றார்! கண்டார்
இடிமின்னல் காற்று மாரி!

"நின்றது மழை,என், கண்ணே!
நீஅஞ்சேல்; காற்றும் 'நின்றேன்'
என்றது. இடிஇ லேசு
கொண்டது மின்னல் இல்லை!
நன்றுநீ எழுந்தி ருப்பாய்;
நடுக்கத்தை லிடுவாய் பெண்ணே!"
என்றனன்; எழுந்து கண்டாள்
இடிமின்னல் காற்று மாரி!

துன்பமே அறியேன், என்றன்
தோகைநீ கிடைத்த பின்னர்;
இன்பமே இடைவி டாமல்
எய்திடு கின்றேன்; இந்த
நன்றான நிலையைக் காண
நாங்களா பொறுத்தி ருப்போம்.
என்றன, பாழாய்ப் போன
இடிமின்னல் காற்று மாரி"?

அழுதானிவ் வாறு கூறி
அரசனும், ஆட்கள் யாரும்
"மழைதானும் மட்டு! மின்னல்
மட்டடி மட்டுக் காற்றே!
கழிமட்டும் படகின் ஆட்டம்
கண்டமட் டுமட்டெ"ன்றார்; ஏந்
திழைகண்டாள் இரண்டு பங்காம்
இடிமின்னல் காற்று மாரி!

"போயின் நமது வாழ்வே!
போயின இன்பம்!" என்றே
சேயிழை விநோதை தானும்
திகைத்தாளாய்த் திட்டு கின்றாள்;
"நாயொன்று கழுதை ஒன்று
நலமிலாப் பன்றி ஒன்றாம்.
ஈயொன்றாம் இங்கே இந்த
இடிமின்னல் காற்று மாரி!"

வேறு

மக்களுயர் மன்றத்தில் மக்கள் கூடி,
வாயார வாழ்த்தினார், மழையைக் காற்றைத்
தக்கபேரிடியையெழில் மின்னல் தன்னை
தரையெல்லாம் வயலெல்லாம் ஏரி எல்லாம்
மிக்கபெரு வெள்ளத்தைக் கண்டு கண்டு
மேனிஎலாம் ஒளிசிறக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார்;
''புக்கஒரு வறுமைநிலை போயிற் றெ''ன்றார்,
''பொதுவாழ்வும் உயரு''மெனப் புகன்றார் யாரும்!

அப்போது சில்லியங்கே ஓடி வந்தே,
''அரசரொடு விநோதையம்மை கடலிற் சிக்கி,
இப்போது தொல்லையிலே இருக்கக் கண்டோம்.
நம்கடமை என்ன'' வென்றே எரிந்து வீழ்ந்தான்.
சப்பாணி, ''சரி போடா!'' என்று சொன்னான்.
சந்தப்பன், ''சாகட்டும்!'' என்று சொன்னான்.
''எப்போது மழை நிற்கும்?'' என்றான் முத்து,
''மழைநின்றால், வந்திடுவார்'' என்றான் தொப்பை.

''பெரிதப்பா என்கேள்வி! சின்ன தல்ல!
பெரியவர்கள் பதில்சொல்ல வேண்டும்'' என்றே
உரிமையுடன் சில்லிசொல்ல, அமைச்சன் சொல்வான்
''உனக்கெப்ப டித்தெரியும் அரசன் தொல்லை!'
''வரிசையற்ற கேள்விஇது! நான்தான் கேட்டேன்.
வானாற்றுத் தொலையொலியில்'' என்றான் சில்லி.
''சரி அடடா வல்லானே! உதவிக் காகத்
தக்கபடி செல்க!'' என அமைச்சன் சொல்ல,

''நான்செல்ல அட்டியில்லை; நடுமார் புக்குள்
தண்டொன்று புகுந்துவிளை யாடு தல்போல்,
மேன்மேலும் பெருகிற்றோர் குத்த'' லென்று
விளம்பினான் நல்லபடைத் தலைவன் வல்லான்;
''நான்போக லாம்,கிழவன் ஆத லாலே,
முடியாதே!'' என அமைச்சன் தானும் சொன்னான்-
''ஏன்போனார், மன்னவனும் அயலாள் தாமும்?''
எனக்கேட்டுச் சிரித்திட்டான் செழியன் ஆங்கே!

சில்லியவன் தலைமையிலே படைவீரர்கள்
செல்லட்டும்; வல்லோனே ஏற்பா டொன்று
நல்லபடி செய்தனுப்பு; மழையும் காற்றும்
நள்ளிருள்போல் வல்லிருட்டும் வருதல் கண்டோம்!
செல்லப்பா!'' என்றமைச்சன் சொல்ல, வல்லான்,
மூடுவண்டி தனிலேறிச் செல்ல லானான்;
சில்லிசொன்னான், ''எனக்கிந்தப் பெருமை தந்தீர்!
நன்றிஐயா நன்றி'' என்று சொல்லிச் சென்றான்.

சரியாக நான்குமணி மாலை யாகத்
தையலுடன் மன்னவனும் ஏறிச் சென்ற
ஒருபடகு கரையினிலே வந்து சேர,
ஒருவருமே தனக்குவராக் கார ணத்தால்
பெரும்படகின் ஆட்களே இறங்கிச் சென்றே,
அரண்மனையின் தனிஅறையைப் பெருக்கிக் கூட்டி.
இருவரையும் படுக்கவைத்தார்; அமைச்சன் வந்தான்.
"ஏன்எவரும் இங்கில்லை?" என்றான் மன்னன்.

"சம்பள மில்லாமல் அலு வல்பார்ப் பாரோ?
நம்வீட்டில் வெறும்பானை பொங்கு மோ? இவ்
வம்புசெய வேண்டாங்காண், மன்னா! இந்த
மங்கையுடன் விளையாடல் ஒன்றே உன்றன்
செம்மைநெறி என்றெண்ணி இருக்கின் றாயா?
சின்னசெயல் விடுக!" என அமைச்சன் சொன்னான்.
"எம்மைநீ கடலினின்று காப்ப தற்கே
ஏன் ஆட்கள் அனுப்பவில்லை" என் றான் மன்னன்.

"யாருக்குத் தெரியும்நீ சென் றசே தி?
எவனுக்குத் தகவல்தந்தாய் கடலி னின்று?
பாருக்குள் வியப்பன்றோ உன்செ யல்கள்?
பகர்ந்தனைநீ வானாற்றுக் கருவி யாலே
யாரைஅழைக் கச்சொன்னாய்? சில்லி தானா
உனக்கமைச்சன்? கூறிடுக! எனினு மந்த
ஊரைஏ மாற்றுகின்ற சில்லியோடே
ஒருபடையும் அனுப்பிவைத்தேன்" என்றான் மூத்தோன்.

நெறுநெறுவென் றேபல்லைக் கடித்தான் மன்னன்!
நேரிழையாள் மன்னவன்வாய் அடங்கும் வண்ணம்
குறுக்கினிலே புகுந்திதனைச் சொல்ல லானாள்:

....

"வெறுக்கும்வகை மன்னர் நடப் பதுபி ழைதான்;
மேலுமிது போல்நடக்க மாட்டார்; உங்கள்
குறிப்பைப்போல் அரசியலை நடத்த" என்றாள்,
கூறினான் மன்னவனும், "ஆம்ஆம்" என்றே!

"என்குறிப்புப் போல்நடக்க இசைந்த தற்கே
இந்நாட்டின் பேராலே நன்றி சொன்னேன்;
முன்குறிப்பேன் மன்னிடம் என்கு றிப்பை
முடித்திடுவேன் அதன்பிறகு செயல்ஒவ் வொன்றும்!
புன்னெறியை விடவேண்டும்! வையம் மேலும்
புகழவே செய்கைதனைச் செய்தல் வேண்டும்!"
மன்னவன்பால் இதுகூறி விடையும் பெற்று
மகிழ்ச்சியுடன் நடப்பான்போல் அமைச்சன் சென்றான்.

அமைச்சனவன் சென்றவுடன் விநோதை அங்கே
அரசனிடம் சொல்லுகின்றாள்: அருமை அத்தான்!

அமைச்சன்மேல் உனக்கெழுந்த சினமோ அந்த
அமைச்சனுயிர் குடிப்பதுவாம்; நான்தடுத்தேன்;
அமைச்சனை நாம் வெளிப்படையாய் வெறுத்தல் தீமை
அமைச்சனைக்கொண் டேமணத்தை முடிக்க வேண்டும்.
அமைச்சனுரை கேட்டதனால், அவனைச் சார்ந்தோர்
அகமின்ன தென்றுநாம் அறிந்து கொண்டோம்.

"திருமணத்தை முடித்திடுவோம்; அதன்பின் னேநாம்
செயத்தக்க தின்னதென்று செப்புகின்றேன்.
ஒருபயனும் நமக்கிங்கே உதவ மாட்டான்.
நம்மையெலாம் ஒழிப்பதுதான் அவர்கள் எண்ணம்.
இருக்கட்டும் சில்லி நமைத் தேடிவந்தான்,
என்றுரைத்தான் அமைச்சனவன், எங்கே சென்றான்?
பெருங்கடலில் பெருந்தொல்லை பெற்றான் போலும்?
என்றுரைத்தாள், மங்கையவள்! சில்லி வந்தான்.

"அவ்வளவு பெருங்கடலில் எங்கும் தேடி
அலைந்தோமே! எங்கிருந்தீர் அவ்வெள் ளத்தில்
எவ்வளவு சிறுபொருளும் துழாவிப் பார்த்த
என்கையில் கிடைத்திருக்கும் நீங்கள் மட்டும்
இவ்வழியாய் வந்திருக்க வேண்டும்" என்றே
இடதுகையை வேறுபக்கம் வளைத்துக் காட்ட
'மௌவலூர் நேர்க்கரையை நோக்கி நாங்கள்
வந்திட்டோம் அதுபற்றி வருத்தம் இல்லை!

"அலைகடலில் எங்கள்நிலை தன்னை நீவிர்
அமைச்சனிடம் சொன்னீரா? என்ன சொன்னான்?
தலைக்கொழுப்பாய் ஏதேனும் சொன்ன துண்டோ?
சாற்றிடுவீர்!" என மங்கை சாற்றச் சில்லி
"தலைக்கொழுப்பு மட்டுமல்ல வாய்க்கொ ழுப்பும்
தன் கொழுப்பும் பிறர்கொழுப்பும் சொல்லக் கேட்பாய்!
'அலைகடலில் ஏன்போனான் மன்னன்?' என்றான்;
ஆர்என்றால் அவன்றானே செழியன் என்பான்!
"மக்கள்பொது மன்றத்தில் அமைச்சன் மற்றும்
வல்லானோ டாயிரம்பேர் இருந்த போது
இக்கதையை நான்சொன்னேன். என்னை நோக்கி
எளிதாகப் பலநாய்கள் பேசக் கண்டேன்;
செக்காடும் பொன்னன் மகன் வல்லான் என்ற
சிறந்ததுணைப் படைத்தலைவன் கேலி யாக
"மிக்கவலி மார்பினிலே ஆத லாலே
மேவாது, வரமாட்டேன்" என்று ரைத்தான்!

"போனவர்கள் சாகட்டும் அதனா லென்ன?
போடாநீ!" என்றுரைத்தான் அங்கோர் முட்டாள்.
'தேனடா மங்கைஅந்த மன்னனுக்கு?
சென்றவர்கள் ஒழியட்டும்; அதனா லென்ன?
நீநாய்போல் ஏன்வந்தாய்' என்றான் ஓர் ஆள்!
நீர்ப்பெருக்கு விழிமறைக்க அழுதேன்; பின்பு

நானந்த அமைச்சனிடம் கடைசி யாக
'நடப்பதென்ன?' எனக்கேட்டேன்; அவனு ரைத்தான் :

''உன்னுடம்பு சரியில்லை; படைவீ ரர்கள்
உயர் அறிஞர் சில்லியுடன் போக வேண்டும்;
என் ஆணை—அவர்களிடம் சொல்லிக் காட்டி
இப்போதே அனுப்பென்றான்; அதுபோல் வந்தேன்.
என்னென்றன் கருத்தென்றால் விநோதை யம்மா
வீரத்தில் நல்லறிவில் மிகுந்த மன்னி!
அன்பில்லாச் செழியனொடு வல்லான் மற்றும்
அமைச்சன்முதல் அனைவரையும் ஒழிக்க வேண்டும்.

''இச்செயல்கள் விநோதையால் முடியும்; வேறே
இசைவான ஆட்களையும் அவ்வே லைக்கே
மெச்சும்வகை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
வீண்காலம் போக்குவதில் பயனே இல்லை.
பொய்ச்சிரிப்பும் பொறாமையுமே உருவாய் வந்த
பொறுக்கிகளை ஒருசிறிதும் நம்பவேண்டாம்
எச்சரிக்கை அல்ல இது; மன்னவர்பால்
என்தாழ்ந்த விண்ணப்பம்!'' என்றான் சில்லி.

''அஞ்சாதே சில்லியப்பா! நடப்ப தெல்லாம்
அரசர்க்கு நன்றாகத் தெரியும்; ஒன்றும்
மிஞ்சிவிட மாட்டார்கள்; தீய வர்கள்
முறுக்குகின்ற மீசையிலே தீயே மூளும்!
நெஞ்சார நீர்மட்டும் அப்ப கைவர்
நிற்கு மிடந்தனிலேயும் நிற்க வேண்டாம்.
பஞ்சிழைக்குப் பட்டபொறி உடனிருந்த
பட்டுக்கும் பட்டுவிடும் அன்றோ?'' என்றாள்.

புகழ்ச்சியினை மேலாக்கும் பிள்ளை தன்னைப்
புதைத்துவிட்ட விநோதைமேல் உள்ள தான
இகழ்ச்சிதனை உள்ளுக்குள் வைத்த சில்லி,
இட்டதொரு கட்டளையை முடிப்ப வன்போல்
''மகிழ்ச்சியம்மா மகிழ்ச்சியம்மா! என்று சொன்னான்.
மன்னவனும் சேயிழையும் திரும ணத்தின்
நிகழ்ச்சிமுறை அழைப்புமுறை மணத்தின் பின்னர்
நிலைக்குமுறை! இவைபற்றிப் பேசி நின்றார்.

பிரிவு—39

தரும இல்லத்தின் நிலை

அகவல்

தரும இல்லம் உருமமுங் கிற்றே
தெருப்புறம் ஏழைகள் செங்கை ஏந்தித்

தலைகாட் டுவதும் இல்லை; கொலை, கவர்
பொதுமக ளிர்தரும் புதுவி ருந்துகள்
நாடொறும் நடைபெறும் வீடா யிற்றே!
நட்ட நடுவிற் பட்டப் பகல்போல்
மின்வி ளக்குகள் விளைத்தன ஒளியை!
மணிப்பொறி பன்னிரண்டு மணிஅ டித்ததே.
அணித்தாய்ச் சுற்றிலும் அமைந்த அறைகளில்
ஒன்று கவறா டுமிடம்; மற்றொன்று
கட்கு டிக்கு மிடமே; கட்டில்கள்
இட்ட பொது மக்கள் நட்பிடம் ஒன்று;
கழக உறுப்பினர் காத்திருப்ப தொன்று;
நடுக்கூடம் ஆடல் பாடல்
நடக்கும். ஆயிரம்பேர் நண்ணு மிடமே!

பிரிவு—40

(ஒழுக்கக்கேட்டின் கோட்டையே தரும இல்லம்.)

அறுசீர் விருத்தம்

தரும இல்லத்தை நோக்கித்
தமிழச்சி மடவார் தோழி
இரவினில் ஒருமணிக்கு
நடக்கின்றாள்! இடையில் பல்லோர்
"அருந்தமிழ் மங்கை யேநீ
அங்கேசெல் லாதே அம்மா!
திருநாட்டின் ஒழுக்கம் காப்பாய்!"
என்றனர். அவளு ரைப்பாள் :

"நடப்பதை அறிதல் வேண்டும்
நடப்பினிற் சேர்தல் தீதே
படைவலி யுடையான் மன்னன்
பாவையாள் சில்லிக் கேதான்
இடப்பட்ட வேலை தன்னை
இயற்றுவான், என்னிடத்தில்
தடுக்காமல் தரும இல்லம்
சற்றுவா" என்று சொன்னான்.

"போகின்றேன்; தோழ ரேநீர்
இங்கிரும்; போக வேண்டாம்.
ஏகிடும் என்போன் றோரை
'ஏகாதீர்' என்று சொன்னால்,
'சாகின்றோம்!' என்பார். சாகா
திருப்பார்கள் அன்றோ?" என்று
போகின்றாள் மடவார் தோழி,
போக்கற்ற கூட்டம் நோக்கி.

தீதற்ற தமிழர் தாமும்,
சிவானந்தர் சிவசம் பந்தர்'
மாதர்மேல் மைய லாகி,
மறைமுக மாகப் போனார்.
மாய்தரும் கள்ளை எண்ணி
மாலுக்கோர் அடிமை சென்றான்.
வாய்திறக் காதி ருந்தார்
வழியினில் தோழ ரெல்லாம்!

சுவரோரம் சில்லி தானும்
சுற்றுமுற் றும்பார்த் தானாய்க்
கவறாடும் எண்ணத் தோடு
கடிதாகச் செல்லும் போதில்,
"எவர்போவார்?" என்று கேட்டார்
வழிநின்ற இளைஞர் சில்லோர்
"எவர்கேட்பார்?" என்றான் சில்லி
இருந்தவர் இயம்பு கின்றார் :

"இங்கொரு மங்கை உள்ளாள்
ஏதேனும் பொருள் கொடுப்பார்
தங்கட்குத் தன்னை ஈவாள்
சடுதியில் வரவி ருப்பம்
உங்கட்கும் உண்டோ?" என்றார்.
"இல்லை!" என்றோடிப் போனான்.
செங்குத்தாய் நின்ற தென்னை
வீழ்ந்தாற்போற் சிரித்தார் வீழ்ந்தே!

பொய்க்காடு வஞ்சக் குன்று,
புன்செயற் பெருக்கு நெஞ்சில்
எக்கேடும் நிறைந்த பள்ளம்,
இரக்கமொன் றில்லா ஏரி!
முக்காடு போட்ட வண்ண
முகமலர் மறைத்த வண்ணம்
நிற்காமல் சென்றாள். நின்றோர்
"யார்?" என்று கேட்க லானார்.

"நானன்றோ அல்லி!" என்று
நடந்தனள் விநோதை! ஓர்ஆள்
"ஏனந்த அல்லி அங்கே
ஏகுவா ளானாள்?" என்றான்.
"ஊனந்தான் அவளு ரைத்தாள்.
உண்மையில் அல்லி அல்லள்,
ஆனமுக் காட்டை நீக்கி
அறிகின்றேன்!" என்றான் ஓர் ஆள்.

''கானத்தைக் கையால் தள்ளிக்
கடலைக் காலால் கலக்கும்
ஆனையை அறைந்து கொல்லும்
அருந்திறற் செழிய னுக்குத்
தேன் அவள்! விநோதை யாள்பால்
செல்லாதே!'' என்றான் ஓர்ஆள்
''ஏனினி இங்கி ருத்தல்?''
என்றனர் ஒருங்கு சென்றார்!

பிரிவு—41

தரும இல்லத்தில் சுவையும் இருந்தது. பல தீச் செயல்கள் நடைபெற்றன.)

அறுசீர் விருத்தம்

கூடமோர் ஆட ரங்கு!
கொடியிடை துவளும் வண்ணம்
ஆடுமோர் அல்லி காற்றால்
ஆடுமோர் அலரிக் கொம்பு!
பாடுமோர் குறிஞ்சிப் பாட்டுத்
தமிழ்மேன்மைக் கெடுத்துக் காட்டு!
வாடுங்கால் கலைநு கர்ந்து
மகிழ்ந்தது தரும இல்லம்!

ஆடலும் முடிந்த பின்னர்
அனைவரும் கள்ளை மொண்டார்!
ஓடையில் பிடித்து வந்து
பொரித்தமீன் உண்டார் சில்லோர்!
ஓடியே ஆட்டி றைச்சி
சிவாநந்தர் மகிழ்வாய் உண்டார்!
சாடிக்கள் தலைக்க றிக்கே
தக்கதாம் சம்பந் தர்க்கே!

கவலையை புறத்தில் தள்ளிக்
கள்ளிலே மனத்தைத் தள்ளிச்
சுவைகாண்பார் தம்மில் ஓர்பெண்
துயர்வாய்ந்த முகத்தா ளாகி
அவைக்கொரு புறத்தில் குந்தி
இருந்தனள்; அவளை அந்தச்
சுவாநந்தர் திரும்பி வந்து
திரும்பினார், மலர்மு கத்தை!

திருமாலுக் கடிமை அங்கோர்
திருக்குடத் திருக்கள் எல்லாம்
திருவாய்க்குள் சேர்த்தா ராகித்
திருமண்ணில் கவிழ்த்து வைத்துத்

"திருவேங்க டத்தோய்! உன்றன்
திருவருள் வேண்டி நின்றேன்.
திருக்கள்ளுக் குடமாய் உள்ள
திருமாலே அருள்வாய்." என்றான்.

"தழையாக்கிப் பூவும் ஆக்கிச்
சாலைகள் சோலை ஆக்கிக்
கழையாக்கும் திருமா லேநீ
கருந்தேள்போல் கடுக்கும் கள்ளை
மழையாக்கி என்றன் வாயை
மடையாக்கி அருள் புரிந்தால்,
பிழையாக்கு வாரோ உன்றன்
பெருமையை" எனக்கும் பிட்டான்!

"உளமாக்கி, உயிரை ஆக்கி,
உயர்ந்திடும் ஆசை ஆக்கி,
வளமாக்கி, வாயும் ஆக்கி,
வாங்கிடக் கையு மாக்கி,
இளமாதர் தம்மை ஆக்கும்
என்கண்ணா! புளித்த கள்ளைக்
குளமாக்கி என்றன் வாயைக்
குடமாக்கி அருள்வாய்" என்றான்;

அழைத்தஅச் சிவாநந் தன்மேல்
அசைந்துவீழ்ந் தெழுந்து, வேறு
கொதித்தஓர் காளை யின்தோள்
குலுங்கினான் அதேநே ரத்தில்
உழைப்பாளர் தலைவ னான
செழியனங் கோடி வந்து
"விழற்காடே! வெறிபி டித்த
விநோதையே!" எனப்பி டித்தான்!

பிடித்தஅப் பிடியைத் தள்ளி
"என்பெயர் அல்லி" என்று
முடித்தாளாய் ஓர்அறைக்குள்
முன்ஓடிப் புகமு யன்றான்.
படித்தாளாய் அங்கி ருந்த
பாவையாம் மடவார் தோழி
இடித்துத்தள் ளிடவி நோதை
எதிர்நின்ற கூடம் சேர்ந்தாள்!

கூடத்தில் விநோதை யாளின்
முக்காடு குலையச் செய்து
"ஓடிப்போ நாயே!" என்று
கீழ்த்தள்ளி உதைத்துச் சென்றான்:

ஈடற்ற செழியன்! மங்கை
எழுந்தனள் அறைக்குச் சென்றாள்.
மாடப்பு றாபோல் அங்கே
இருந்தனள் மடவார் தோழி!

விநோதைதன் இடுப்பி னின்று
வெடுக்கெனச் சுழல்துப்பாக்கி
தனைத்தூக்கிச் சுட்டுத் தீர்த்தாள்.
தலைசாய்த்த மடவார் தோழி,
அனல்மனப் பார்ப்பால் சுட்ட
அண்ணலாம் காந்தி ஆனாள்!
மண்பட்ட அச்சம் அங்கே
வானையே நடுங்கச் செய்யும்;

பழுபனை மட்டை வாலில்
பசங்கள்தாம் கட்டி விட்ட
கழுதைபோல் விநோதை ஓடி
அரண்மனைக் கதவை மூடி
விழிதுயில் அரசன் மேலே
விழுந்தனள், அவன்வி ழித்தே,
"அழைத்தேன்முன் உன்னை" என்றாள்!
"அதற்குத்தான் வந்தேன்,' என்றாள்!

அரசன்பால் வழக்கு ரைக்க
வந்தனர் சிலபேர், அங்கே
அரசனும் அமைச்சன் தானும்
அவைஉறுப் பினரும் கூடி
"உரைப்பீர்கள் வழக்கை" என்ன!
உரைக்கின்றார், "மடவார் தோழி
இரவொரு மங்கை யாலே
இறந்தனள். அந்த மங்கை;

இவ்வரண் மனையில் வந்து
புகுந்தனள்; வியப்பீ தன்றோ?
செவ்விதின் அவளைத் தேடி,
ஒறுத்தலும் செய்ய வேண்டும்.
ஒவ்வாத செயலால் எங்கள்
ஒருமகன் மனைஇ ழந்தான்.
அவ்விளை யோன்இ ழப்புக்
காயிரம் பொன்னும் வேண்டும்!"

என்றனர் அமைச்சன், "அவ்வா
றியற்றிய கொடியாள் எங்கே?
நன்றாக அரண்ம னைக்குள்
தேடுக!" எனந வின்றான்.
சென்றார்கள் பல்லோர். அந்தத்
தீளாளைத் தேடி னார்கள்.

வந்தாள்அவ் விநோதை அங்கே,
மன்னன்பால் உரைக்க லானாள்:

"'அல்லியை மடவார் தோழி
முக்காட்டை அகற்றி மானம்
இல்லாமற் செய்த தாலே,
எரிச்சலால் சுட்டுக் கொன்றாள்.
நல்லதோர் அல்லி என்பாள்
என்னிடம் அதைந வின்றாள்.
வல்லிநான் அன்ன வட்கு
மன்னிப்பும் தந்து விட்டேன்!

''முடிந்தது வழக்கு; மற்றும்
முறையீடு செல்லா திங்கே!
கடிந்தொன்றும் பேச வேண்டாம்.
கடைகட்டிப் போவீர்'' என்றாள்.
மடிந்தவள் உறவி னோர்கள்
மன்னனின் முகத்தை நோக்க,
''முடிந்தது வழக்கு; மற்றும்
முறையீடு செல்லா'' தென்றான்!

''ஆட்சியும் உண்டா நாட்டில்?
அறங்காக்க ஆள்தான் உண்டா?
மாட்சிமை யுடைய மன்னர்
வழிவந்தும் அழிவைச் செய்யும்
காட்சியும் கண்டோம் மக்கள்
கண்ணீரைக் கண்டோம் மக்கள்
மீட்சிதான் என்றோ?'' என்று
விளம்பினார் உளம்ப தைத்தே!

தெருவெலாம் அழுத கண்ணீர்
சிந்திற்றுத் தெருவா ரெல்லாம்
வெருவியே என்ன என்று
வினவினார். நிலைஅ றிந்தார்.
பெருவியப் படைந்தார். 'நாட்டின்
பேரழிந் ததுவோ!'' என்றார்
அருகினில் தம்பி ரானும்,
சொல்லிய அனைத்தும் கேட்டான்;

அளவிலா வருத்த முற்றான்.
அளவிலாச் சினம டைந்தான்.
தளிர்மேனி இளமை கொண்ட
தையலாள் தரும இல்லக்
களியாட்டில் கண்ட தெல்லாம்
கண்டிராச் செய்கை என்று
குளிரிதழ் அல்லி யின்பால்
கொடுஞ்சினத் தோடு சென்றான்.

"இரவினில் மடவார் தோழி
என்பவள் உன்னா லன்றோ
ஒருகுண்டால் கொல்லப் பட்டாள்!
ஒழிந்தனள் அன்றோ மங்கை?
தருமஇல் லத்தை நீயேன்
சார்ந்தனை, மான மின்றி!
அரண்மனை செல்வ தாக
அறிவித்தாய்" என்று கேட்டான்!

"மெல்லாடை முள்ளில் பட்டால்,
மெதுவாக வாங்க வேண்டும்;
பொல்லாதாள் செல்வாக் கில்லம்
புகுந்திட்டோம், மீள்வ தற்கு
நல்லதோர் காலம் வேண்டும்;
வரும்வரை நாம்அ வட்கு
நல்லவர் போல்ந டத்தல்
நம்கடன் அன்றோ அத்தான்!

"தேங்கிய பள்ளத் தண்ணீர்
திடீரென்று வற்றும்! மங்கை
தாங்கிய அதிகா ரந்தான்
சரியில்லா தெனினும், அற்றுப்
போங்காலம் விரைவிற் காண்போம்.
பொறுத்திருக் கத்தான் வேண்டும்.
ஓங்கியோர் அடியில் பாம்பை
ஒழித்தல் மேல்! எழுப்பல் தீது!

"தீமைசெய் திடுதல் கண்டும்
சென்னையில் பார்ப்பா னைப்போய்
சாமியன் றுரைக்கும் மக்கள்
தன்மைபோல் படைவீ ரர்கள்
ஆமைபோல் அடங்கு கின்றார்.
அரசனின் தீமை கண்டும்.
காமாலைக் கண்ணர் மக்கள்!
கரிப்பொடி மஞ்சள் என்றார்!

"தொண்டர்கள் தொண்டு செய்வார்.
தொழும்பர்கள் அதைஎ திர்ப்பார்.
மண்டுகள் திருந்து கின்றார்
மதியுளார் பெருகு கின்றார்
கண்டவர் காணா ர்க்கெல்லாம்
குறிஞ்சியின் நிலைமை கூறிப்
பண்டைய நிலையில் நாட்டைப்
பார்த்திட அவாவு கின்றார்.

"மணியோசை கேட்டோம். யானை
வருவது மெய்யே அன்றோ?

தணிவது மெய்யே, மக்கள்
தணியாத துன்பம் எல்லாம்.
பிணியில்லை மூப்பு மில்லை
பெற்றவள் செந்த மிழ்த்தாய்.
அழியாத ஒழுக்கத் திற்கோர்
அழிவில்லை உரிமை வந்தால்!

"தருமஇல் லத்துக் கேதான்
தலறாமல் வருதல் வேண்டும்.
வருவது மட்டு மின்றி
வந்தவர், மகிழும் வண்ணம்
அரும்குறிஞ் சிப்பண் பாடி,
ஆடவும் வேண்டு மென்று,
பெரியதோர் ஆணை யிட்டாள்.
மறுத்துநான் பேச வில்லை.

"ஆடலும் முடிந்த தங்கே;
விநோதையும் முக்கா டிட்டு
வாடிய முகத்தா ளாகி
வந்தனள் வந்தா னங்கே
தேடிய சிவாநந் தன்தான்,
திருப்பினான் அவள் முகத்தை!
ஓடினாள் சம்பந் தன்பால்
செழியனங் கோடி வந்தான்!

"முக்காட்டை நீக்கப் போனான்.
'அல்லிநான்' எனமொ ழிந்தே
அக்கட்டில் அறையிற் செல்ல
அங்குள்ள மடவார் தோழி,
'இக்கட்டில் வராதே' என்றே
எற்றினாள்! விநோதை கொண்ட
முக்காட்டை விலக்கிக் காலாற்
புடைத்தனன் செழியன்! சென்றாள்.

"தலைஇன்னாள் என்று காட்டத்
தள்ளிய மடவார் தோழி
யினைச்சுட்டு வீழ்த்தி விட்டாள்,
எதற்குமஞ் சாவி நோதை.
அனற்காட்டில் குளிர்காய் வார்போல்
ஆடலை முடித்து வீட்டில்
உனைக்கண்டேன் வந்து மாமா!
இதுவன்றோ உண்மை!" என்றாள்.

"ஆடலும் இனிமேல் வேண்டாம்;
அத்தியர் நடுவில் சென்று
பாடலும் வேண்டாம். அந்தப்
படுகாலி இனிஅ ழைத்தால்,

'வாடிய துடம்பு! மெய்யாய்
வயிற்றிலும் வலியே!' என்று,
போடொரு போடு நீதான்''
என்றுதம் பிரான்பு கன்றான்.

பிரிவு—42

கடற்கரை தனைஅ டுத்துக்
கட்டிய பெருமன் றத்தில்,
தடுத்திட்ட ஆற்று வெள்ளம்
ததும்பிட நின்ற தைப்போல்,
உடுத்திய மக்கட் கூட்டம்
ஒன்றினைக் காட்டிச் சில்லி
அடுக்கிடு கின்றான் சொல்லை
அனைவரும் மகிழும் வண்ணம்;

''தோழியீர், தோழன் மாரே!
சொற்பெருக் காற்றி நாட்டை
வாழவைத் திடுவாய் நன்று
மங்கைஅவ் விநோதை சொன்னாள்
ஏழையான் மறுப்பே னானால்,
யான்படல் நாய் படாது
தோழியீர், தோழன் மாரே!
தொடங்குவேன் சொற்பெ ருக்கை;

''மன்னரும் விநோதை தானும்
மகிழ்ச்சியால் வாழ வேண்டும்
இன்னலை நாட்டு மக்கள்
இன்பமாய்க் கொள்ள வேண்டும்.
மன்னர்பால் படைகள் உண்டு,
மக்கள்பால் என்ன உண்டு?
புன்மைபே சாமல் மக்கள்
புற்றுப்பாம் பாக வேண்டும்.

''அரசரின் தீயொ ழுக்கம்
அரசியைக் கொன்ற தென்று
ஒருசிலர் சொல் லும் சொல்லில்
உண்மையே சிறிதும் இல்லை!
அரசியின் தலையில முன்பே
அப்படி எழுதி வைத்த
ஒருவனை வெறுக்க வேண்டும்;
மன்னனை வெறுத்த லுண்டோ?

''அரசியார் இறந்தார் என்று
சேதியை அறிந்தா ராகித்
திருவிளா மாவட் டத்துத்
திண்ணனும் இளைய வேந்தும்

வரும்போது, விநோதை தானும்
வாய்வல்ல குமுதம் தானும்
மருந்திட்டுக் கொன்றார் என்று
மக்களிற் சிலர்சொல் கின்றார்.

"சேல்விழி விநோதை என்றன்
செல்வனை காத லித்தாள்
ஏலவே அவனி டத்தில்
இன்பமே அடைந்து தீர்த்தாள்.
மேல்ஒரு நாள்அப் பையன்
அதையெலாம் வெளியிற் சொன்னான்
பாலிலே நஞ்சை இட்டுப்
படுகொலை செய்தாள் என்பர்.

"இதைஎலாம் நம்ப லாமா?
இப்படி இனிச்செய் தாலும்
அதைஎலாம் மக்கள் யாரும்
அறிவிலா மக்கள் யாரும்
அதுவரை செய்து தீர்ந்த
தீமையை எடுத்துச் சொல்வார்.
அதையெலாம் நம்ப லாமா?
நம்பினால் ஆவ தென்ன?

"கோயிலைப் பெரிதாய்க் கட்டிக்
கொழுக்கட்டைப் பாவை வைத்து;
வாயினால் வேண் டச் செய்து
மறையவன் தன்னை அங்கே
நாயைப்போல் குலைக்கச் சொல்லி
நமைக்கூலி கொடுக்கச் சொன்னாள்.
ஆயவை அனைத்தும் மக்கள்
அழிவுக்கா செய்து வைத்தாள்?

"அரசியாற் செல்வ மெல்லாம்
அரேஃகரா ஆயிற் றென்றால்
வருநூற்றாண் டுக்கும் பின்னும்
வராமலா போகும்? நாட்டில்
அரிசிக்குப் பஞ்சம் என்றால்,
அனைவரும் ஒழிந்தா போனார்?
இருக்கின்றோம் சாக வில்லை
இதையாரும் நம்ப வேண்டும்.

"விநோதைதான் சேந்த னாரை
விரும்பினாள். 'ஒப்பேன்' என்றார்
தனதுமன் னவனைக் கொண்டு
தணலிடை வேக வைத்தாள்.

இனையதோர் செய்தி கேட்டோர்
எல்லாரும் அழுதா ரென்றால்,
விநோதையும் அழுத துண்டோ?
வீணுக்கேன் புளுக வேண்டும்?

''நான்சொல்லி வந்த தென்ன?
சுருக்கமாய் நவிலு கின்றேன்.
தேன்கேட்கும் வண்டு! பிள்ளை
தின்னங்கேட் கும்.வெண் கொக்கு
மீன்கேட்கும், குரங்கு வாழைப்
பழங்கேட்கும், விநோதை தன்னை
ஏன்கேட்க லாகா திங்கே
இருக்கை நீட்டிச் சோற்றை!

''தலைவனால் எறியப் பட்ட
தனித்தவேல் பாய, நெஞ்சு
குலையாத குலைநாய் சற்றும்
குலையாமல் வாலை யாட்டும்.
விலையிலா மாணிக் கத்தாள்
விநோதைதான் உதைத்திட் டாலும்;
குலையாமல் உரைத்த காலுக்
கொருமுத்தம் கொடுக்க வேண்டும்!''

என்றொரு நகைச்சு வைதான்
எழுந்திடப் பேசும் போது,
நின்றொரு தோழன் கேட்டான்;
''எம்நலம் குறித்த பேச்சா?
மன்னரின் நலம்கு றித்த
பேச்சாநீர் நவின்ற தெல்லாம்?''
என்றனன். சில்லி ''என்பேச்
சிறுபா லும் மகிழ்வ தென்றான்.

''விநோதைக்கும் உனக்கும் ஏதோ
பகையென விளம்பு கின்றார்,
எனிலது மெய்யா?'' என்றான்.
இன்னொரு தோழன்! சில்லி,
''தனிப்பகை பொதுவில் காட்டல்
தகைமையே அல்ல'' என்றான்.
''இனிப்பகை வருமோ?'' என்றான்.
''இனிப்பகை இனிப்பே!'' என்றான்.

''இன்னுமோர் சொல்லைச் சொல்லி,
என்னுரை முடிப்பேன் கேளீர்?
மன்னனை ஆத ரிப்பீர்,
விநோதையை மறக்க வேண்டாம்!''

என்றனன். சென்றான் அங்கே.
இருந்தவர் கைகள் கொட்டிப்
"பொன்னான சில்லி பேச்சில்
பொதுநலம் மிகுதி" என்றார்!

பிரிவு—43

(செழியன் மேல் நினைவு)

அகவல்

மாலையில் குளிர்த்த சோலையில் விநோதை
ஆலை உருளையின் கரும்புபோல் அகமொடித்து.
'செழிய னன்றித் தேற்றுவா ரில்லை
விழியின் எதிரில் விளையாடு கின்றான்.
நினைப்பினைக் கவர்ந்தான் நிறைந்த அன்பினன்.
எனக்கென்று வாய்த்த இன்ப மணாளன்,
இந்த மாலையில் அந்தச் செழியன்,
என்றன் தோளில் எழிறதோள் சாய்த்துத்
தன் அன்பு சேர்ந்த தமிழ்ச்சொல் ஒன்று
சொல்லக் கேட்டால் தொல்லை போ'மென,
எண்ணிப் பெருமூச் செறிந்தா ளாகி,
அண்மையி லிருந்த அல்லியை அழைத்தாள்.

"செழியனை அழைத்ததாகச் சொல்லுக,
வழிபார்த் திருப்பேன் விரைவில் வருக!"
என்றாள். அல்லி ஏகினாள் பின்னும்
அங்கு வந்த சில்லியை அழைத்துச்
"செழியனைக் கெணர்க!" என்று செப்பினாள்.
நல்ல தென்று நடந்தான்.
பொல்லாப் பசியினள் போன்றாள் விநோதையே!

பிரிவு—44

(சின்னியின் எண்ணம்.)

அகவல்

செழியனைத் தோழர் சில்லோர் கண்டு,
சில்லியின் சொற்பொழிவு சொல்லி இருந்தனர்.
'சில்லி அஞ்சு கின்றான் சிலநாள்
செல்லு மாயின் திருந்துவான்; அவன்தான்
விநோதையின் பகைவன்; மேலுக்குத் தன்னை
விநோதையின் நண்பனென்று விளம்பு கின்றான்."
என்றுகூறி, "இருங்கள் வருவேன்"
என்று வீட்டினுள் ஏகினான்; அல்லியும்,
சில்லியும் அங்குச் சேர்ந்தனர். சில்லி

இருக்கும் தோழர்பால் இயம்பு கின்றான்;
''எங்கே செழியனார்? அங்கே சோலையில்
அரசி விநோதை அழுதிடு கின்றாள்.
அழுகையால் அவளின் விழிநீர் நிலத்தில்
விழும்நிலை அடைந்தது. விரைவில் செழியனார்
வந்தால் நிலைக்கும் வஞ்சி யின்னுயிர்
உட்சென்று நீவிர் ஒருசொல் சொன்னால்
சட்டென்று வரவும் சரிப்படும்!'' என்றான்.
அதற்குள் செழியன் அங்கு வந்தான்.

''தனிமையிற் பேசுதல் தக்கது. சற்றே
அருள்கூர்ந்து நீவிர் அமைக!'' என்றான்.
ஒப்பினான் செழியன். ''உங்கள் காதலி
உடனே உன்னரும் உயிர்க்கு மருந்தாய்
உடனே அழைத்து உடனே வரும்படி
என்னை உடனே அனுப்பினாள். சோலையில்
புன்னை அருகே புதுக்கிய திண்ணையில்
காத்திருக் கின்றாள்'' என்று கழறினான்.
''பார்க்கின் றேன்என் றுபகர்வாய்!'' என்று
செழியன் சொல்லச் சில்லி நடந்தான்!
அல்லியும் சென்றாள். அங்குள்ள தோழர்கள்
செழியனை நோக்கிச் செப்பு கின்றனர்.

'நச்சும் நம்தாய் நாட்டு வாழ்வின்
அச்சை முறிக்கும் விநோதையின் அழகு
விலைக்குவாங் கிற்றா உன்னை? விடுதலை
குலைக்கும் கொடிய கோடாரிக் காம்பே
போ!'' எனப் பேசிப் போனார் தோழர்.
செழியன் வருவதோர் பழியையும் அவளைவிட்
டொழிவதால் வருவதோர் ஓயாத துன்பையும்
எண்ணி உலவி இருந்தான். விநோதையின்
வெண்ணி லாமுகம், சிரிப்பு விழிஇவை
மண்ணி லாருக் குவரும் என்று
நண்ணினான் விநோதை நண்ணிய சோலைக்கே!

பிரிவு—45

விநோதையின் சூழ்ச்சி

தத்தும் தவளையாய்த் தாவிச் செழியன்மேல்
தொத்தினாள், தோகை அழுதாள். ''துடித்தேன்
ஏன்மறந்தீர்'' என்றாள். உடன் அணைத்துத்
தான்முந்தித் தந்த தனிமுத்தம் ஒன்றுக்குப்
பத்தாகப் பெற்றாள்; ஓடிப் பாவைக்கே நீநாளும்
ஒத்துவந்தால் ஆவி உங்கில் இருக்கும்.
வெறுத்தால் உயிரும் வெறுக்கும் இனிமேல்
பொறுப்பதில்லை. நாமிருவர் பூப்போல் மணம்போல்
இருள்மாற்றும் இன்ப நிலைபோல் குளிர்போல்

ஒருமித்தல்வேண்டும் எனக்கும் அவனுக்கும்
திருமணம் என்னுமொரு திட்டமுண்டு. நான்என்
ஒருமனத்தை உன்மேல் வைத்தேன்; உறுதியிது.
பூணாக் குரங்குக்குப் பூமாலை நான் என்றால்,
வீணாய் இறைத்த விழலுக்கு நீரன்றோ?
என்மாசுக்காக எனைவெறுத்தல் இல்லாமல்
பொன்மாசு தீர்க்கும்ஒரு பொற்கொல்லன்போல்
என்னை மணக்க இசைந்திடுதல் வேண்டும். இனி
மன்னன் ஒருமனத்தை மாற்றும் வகைதன்னை
நான்புரிவேன் வாரீர் அன்றைக்கெ"ன்ற மங்கையுடன்
தேன்புரியும் தாரான்சென் றான்!

பிரிவு—46

(மன்னனிடம் விநோதை)

அறுசீர் விருத்தம்

மகளிரில் லத்தில் மன்னன்
மடிமீது தலையை வைத்து
நகுநகு என நகைத்தாள்.
ஏனென்று மன்னன் கேட்டான்?
"தருமணம் முடிந்த பின்னர்
தையல்பின் உன்அன் பால்ஓர்
மகன்தோன்றி என்வ யிற்றை
வண்ணான்சால் ஆக்கி வைப்பான்!

"கண்ணாடி தன்னில் என்னைக்
காணுவேன்: சிரிப்பேன்!" என்றாள்.
"பெண்ணே நீஅதைநி னைந்தா
பெருநகை கொண்டா" யென்றான்.
"திண்ணமே!" என்று நங்கை
ஒருசெய்தி உரைக்க லானாள்;
"கொள்மணம் கொள்ளு முன்னே
கோள்நிலை பார்த்தல் வேண்டும்.

"சிவாநந்தர் தமைஅ ழைத்தால்
தெளிவுறச் சொல்வார்" என்றாள்.
சிவாநந்தர் அழைக்கப் பட்டார்.
"திருமணப் பொருத்தம் மற்றும்
இவரெதிர் காலம் என்றன்
எதிர்காலம் பார்க்க!" என்றாள்.
அவரவர் பிறந்த நாளை
அறிவிக்கத் தெரிந்து கொண்டு

நடப்பதைச் சொல்லிப் பின்பு
ஏடுகள் நாலைந் தாறு

படபட எனத்தி ருப்பிப்
பலகையில் எழுதிப் பார்த்து,
நெடுந்தொகை விரலால் எண்ணி,
நெற்றியை வருடிப் பின்னர்
''கடுந்துன்பம் அடைவார்; ஆனால்
கடப்பார்பின், இன்பங் கொள்வார்!

''நன்மணங் கோயி லுக்குள்
நடைபெறும். அதைத் தொடர்ந்து
முன்னுற்ற பகைவன் வீட்டில்
முறையாக ஆடல் பாடல்
இன்னும்பல் வேடிக் கைகள்
இயன்றிடும்; நா லு நாட்பின்,
கன்னியை மணந்த காளை
கட்டாயம் இறப்பான்!'' என்றான்.

''ஐயையோ!'' என்று தையல்
அழுதுமண் ணிற்பு ரண்டாள்,
''வையத்தில் எனக்கேன் வாழ்வு
மன்னவர் இறப்பா ரானால்
உய்ந்திட வழிவே றுண்டா?
உரைக்கமாட் டீரா?'' என்றாள்.
''நைவதேன் அதற்குப் பின்னே
நடப்பதைக் கேட்பாய்'' என்றான்;

''மணந்தவன் இறந்த பின்நீ
மறுமணம் செய்து கொண்டு,
பிணங்குதல் பிரிதல் இன்றிப்
பேரின்பப் பெருவாழ் வாற்று.
மணல்போலப் பல்லாண் டிங்கே
வாழுவாய்'' என்று சொல்ல,
அணங்''கெனக் கிவர்தாம் வேண்டும்
ஐயோ!'' வென்றழுது நின்றாள்!

''அழுவது மடமை அம்மா!
அறிவிக்கின் றேன் அதைக்கேள்;
மழைபோலும் இன்பம் நல்கும்
மன்னரைப் பின் மணப்பாய்
பழியில்லை; முதலில் நீஓர்
பகைவனை மணப்பாய், அன்னோன்
ஒழியட்டும் நா லு நாளில்;
உனக்கென்ன? என்று ரைத்தான்,

''ஒருவனை முதல் மணப்பேன்
அவனுடன் உறவு கொள்ளேன்,
சரிதானே'' என்றாள் தையல்
''சரிதானென் றுரைத்தான், பார்ப்பான்.
''வருவாரா ஊரார்?'' என்றாள்.

"வருவார்கள் நிறைய" என்றான்.
"பெரியதோர் மகிழ்ச்சி செய்தீர்!
"போய்வாரும்!". என்றாள் பெண்ணாள்.

போயினன் சிவாநந் தன்றான்;
போனபின் வேந்தை நோக்கித்
"தூயஎன் அன்பே! என்ன
சொல்கின்றீர்? பகைவ னான
தீயஅச் செழியன் தன்னைத்
திருமணம் முதலிற் செய்தால்
மாயத்தான் நேரும். நாமும்
மறுமணம் புரிந்து தேனில்
ஈயொத்து வாழக் கூடும்!"

என்றனள். "அவ்வா றேசெய்
இன்புற்று வாழ்தல் ஒன்றே
என்எண்ணம்! மேலும் அந்த
இழிவுறு செழியன் தன்னை
முன்மணம் புரிந்து கொள்ள
முடிவுசெய் தாயன் றோநீ?
என்னதான் சொல்வேன் உன்றன்
புலமையை!" என்றான் மன்னன்.

பிரிவு—47

(முரசு அறைதல்.)

அறுசீர் விருத்தம்

யானையின்மேல் முரசறைவோன் இசைக்கின்றான்
"விநோதைக்கும் செழிய னுக்கும்
ஆனசிவன் கோயிலிலே திருமணந்தான்
விடியுங்கால் ஆகு மென்றே!
போனவரும் அவ்வழியே வந்தவரும்
இதுகேட்டார்; "புதுமை" என்றார்.
ஏனிவனும் அவள்வலைக்குட் பட்டுவிட்டான்;
நாட்டுக்கும் இழிவே அன்றோ?

குடியாட்சி கோருகின்ற தொண்டரெலாம்
இதுகேட்டுக் கொதிக்க லானார்;
முடியாட்சி இருந்தபடி இருப்பதுவே
நன்றென்று முழங்கும் சில்லோர்,
"பொடியாயிற் றவரியக்கம்!" என்றார்கள்;
அறிஞரெலாம் புலம்ப லானார்!
இடியாயிற் றமைச்சருக்கும் அலுவலகத்
தாருக்கும்; 'ஏஏ' என்றார்!

"அரசன்கை உயர்ந்ததென்றும் மக்கள்கை
 தாழ்ந்ததென்றும் அறைந்தார் பல்லோர்.
உரன்மிக்க செழியனுக்கு விநோதையினை
 உடன்கூட்டித் தன்கட் சிக்கோர்
பெருவலியைத் தேடினான், மன்னவனும்!
 அவன் பெருமை பிரிந்த தெ"ன்று
தெருவிலுளோர் ஊரிலுளோர் நகரிலுளோர்
 பெரும்பாலோர் செப்பினார்கள்;

"அயல்நாட்டாள் என்னுமோர் பழியினின்று
 நீங்கினாள் அதுவு மின்றிப்
புயலெழுந்த படியெழுந்த பொதுமக்கள்
 எதிர்ப்பினையும் போக்கிக் கொண்டாள்;
துயிலுகின்ற மன்னவனின் துணைகொண்டு,
 படைவீரர் துணையும் கொண்டாள்!
இயல்பிலுயர் வலியுடையான் செழியனையும்
 கணவனென இழுத்துக் கொண்டாள்!

"நெறிதவறி நடப்பவளை நிறையில்லா
 விநோதையினை நாட்டு மன்னர்
முறைதவறித் திருமணமே முடித்துக்கொள்
 வாரென்று முன்நினைத்தோம்.
குறிதவற வில்லையென்றோ? கொள்கைவிட
 வில்லையன்றோ?" என்றார் சில்லோர்.
"மறந்துவிட்டான் தன்நிலையைச் செழியனினி
 வாழான்" என்றுரைத்தார் சில்லோர்?

ஈப்பறக்கும் ஒலியுமில்லை! இருபதினா
 யிரந்தொண்டர் பொதுமன்றத்தில்,
தீப்பறக்கும் விழியோடு, சினம்பறக்கும்
 நெஞ்சோடு சென்றுட் கார்ந்தார்.
நாப்பறக்கும் சொற்களிலே நெடுமாறன்
 எனும்மறவன் சொல்லலானான்;
"வாய்ப்பறஅவ் விநோதையினைச் செழியன்மணந்
 திடல்சிறிதும் வாய்மை இல்லை;

"விநோதையிடம் இருந்திந்தக் குறிஞ்சியினை
 மீட்பாரை விட்டு நீங்கி,
இனத்தாரை ஏமாற்றிக் குறிஞ்சிபெற
 நினைப்பாரை ஆதரித்தான்!
தனதென்ஓர் கொள்கையிலான்; தன்னலமே
 பெரியதென்பான்! செழிய னைப்போல்
மனத்தாரால் தீமையலால் இனத்தார்க்கு
 வருநன்மை சிறிதுமுண்டோ?

"அருந்திறனும் பெரும்பண்பும் உடையனெனும்
புழுக்கோர் அழிவைச் சேர்த்தான்,
இருந்திடலும் தீமைஎன நாமெலாம்
எண்ணும்வகை இழிவைக் கொண்டான்.
பெருந்தவறாய்க் கோயிலிலே திருமணமும்
புரிவதென உறுதி கொண்டான்.
திருந்திடவும் நாம்சொன்னால் தெளிந்திடவும்
முடியாத நிலையடைந்தான்!

"இதுசெய்வான் செழியனென்று நாமெல்லாம்
கனவினிலும் எண்ண வில்லை.
பதைபதைக்கச் சேந்தனுயிர் மாய்த்தவளை
மணக்கின்றான்! பாவி யானான்.
மிதிபட்டுச் சாவதற்கும் மேம்பட்டு
வாழ்வதற்கும் காரணந்தான்
மதிஅல்ல. தலைஎழுத்தே என்பவனை
ஒருதமிழன் மதிக்க லாமா?

(வேறு) அறுசீர் விருத்தம்

என்றனர் புலம்பி னார்கள்;
இன்னும்அங் கொருவன் சொல்வான்;
"சென்றநம் சேந்த னார்தம்
புவிபொறித் திட்ட ஆழி
தன்னையா ரிடத்தி லேதான்
தந்துசென் றார்! நமக்கே
இன்றெவர் தலைவர்? நம்மை
யாவர்தாம் காக்க வல்லார்?

"தக்கான்பால் அன்றி வேறு
தகாதான்பால் ஆழி தன்னை
வைக்கிலார் சேந்த னார்தாம்!
ஆழியை வைத்தி ருப்போன்
எக்காலம் புரட்சிக் காலம்
என்பதை அறிவா னன்றோ?
அக்காலம் அதைநடத்த
ஆழியைக் காட்டு வானோ?"

பிரிவு—48

(செழியன் விநோதை பார்ப்பனத் திருமணம்.)

அறுசீர் விருத்தம்

கோயிலின் கூடந் தன்னில்
மணவறை அமைத்தி ருந்தார்.
ஏயும்அம் மணவ றைக்கே
எதிரினில் அரசா ணைக்கால்,

தீயிடச் சுள்ளி, சால்கள்!
திருவிளக் கம்மி ஆப்பீ
தோய்தயிர் நெய்பால் மற்றும்
தூயதேன் கருப்பஞ் சாறு,

முக்கனி அரிசி மூட்டை
மும்முழக் குருத்து வாழை
மிக்கபூ சிவப்பு மஞ்சள்
வெண்ணீறு கரித்தூள் சோறு
செக்கெண்ணெய் சீயக் காய்த்தூள்
மிதியடி பனிரண் டாறு
பைக்குளிக் கறிகள் காய்கள்
பனைமடல் விசிறி தேங்காய்,

பயறுகள் குடைபொன் வெள்ளிப்
பலபொருள் முறம்து டைப்பம்!
பயின்றிடும் அன்பு வெள்ளம்
படிவதாம் மணத்தி னுக்கே
வியந்தஇப் பொருள்கள் எல்லாம்
விழலென்னும் விழலின் கற்றை
முயன்றுமே பரப்பி வைத்தார்.
முழங்கின இசைகள் முற்றும்.

நெற்றிமுப் பட்டை, மார்பில்
நெடியமுப் பட்டை, தொப்பை
மற்றுமுப் பட்டை, தோளில்
மூன்றுமுப் பட்டை, உச்சி
பிற்கழுத் தின்முப் பட்டை,
பெருமுழந் தாள்முப் பட்டை,
சிற்றின சாம்பற் பட்டைச்
சிவாநந்தன் வந்துட் கார்ந்தான்!

ஒருபுறம் சிவசம் பந்தன்;
திருமாலுக் கடியான் ஓர்பால்!
அரிவையாம் அல்லி ஓர்பால்;
அழுமூஞ்சிச் சில்லி ஓர்பால்
வரைவிலாப் படைத்த லைவன்
வல்லான்ஐந் தாறு வீரர்
இருந்தனர். மணத்தின் மக்கள்
இனிவர இருக்கின் றார்கள்.

''துவக்கவா'' என்றான் பார்ப்பான்
துவக்குக!'' என்றான் சில்லி
தவளையின் கத்தல் போலக்
கத்தினான்! கடிந்து சில்லி,
''கவலையேன் தமிழி ருக்கக்
கழறுக!'' என்று சொன்னான்.

"இவைஎலாம் மந்தி ரங்கள்
தமிழினில் இல்லை!" என்றான்.

"தமிழனில் இலாத ஒன்று
தமிழருக் கேதுக்" கென்றான்.
அமைதியை எண்ணி ஆங்கே
அவைகளை நிறுத்தம் செய்து,
"அமைவுறு பெண்மாப் பிள்ளை
இருவரை அழைப்பீர்" என்றான்.
தமிழனும் விநோதை தானும்
சார்ந்தனர், மணவ றைக்குள்!

"ஆப்பீஏன், அடிமுட் டாளே!
அகற்" றென்றான் மணமாப் பிள்ளை.
"ஆப்பீயின் மந்தி ரத்தால்
அமைப்பேன்அப் பிள்ளை யாரின்
காப்புவேண் டாமா?" என்றான்.
"காப்புமேன், கொழுசு மேன்காண்!
தோப்பினில் கொண்டு போட்டுத்
தொலை!" என்று செழியன் சொன்னான்:

மஞ்சளால் மந்திரித்தான்.
மாத்தெய்வம் ஆக்கல் என்னும்
வஞ்சத்தைச் சூழ்ச்சி தன்னை
மறுத்தனன் செழியன்! பார்ப்பான்
நெஞ்சத்தால் நெருப்பா னான்போல்,
நெருப்பினை வளர்க்க லானான்.
"தம்சேர்க்கை தொடங்கு வார்முன்
தணல்ஏன்?" என்றான்மாப் பிள்ளை!

தாலியைக் கையி லேந்தித்
தமிழனின் கையில் தந்து,
"சேலிணை விழிவி நோதை
கழுத்தினில் சேர்ப்பாய்!" என்று,
நூலினை அணிந்த பார்ப்பான்
நுவலவே, செழியன் "எங்கள்
பாலுள்ள அன்பே போதும்;
பழுதைஏன்?" என்று கேட்டான்.

"திருமணம் நடத்த வந்தேன்.
திருவடி தொழுவீர்!" என்றான்.
சரேலென முகம்சு ருக்கிச்
செழியனும் சாற்று கின்றான்:
"பெருமக்கள் வாழ்த்தி னார்கள்;
பின்னும்நீ இங்கேன் வந்தாய்?

ஒருநொடி இராதே; இங்கே
இருந்திடில் உதைதான்!'' என்றான்.

பார்ப்பனன் ஓடிப் போனான்.
அங்குள்ள பலச ரக்கும்
நீர்ப்பட்ட வண்ணம் வாரிச்
சென்றனர். வேறு பாங்கில்.
வார்ப்படப் படிவம் போன்றாள்
விநோதையின் விரலில் ஆழி
ஊர்ப்புற மக்கள் வாழ்த்த
உவப்புடன் இட்டான் நன்றே!

அவள்ஆழி செழியற் கிட்டாள்.
இன்பத்தில் தோய்வ தெண்ணிக்
குவளையங் கண்ணா ளோடு
குன்றத்தோள் செழியன் சென்றான்.
அவரவர் வாழ்த்தி னார்கள்.
''அன்பினால் வாழ்க!'' என்றே.
அவரவர்க் கடைகாய் ஈந்தார்:
அவர்களும் வாழ்த்திச் சென்றார்.

பிரிவு—49

(சேந்தன் செத்த மாளிகையிலேயே நம் மணவிழாத் தொடர்ச்சி நடக்க வேண்டும் என்று செழியனைத் தன் பக்கம் திருப்பினாள் விநோதை.)

பஃறொடை வெண்பா

''எனக்கு மணவாளர், இந்தக் குறிஞ்சி
தனக்குமே தார்வேந்தர் நீர்!'' என்று தையல்நல்லாள்
தாவி அணைத்துத் தனிப்பஞ் சணைசேர்த்துப்
பூவிலொரு பூப்போல் அவன்முகத்தில் தன்முகத்தை
நன்று புதைத்து நவிலுவாள் ஓர்செய்தி:
''இன்றந்தச் சேந்தன் எழில்மனையி லேநமக்கு
நல்ல மணவிழா நாட்டார் நடத்துவதால்
செல்லல் நமதுகடன், நீர்என்ன செப்புகின்றீர்?
ஆடல் நடக்கும்; அருந்தமிழில் நல்லநல்ல
பாடல் நடக்கும்; பலர்க்கும் விருந்து
நடக்கும்!'' எனப்பெண் நவின்றாள். செழியன்.
''அடுக்குமா? என்நண்பன். இந்நாட்டின் ஆவியொப்பான்
செத்தானே! என்று திடுக்கிட்ட மக்களுளப்
பித்தும் பெருஞ்சினமும் மாறவில்லை. அங்கிதற்குள்
நாம்போய் விழாநடத்தல் நாட்டுமக்கள் கூட்டமெனும்
பாம்பை எழுப்புவ தாகும். பலதலைவர்
சேந்தன் எரியணைந்த வீட்டின்முன் வாயிலிலே
பாய்ந்த கண்ணீரும் பழிவாங்கும் வாளுமாய்

உன்னையும் மன்னனையும் ஒட்ட உயிர் வாங்குவதாய்ச்
சொன்னதொரு சூள்காக்கக் காத்திருத்தல் நீயறிவாய்''
என்றான் செழியன். இதுகேட்ட மங்கையவள்
நின்றாள், நிலைதளர்ந்தாள், நீருகுத்தாள் கண்களிலே!
அன்றுநான் அந்த அறிவிலார் தம்எதிரில்
''என்றன் மணவிழா இவ்விடத்தில் நானிகழ்த்திக்
காட்டேனேல் நானோர் கழுதைமேல் ஏறியே
நாட்டை வலம்வந்து நரிக்கென் உடல்தருவேன்?''
என்றதோர் சூளுரைத்தேன், என்துணையே உம்மைநம்பி!

என்றன்சூள் தோல்விபெறல் என்வாழ்வு தோல்வி பெறல்
அன்றோ அடலேறே! என்னை விடலாமோ?
நன்றோ? என் மேல்வைத்த அன்புதான் நஞ்சோ''
எனத்துடித்தாள், கண்ட செழியன், ''இனிக்கும்
கனியே அழாதே! கடிது நடத்'' தென்றான்.
விநோதை விழாவைத் தொடர்ந்திடவே, ஆட்கள்
அனைவர்க்கும் ஆணையிட்டாள் சென்று!

பிரிவு—50

(சேந்தனின் இல்லத்தில் மணவிழா நடைபெறுகிறது. மக்கள் எதிர்க்கிறார்கள்.)

பஃறொடை வெண்பா

சேந்தனில்லம் நோக்கி மணமுரசும்; தேவைக்கு
வாய்ந்த பொருள்பலவும் வண்டிகளில் ஏற்றியே,
ஆட்கள் பலபேர் அணுகுவதைச் சேந்தனின்
வீட்டினைக் காப்போர்கள் கண்டார். விடோமென்றார்
'முன்வாயில் தன்னை மிதித்தால்எம் துப்பாக்கி
தன்வாயில் குண்டு தடுப்பரிதாம்!'' என்றார்கள்.
''மன்னவனின் ஆணை!'' என்று வந்தவர்கள் தாமுரைத்து
அன்னதொரு வீட்டை அணுகிவரக் கண்டவுடன்;
வேலனவன் விண்ணில் எழுப்பினான் வேட்டொன்று!
வாளடக்கி வண்டிகளை விட்டகன்றார் வந்தவர்கள்.

வேட்டொலி கேட்டபலர் சேந்தனின் வீடுவந்து
''நாட்டை அயலார்க்கு நாம்விடுதல் இல்லைஎனில்
விட்டகன்ற சேந்தனார் வீட்டைஅய லார்க்குவிடோம்
எட்டிநிற்க வேண்டாம் எதிர்வருக மன்னன்!'' என்றார்.
இவ்வாறு சொல்லுகையில் இன்னும் பலரோடும்
அவ்வேலைக் காரர் அவரெதிரில் வந்து நின்று;
''மன்னவனின் ஆணை மறுக்கின்றீர், தீங்கடைவீர்
இன்னும்ஒரு நாழிகையில் இங்கு மணவிழா
நன்றுதொடங்க வருதல் நலம்!'' என்றார்.

கேட்டார்கள் காவலர்கள். 'கீழ்மைச் செயலுடையீர்
மூட்டாதிர் இங்கே முழுச்சினத்தீ. போய்விடுங்கள்.
அந்த விநோதை அனுப்பினாள் உம்மைஎனில்,
எந்தவகை நீங்களும் இங்குவர ஒப்பினீர்?
நீவிர் தலைவரன்றோ? நீள்நாட்டின் மக்களன்றோ?
மாவீரன் செத்தான்: வழிகின்ற கண்ணீரும்
நின்றபாடில்லை! நினைவு மறந்ததில்லை.
இன்றிந்த வீட்டில் விழாமகிழ எண்ணும்
விநோதை எங்கே? அன்னவளின் வந்தன் எங்கே? மற்றும்
கனவுலகில் நாடாளக் காணும் செழியனெங்கே?
மேலும் அவர்கள் பெரும்படையின் வீரரெங்கே?

ஆறு துறையும் அழிந்துபடல் கண்டிருந்தும்
ஊறுபடு மக்கள் உயிர்விடுதல் கண்டிருந்தும்
நல்ல குறிஞ்சி நலங்கெடுதல் கண்டிருந்தும்
செல்வம் அனைத்தும் சிலர்சுரண்டக் கண்டிருந்தும்
வாடல் தவிர்க்காமல், வஞ்சியின்பால் கெஞ்சிக்கூத்
தாடலென்ன? பாடலென்ன அன்புடையீர்!'' என்றந்த
வேலன் உரைக்க; விநோதையின் ஆட்களெல்லாம்
வேலர்கள் ஆகிவந்த வேலையையும் விட்டு,

....

''விழாநடத்த என்றிந்த வீட்டிலேஎந்த
உழாக்கலப்பை வந்தாலும் ஒரடியில் சாகடிப்போம்!''
என்று முழங்கி, இருதோளும் தாம்தட்டி,
நின்றார்! கடமை நினைந்து.

பிரிவு—51

(சுட்டுத்தள்ள மன்னன் ஆணை)

அகவல்

சில்லி மன்னனிடத்திற் சென்று
''விநோதை வாழ்வு வீணாகின்றது.
கழுதை ஒன்று கடிதில் கொணர
ஆள்தேடுகின்றாள். அரசே!'' என்றான்.
''விளங்கவில்லை விரித்துரை'' என்றே
அரசன் கூற, அறைவான் சில்லி:
''சேந்தன் வீட்டில் திருமண விழாவை
நடத்துவேன்; நடத்த முடியாதாயின்,
கழுதைமே லேறிக் கடிநகர் சுற்றி,
என்னுடல் நரிகள் தின்னமாய்வேன்?''
என்று சூளுரை இயம்பினாள் அன்றோ?

சேந்தன் இல்லம் சென்ற முரசும்
பிறவும் பகைவரால் மறுக்கப் பட்டன.

மணவிழா நடக்க வழியே இல்லை.
ஆதலால் உயிர்விட அவள் முயல்கின்றாள்!''
என்றான். மன்னன் எழுந்தான், பதைத்தே!
''எங்கே வல்லான்? எங்கே அமைச்சன்?''
என்று கூச்சல் இட்டான்! வத்தனர்.
''சேந்தன் வீட்டில் சேர்ந்த தீயரைச்
சுட்டுத் தள்ளச் சொன்னேன்; செய்க!''
எனப் பணித்து, விநோதை இருப்பிடம்
ஓடினான். ஒண்டொடி கட்டிலில் கிடத்தல்
கண்டு, செய்தி கழறினான்! விநோதை.
''சேந்தன் வீட்டில் தீயர்
மாய்ந்தால் வாழ்வேன்'' என்று சென்றாளே!

பிரிவு—52

(மக்கள் எதிர்ப்பு.)

அறுசீர் விருத்தம்

''கால்மணி நேரத் திற்குள்.
சேந்தனின் வீடு காக்கும்
நோன்பினர் விடுக. நோன்பை
இல்லையேல் படையால் மாய்க.
கோன்தந்த ஆணை இஃதே!''
என்னுமோர் கொடிய அஞ்சல்
மேன்மைசேர் வேலன் கையில
தந்தானார் வேலைக் காரன்.

நடுநகர் மதிலை நோக்கி
நடந்தனன் வேலன்! அந்த
நெடுமதில் தலையில் ஏறி
நின்றனன்; குருதி தோய்ந்த
கொடியினை வீச லானான்;
கூறுவான்: ''சேந்த னாரின்
உடலினை எரித்த வீட்டில்
உவப்புறும் விழாச்செய் வாராம்.

''மறுத்தனம்; எம்மை மாய்க்க
மறவர்கள் வருதல் கேட்டோம்.
உறைகின்றீர் வீட்டி னுள்ளே
வாரீரோ, உறவி னோரே!
அறிவிலான் அறத்தைக் கொன்றான்.
அயலாரின் அடிவீழ்ந் தான்! ஆம்
முறைசெய்யா மன்னன் ஆட்சி
முடித்திட வாரீர்!'' என்றான்.

மாநகர்ப் பலபாங் குள்ள
மக்கள்வந் தார்கள். "மன்னன்.
தீநகர் எண்ணம் வீழ்க;
திடுநாடு வாழ்க!" என்று
வானுற முழக்கஞ் செய்தார்.
"மக்களை மதியா தான்கீழ்
ஏனின்னும் பொறுமை? வாழ்வோம்.
அன்றிதாம் இறப்போம்." என்றார்.

"குண்டென்னும் கருவி கொண்டு
கொல்வதே மக்க ளுக்கென்
தொண்டென் னும் ஆட்சி யாளன்
தொலையவும் ஒருகுண் டோராள்
உண்டென்னுப் உண்மை தன்னை
உணர்கிலான் இற்றை நாளைப்
பண்டென்று நினைத்தான். செங்காய்
பழுக்காதென் றெண்ணு கில்லான்.

"நீர்மட்டம் இமய மாக
நிமிர்ந்தது நீணி லத்தில்
ஓர்நாற்பத் தொன்பான் நாடும்
ஒழிந்தன நீரால் என்றால்,
யார்மட்டம்? எவரு யர்வு
நிலைத்திடும்? ஆள வந்தான்
பேர்மட்டும் நிலையோ? வீசும்
பெருங்காற்றில் சிறுது ரும்பாம்!"

என்றனர்—மீண்டும் வேலன்
இயம்புவான்; "கால்ம ணிக்குள்
கொன்றிடும் கூட்டம் இன்னும்
கொன்றிட வாரீர்!" என்றே
வரவில்லை: நாமே சென்று,
கூவிடு வோமே" என்றான்.
"நன்றென்றார்" மக்கள் யாரும்
நடந்தனர் படை வீட்டுக்கே!"

பிரிவு—53

(மக்கள் படை அடக்கப்பட்டது)

எண்சீர் விருத்தம்

வல்லானைப் படைவீட்டில் விநோதை கண்டு
"வாரீரோ படைகூட டி!" என்று கேட்டாள்.
வல்லானும் படைவீட் டின் தலைவன் தன்னை
"வாரீரோ படைவீட்டைத்திறக்க!' என்றான்.

நல்லதொரு படைவீட்டின் தலைவன், இங்கு
நல்லநல்ல துப்பாக்கி, நச்சுக் குண்டு,
வில்வேல்வாள் உண்டெனினும், சாவி இல்லை,
வீரரெலா காத்திருக்க வேண்டும் என்றான்.''

படைவீடு திறப்பானை நேரிற் கண்டு
''படைவீரர் காத்திருக்க நீஏன் இந்தத்
தடைபோட்டு நிற்கின்றாய்?'' என்று கேட்க
''பத்துமணி முன்கூட்டி மன்னர் ஆணை
இடவேண்டும். இடவில்லை'' என்றான் ஆங்கே
ஏழாயிரம் பேர்கள் நாட்டு மக்கள்
தடதடென்று வருவதையும் விநோதை கண்டாள்.
தனித்துமயில் நடந்திட்டாள், வண்டி ஏறி

படைவீட்டைச் சூழ்ந்துநின்ற வெறுங்கை வீரர்
பத்தா யிரம்பேரும் கேட்கும் வண்ணம்
நடைபோட்டு வந்தஏ ழாயி ரத்தார்
நடுவினிலே கையுயர்த்தி வேலன் சொல்வான்:
''படைஏந்தும் மறவர்களே! இந்நா ட்டடன்பீர்!
பழந்தமிழர் வழிவந்தீர்! உடன்பி றந்தீர்
அடைகாத்த தாய்ப்பறவை செத்த காட்டில்
ஆடலுண்டோ பாடலுண்டோ குஞ்சு கட்கே?

''தாய்நாட்டைத் தன்னடிக்கீழ் ஆக்கு தற்கே
அயல்நாட்டார் தாம்விட்ட தைய லாளைப்
போய்நாட்டில் அழைத்துவந்த பொல்லா வேந்தன்
போக்கினுக்குப் புதுவாழ்வைப் பெற்ற தான
தூய்நாட்டைக் காணுமோர் திட்ட மிட்ட
தூயானை, நமக்குற்ற தலைவன் தன்னை
வாய்த்துடுக்கு மன்னவனே சாகச் சொன்னான்.
மறநாட்டார் அதுகேட்டும் வாழு கின்றோம்!

''நாட்டுமக்கள் உள்ளமெலாம் வீற்றி ருந்த
நல்லானைக் கொல்லவந்தாள், நாட்டு மக்கள்
கூட்டத்தைக் கொல்லவந்தாள் அன்றோ? அந்தக்
கொடியவளை ஆள்பவளாய்க் கொள்ள லாமோ?
பாட்டாளி மக்களெலாம் பதைப தைக்கப்
படுகொலையே நல்லதெனச் சொன்ன வண்ணம்
தோட்டத்தில் கனல்வளர்த்து வீழ்ந்தான் சேந்தன்.
தூயவனை நாமிழந்து துடிக்கும் போதில்,

'அவனிறந்த இடத்தினிலே விழா நடத்தி
அரசனுள்ளம் விநோதையுள்ளம் மகிழ்வ தென்றால்,
எவன் ஒப்ப முடியுமதை? எதுந மக்குத்
துன்பமது நாமெல்லாம் மகிழ்வ தற்கோ?

கவலையெலாம் நமக்களிக்கச் சேந்தன் தன்னைச்
சுட்டெரித்த காரணந்தான் என்ன என்றால்,
அவள்விருப்பம் நிறைவேற வைப்ப தொன்றே!
அவள் அயலாள்! ஒழுக்கமிலாள்! பெரும்ப ரத்தை.

"நம்தலைவன் அவள்பகைவன்; செழியன் அன்னான்
நமக்கும்நம் தலைவனுக்கும் எதிரி யாவான்.
நம்தலைவன் இறந்தஇடம் தனிலே அன்னாள்
நடத்தவரும் விழாவினையாம் தடுத்தோம்! மன்னன்
நம்தலையை வாங்கிவிட ஆணை யிட்டான்.
நம்தலையை நம்மவரே வாங்கு வாராம்!
இந்தநிலை தன்னைநீர் வரவேற் பீரோ?
இனத்தாரே ஏதுரைப்பீர்?" என்றான் வேலன்.

படைவீரர் தம்தலைவன் முகம்பார்த் தார்கள்
படைத்தலைவன் சிரித்தபடி உலவ லானான்.
படைவீடு திறந்தபா டில்லை இன்னும்
பாய்ந்திடுமுன் இருந்தபுலி போலி ருந்தார்.
நடைபோட்டு வந்தவர்கள்! வேலன் தன்னை,
"நடப்பதினி என்ன?" வென்று நண்ண லானார்.
படைவீடு திறக்குமொரு சாவி யோடு
பத்துப்பேர் அங்குவரப் பார்த்தான் வேலன்.

பத்துப்பேர் கால்கைகள் கட்டப் பட்டார்!
பார்த்திருந்த படைவீரர் தம்மில் ஓர்ஆள்,
"இத்தோழர் மன்னவரின் ஆணை யாலே
இங்கு வந்தார்; உம்செய்கை ஏற்கா"தென்றார்.
இத்தோழர் அச்சொல்லை முடிக்கு முன்பே
எட்டிஉதைக் கப்பட்டார். இடுப்பின் மீது
முத்தோழர் முன்வந்தார். மூக்கு டைந்தார்.
மூண்டதங்குப் பெருஞ்சண்டை! படைக ளின்றி!

வலக்கூன்கை எதிர்மார்பின் மீதில் ஆழ
வருமுன்னே இடப்பெருங்கை தடுக்கும் ஆங்கே;
இலக்கென்று விலாப்புறத்தில் பாயும் காலை
இடதுகால் தடுத்தடக்கும்! தோளில் போட்ட
வலக்கைமேல் கையூன்றி முறிக்கும், மேலே
படுங்காலை எதிரியின்கால் பாய்ந்து தட்டும்;
தலையுடையும்; தலையுடைத்து முறியும் முன்கை?
தடுப்பரிதாய்த் தளராப்போர் நடக்கும் போதில்,

படக்கென்று படைவீட்டின் கதவை ஓர்ஆள்
பாங்காகத் திறந்துவிட இருசா ராரும்
வெடுக்கென்று பாய்ந்தார்கள், படைவீட்டுக்குள்,
வெறுங்கைகள் துப்பாக்கிக் கைகள் ஆக

வெடித்ததொரு முதல் வெடிதான். "சண்டை ஒன்றும்
வேண்டாம்" என்றொருகுரலைக் கேட்டார் யாரும்!
அடுத்துநின்ற வண்டிக்குள் இருந்த ஓர்கை
அடையாளப் புலியாழி காட்டி அங்கே.

வல்லானின் கையிலொன்றும் நின்றிருந்த
வடிவேலன் கையிலொன்றும் அறிக்கை நீட்ட,
எல்லாரும் கேட்கும்வகை படிக்க லானார்!
"இன்றுவிழா நடக்கட்டும் சண்டை வேண்டாம்
நல்லதொரு புலிஆழி கண்டீர்! சேந்தன்
நல்கியதோர் அவ்ஆழி! நான்த லைவன்!
சொல்லியதை மறுக்காதீர்!" இதனைக் கேட்ட
தூயவரும் வேலவனும் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்!

பிரிவு—54

(திருமண விழாவில் பெருங் கலகம்.)

அகவல்

சேந்தன் இல்லம் சிறப்புற் றிருந்தது.
வாய்த்தமின் விளக்குகள் வல்லிருள் கடிந்தன.
கூட நடுவில் ஆட ரங்கம்
அமைந்தது. கட்டில்கள் அழகுற அமைந்தன.
இசையில் வல்லார் எவரும் வராததால்,
"ஆடல் துவக்கம் ஆகுக!" என்றே
விநோதை அங்கு விளம்பி அமர்ந்தாள்.
அவளுடன் செழியன் அமர்ந்தி ருந்தான்.
படையின் வீரர் பற்பலர் இருந்தனர்.
சில்லி ஒருபுறம் செயலற் றிருந்தான்.
அல்லிஎங் கேஎன முணுமு ணுத்தனர்.
ஆட்கள் அல்லியை அழைக்கச் சென்றனர்.

தம்பிரான் தாடி மீசை தள்ளி
அழகொடு முன்வர, அப்பொழு தல்லி
வந்தாள் விநோதை வா "ஆடெ"ன் றாள்
ஆட இசைந்த அல்லியை. "ஆடேல்"
என்று தம்பிரான் இயம்பித் தடுத்தான்.
சில்லி, "நீ யார்?" என்று செப்பினான்.
தம்பிரான், "நான் தான் தம்பிரான்" என்றான்.
அனைவரும் வியப்பில்ல் ஆழ்ந்தி ருந்தார்.

"தம்பிரானுக்கும் தைய லுக்கும்
என்ன தொடர்"பென இருத்தவர் கேட்கச்
சில்லி தம்பிரானிடம் செப்பு கின்றான்;
"நாட்டாருக்கும் நங்கைவி நோதைக்கும்

விளைந்த போரில் விநோதை வென்றதை
நீயறி வாயே! விநோதையை நீஏன்
பகைத்துக் கொள்ளும் பாங்கில் பேசினாய்?
ஆடா தேஎன அவளைஏன் தடுத்தாய்?

ஆடும் படிநீ அறிவி'' என்றான்.
''ஆடினால் உடல்நலம் அழியும்'' என்று
தம்பிரான் தயங்காது சாற்றி நின்றான்.
விநோதை வெகுண்டு, ''விரைவில் அவனைச்
சிறையில் அடைக்க!'' என்று செப்பினாள்.
காவலர் இருவர் கடிதில் வந்து
தம்பி ரானைப் பற்றினார் தளராது.
அல்லி ஓடி அவனை மீட்டாள்.
விநோதை, ''அல்லியை விலக்கி, அவளின்
கையை இறுகக் கட்டிக் கிடத்துக!''
என்னலும் அல்வா றியற்றினர்! தம்பிரான்
சிறைக்குச் சென்றான்! விநோதை செப்புவாள்:

''கலகக் காரர் கைவலுத் துள்ளதே!
ஆதலால் என்றன் ஆணையை மறுத்தனர்;
நாளைக் கறிவார் நம்செல் வாக்கை;
நாளை மன்னர் தோட்ட நடுவில்
இவ்விழாத் தொடர்ச்சி இனிது நடக்கும்!
நாட்டு மக்கள் வருவார்! நன்று
பாட்டும் கூத்தும் பலவும் நடைபெறும்!
நீவிர் அனைவரும் வருக!
ஆவலோடு விருந்துண்டு செல்க இன்றே!''

பிரிவு—55

(மக்கள் ஐயம்.)

அறுசீர் விருத்தம்

''அன்றுநம் நாட்டின் அன்பர்
அனைவர்க்கும் நடுவில் வந்து,
நன்றுதன் உருமறைத்தும்
நலமிலா அறிக்கை தந்தும்
பொன்றிகழ் புலியின் ஆழி
காட்டியும் போனான் அன்றோ?
அன்னவன் யாவன்? ஒன்றும்
அறிகிலேம்!' என்றான் வேலன்.

''வண்டிக்குள் தலைமறைத்த
வகையென்ன? தன்னை யாரும்

கண்டிரா வகைபு ரிந்த
காரணம் அதனை நோக்கின்,
திண்டிறல் செழியன் என்றே
செப்புதல் வேண்டும் மேலும்
பண்டுநம் சேந்த னார்தம்
பழநண்பன் செழிய னன்றோ;''
எனஒரு தோழன் சொன்னான்,
''இருக்கலாம்'' என்றார் சில்லோர்.
''விநோதைக்குத் தன்னை விற்ற
வீணனோ நம்த லைவன்?''

எனஒரு தோழன் கேட்டான்.
''இருக்கலாம்!'' என்றார் சில்லோர்.
''அனைத்தையும் போகப் போக
அறியலாம்'' என்றான் ஓர் ஆள்!
எண்ணத்தில் ஆழ்ந்த வேலன்
இயம்புவான். 'படைவீ ரர்க்குள்

எண்ணினால் நூற்றுக் கைவர்
ஏந்தலை ஆத ரிப்பார்.
மண்ணகம் புகழும் வல்லான்
நாட்டிற்கே வாழு கின்றான்.
தண்ணருங் குறிஞ்சித் திட்டில்
சரிபாதி நமது கட்சி!''

''கைப்பாக்கி மக்கள் நெஞ்சைக்
களிப்பாக்கித் தன்னி னத்தைத்
தப்பாக்கும் வழியிற் செல்லும்
தலைக்கொழுப் பாளை, வந்தாள்
எப்பாக்கி தானும் இன்றி
இருப்பினும், அவனைக் கொல்லத்
துப்பாக்கி ஒன்று போதும்''
என்றான்ஓர் துணிவு மிக்கான்.

''நாலுதுப் பாக்கி உண்டு.
நம்மிடம்! நோன்பு கொண்ட
நூறாயி ரம்பேர் உள்ளார்
நம்பங்கில்! படைவீ ரர்கள்
வேறல்லர்! பெரும்பா லோர்கள்
நம்நோக்கம் விரும்பு கின்றார்,
ஏறுவோம் பகையை நோக்கி,
இரண்டுநாள் கழிந்த பின்னர்.

''நாளைக்குத் தோட்டந் தன்னில்
நடந்திடும் விழாவில், நாமும்
வேளைதாழ்க் காமல் செல்ல
வேண்டுமென்'' றுரைத்தான் வேலன்.

காளைகள் தோளு யர்த்திக்
''கனிதமிழ் வெல்க வெல்க
ஆளவந் தார்கள் வாழ்க!
அறம் வாழ்க வாழ்க!'' என்றார்.

பிரிவு—56

(விநோதையின் உள்ளம்.)

விநோதை. செழியன்! தனியறை, பஞ்சணை,
கனிபால், பண்ணியம் கமழும் கவலை!
அழகிய காட்சி! அழகிய காட்சி!
செழியனின் அழகிய திருமேனி தொட்டு
நலம்செய் தாள்;பின் நறுங்கனி பிளந்து
வாயினில் ஊட்டினாள். மகிழ்ச்சியால் உண்ட
செழியன் விழிகள் கழன்றன! தூக்கம்
மழையில் புல்லென வளர்ந்தது. படுத்தான்.

விநோதை அயலில் விரைந்து செல்கையில்,
வழியிலோர் வளைவில் சில்லி கிடப்பதைக்
கண்டாள். கண்களைக் கசக்கிச், ''சில்லியா!''
என்று பார்த்தாள். ''தூக்கமா?'' என்றாள்.
விழித்தாள் சில்லி. விநோதைஎன் றறிந்து,
விழித்த விழியை விரைவில் மூடித்
தூங்குவான் போல இருந்தான்! தோகை
தூங்கினான் என்று போகத் தொடங்கினாள்.
மெல்லி அரசனை அடைந்தாள். இங்கே
சில்லி பஞ்சணை அறையைத் திறந்தான்.
செழியன் தூக்கம் சேயிழை செயலென
உணர்ந்தான். ஓடினான். வெளியில்! மருந்து
கொணர்ந்தான், மூக்கில் இணைய வைத்தான்.

செழியன் எழுமுன் சில்லி மறைந்து,
நடப்பது காண மறைவை நாடினான்.
விழித்த செழியன், ''விநோதையே! என்றான்.
வீடெலாம் தேட விரைந்து செல்கையில்,
வளைவில் சில்லியைக் கண்டொன்று வைத்தான்.
''கேளுங்கள், கேட்டபின் அடியுங்கள்'' என்ற
சில்லியை நோக்கி செழியன், ''சொல்'' எனச்
சில்லி சொல்கின்றான்: 'விநோதை மன்னவன்
அரண்மனை நோக்கி, அதோசெல் கின்றாள்.
தற்செய லாகத் தங்கள் அறைக்குள்
புகுந்தேன். துயிலில் புதைந்து கிடந்தீர்.
மூச்சில் மருந்து பாய்ச்சி எழுப்பினேன்.
இங்கே வந்தேன். மறைவினி லிருந்தேன்,
விநோதை சென்றதைப் பார்த்தேன். விநோதை
தனியே அரண்மனை சார்ந்ததும் கண்டேன்''

என்று சொன்னான் செழியன்.
"நன்றெ"ன நடந்தான் அரண்மனை நோக்கியே!

பிரிவு—57

(விநோதையின் கோள்.)

அறுசீர் விருத்தம்

மன்னவன் தனைவி நோதை
மார்புறத் தழுவி, "என்றன்
அன்பே! என் உயிர்ம ருந்தே!
அங்கந்தச் செழிய னைநான்
முன்மணம் முடிக்க வேண்டும்
என்பதால் முடித்தேன். அந்தப்
புன்மைசேர் செழியன் என்னைப்
புணர்வது கருதி வந்தான்.

"மன்னவன் அன்றி வேறோர்
மகனைநான் தொடுதல் இல்லை!"
என்றேன்நான். அதன்பின் அன்றோ
இணங்கினான் ஒப்புக் கொண்டான்"
என்றனள். மகிழ்ந்து மன்னன்,
"நல்லிருட் போதில் வந்தாய்,
கன்னலே நன்றி! என்றன்
காதல்நோய் தீர்ப்பாய்!" என்றான்.

இவ்வாறு பேசி அன்பில்
இணைந்தனர் மறைந்து நின்று
செவ்விதின் இவற்றைக் கேட்ட
செழியனும் வீடு வந்து,
'பொய்வாழ்க்கை விநோதை யாள்ஓர்
பொதுமகள் என்ற செய்தி
எவ்வாற்றா னும்பொ ருந்தும்"
என்றெண்ணி எண்ணி நைந்தான்.

"பஞ்சணை நலம்பு ரிந்தாள்.
பழம்தந்தாள்; எனை மறந்தேன்
வஞ்சனை புரிந்தாள் அந்த
மன்னனை அடைந்தாள் அங்குக்
கொஞ்சினாள்; பொய்பு கன்றாள்.
புகழ்ந்தனள்! எனைஇ கழ்ந்தாள்!
நெஞ்சுதீ! ஆனால், அன்னாள்
முகம்மட்டும் நிலவே அன்றோ?

"திருமணம் புரிந்தும், என்னைத்
தீண்டவே இல்லை யாம்! நான்
மருவிட அழைத்த போது,
'மன்னனை அன்றி மண்ணில்
ஒருவனைத் தொடவும் மாட்டேன்'
என்றாளாம்! என்ன பொய்கள்!
இருளவள் நெஞ்சம்! ஆனால்
இதழ்மட்டும் அமிழ்தின் ஊற்றே!

"அயலவர் குறிஞ்சி நாட்டை
அடைந்திட எண்ணி, இந்தக்
கயல்விழி யாளை இங்கே
கடத்திஆ ழம்பாராக் கின்றார்!
முயல்கின்றாள், இந்த நாட்டின்
முறுக்கினை உடைப்ப தற்கே;
புயலவள் நெஞ்சம்! ஆனால்,
பொன்னவள் இன்ப மேனி!

"அரசியைச் சாகச் செய்தாள்;
அவள்மகன், திண்ணன் ஆன
இருவீரர் தம்மைக் கொன்றாள்.
என்நண்பன் சேந்தன் தன்நேர்
பெரும்பகை எனநி னைத்துப்
பிரித்தனள் ஆவி தன்னை!
இரக்கமே அறியாள்! ஆனால்,
இரண்டுகண் இரண்டு கெண்டை!"

தேம்பிடும், மறுக ணத்தில்
சிரித்திடும் பிள்ளை போல—
வேம்பென்பான் விநோதை தன்னைக்
கரும்பென்பான் மறுக ணத்தில்;
பாம்பென்பான்; மறுக ணத்தில்
பன்மலர் மாலை என்பான்!
பூம்பொழில் தவிர்வான்; பாலை
புகல்ஆவான் செழியன் ஆங்கே!

பிரிவு—32

(தாமரையும் சில்வியும் பேசுகின்றனர்.)

அகவல்

"தாமரை கேட்பாய், தாமரை கேட்பாய்!
காம விநோதை செழியனைக் கடிமணம்
புரிந்தான். அவனொடு கலவி புரிந்தாள்.
அங்ஙனே அந்த இரவே செழியனை
மருந்தால் மயக்கி அரசனை அணுகினாள்.

"அழகின் அரசே! செழியனை நான்
மணந்த தன்றி மருவினேன் இல்லை'
என்று கூறி, இன்பந் தந்தாள்.
அப்படி விநோதை இயம்பு வதனைச்
செழியன் தெரிந்து கொண்டான்; எனினும்
அவளின் அழகை விடமன மின்றி
அதோநிற் கின்றான் பதைத்தல் இன்றி;
புலனை வென்றவன் வீரன்; நலனுற
நம்பியை நாட்டை நட்டாற்று விட்டு
மறுபுலப் பொதுமகள் மலரடி வீழ்வது
பேடிமை அன்றோ? பேடிமை அன்றோ"
என்று கூறினான் சில்லி.
'நன்றெ'னத் தாமரை சென்றாள் ஆங்கே!

பிரிவு 59

(விநோதை நடுக்கம்)

அகவல்

உறக்கம் ஒருபுறம் இழுக்க, விழிப்பு
மறுபுறம் இழுக்க மன்னன் கட்டிலில்
புழுவென நெளியும் போதில் அன்னவன்
விழிமேல் கனப்பொருள் ஒன்று விழுந்தது.
கையால் எடுத்தான். கடிது பிரித்தான்
அஞ்சலை அவாவுடன் படிந்தான்: "விநோதையே!
விநோதையே!" என்று விளித்தான்! விநோதை
கனவில் மன்னன் கழறிய தென்று
நின்றவள் நின்றபடி நின்றாள்! பின்னும்
"ஏமாற்றுக் காரி எங்கே சென்றாய்?
செழியனோ உனக்குத் தேவை? அழிவினாய்!"
என்று கூறினான். ஏந்திழை நடுங்கினாள்.
அடியெடுத்து வைக்க அவளால் முடிகிலை.
அங்குச் செழியனால் அழிவைப் பெறுவதா?
இங்கு மன்னனால் இறப்பைப் பெறுவதா?
இப்புறம் அப்புறம் இருவிழி செலுத்திச்
செப்புப் படிவம் தன்னை
ஒப்ப நின்றாள், ஒழுக்கமி லாளே!

பிரிவு—60

(சிவன் பெயரைச் சொல்லி விநோதை மன்னனை ஏமாற்றுதல்)

மன்னனைக் கண்ணெதிர் கண்டாள் மங்கை;
"மன்னரே என்னிடம் சிவனார் வந்தார்;
எழுப்பினார்; எழுந்தேன்; இட்டு வந்தார்,
விழிப்புறு செய்திகள் பலப்பல விளம்பினார்.

'அருட்படி ஆகுக' என்றேன். அப்பர்
உருமறைந்தார். உள்ளம் கனிந்து
தொழுதுநிற் கின்றேன், தொடாதீர்!'' என்றாள்.
''அரசனைத் தொட்டே அணைத்த கையால்
செழியனைத் தொட்டது தீதே என்று
சிவனார் உனக்குச் செப்பினாரா?
அல்ல தவ்'ரும் உன்றன் வஞ்சம்
நல்லதே என்று நவின்றுசென் றாரா?
என்று மன்னன் இயம்பிய அளவில்,
விநோதை தரையில் விழுந்து புரண்டு,
''என்றன் கற்புக் கிழுக்குப் பேச
ஒப்பிற் றேயோ உங்கள் மலர்வாய்?
தீண்டா நெருப்பைத் தீண்டுவார் யாவர்?
இப்பழி சுமந்துநான் இனியும் வாழ்வதோ?

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே!
என்னைக் காப்ப துன்றன் கடனே!''
பொய்ப்பழி போக்கல் உன்றன் கடனே!''
என்று கோவென அழுதெ ழுந்து
அன்பரே! என்றன் அழகு மணவாளரே!
உம்மை அல்லால் ஒருவரை நினைக்கிலேன்.
இதனை நாளை எம்பெரு மானின்
திருவா யாலே திருக்கோ யிலிலே
செப்பும் வண்ணம் செய்திடு கின்றேன்.
அப்போ தொப்புக!'' என்றாள்
எப்போ தும்பொய் இயம்பும் விநோதையே!

(வேறு) அறுசீர் விருத்தம்

இதுகேட்ட திரைய மன்னன்
எண்ணத்துக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.
''புதிதாக விநோதை சொல்லும்
புத்தேள்ஒன் றில்லை யானால்,
அதைஇவள் நம்பு வாளா?
அச்சிவன் வாய்தி றந்தும்
எதிர்வந்தும் பேசு மென்றே
இயம்பவும் துணிகு வாளா?

''விநோதைதான் செழியன் தன்னை
விரும்புவ தில்லை என்று
தனிஎதிர் வந்து நின்று
சிவத்தெய்வம் சாற்று மென்றாள்.
அனையதும் நாளை என்றாள்
அதையும்நான் காண்பேன். அஃது
புனைசுருட் டாகு மாயின்,
பொய்க்காரி சாகத் தக்காள்.''

என இவ்வா றெண்ணி மன்னன்
"ஏந்திழையாய், அப்ப டிச்செய்!"
எனச்சொன்னான். விநோதை, "ஐயா!
இதோ நாளைக் கேளண் பிப்பேன்.
இனிஅது வரைக்கும் உண்ணேன்,
இன்பத்தை உம்பால் கொள்ளேன்.
தனித்திருந் திடுவேன்!" என்று
தமியளாய் ஒருபாற் சென்றாள்;

பிரிவு—61

(செழியனை நோக்கிச் செல்லும் விநோதையிடம் ஓர் உரு, அஞ்சல் ஒன்றைக் கொடுத்து. படித்த விநோதை நடுங்குகின்றாள். செழியனை நீ வஞ்சித்ததால் உன்னை அவன் கொல்ல இருக்கிறான் என்பதே அநத அஞ்சலின் செய்தி.)

அகவல்

மீண்டும் விநோதை செழியனை நோக்கி
வந்துகொண் டிருந்தாள்; வழியில் தாமரை
தன்னுரு மறைத்துத் தனியோர் அஞ்சலை
அவனிடம் தந்தே அப்புறம் சென்றாள்.
விநோதை அஞ்சல் படித்தாள். விழித்தாள்.
திடுக்கிட் டாள், பின் சென்றாள்! நின்றாள்.
பின்னும் அஞ்சலைப் பிரித்துப் படித்தாள்.
"செழியற் குவஞ்சம் செய்தனை அதனால்
செழியன் உன்னை ஒழிக்க
வழியில் வந்துகொண் டிருக்கின் றானே."

பிரிவு 62

(ஓர் உரு செழியனிடம் அஞ்சல் தருதல்)

அகவல்

அழகில் நெஞ்சை அனுப்பித் தனியே
இழிவு கருதாது செழியன் இருக்கையில்
உருமறைந் தொருத்தி அஞ்சல் அளித்தாள்.
படித்த செழியன்வாய் பதறலா யிற்று!
"நாயா சிங்கப் பிடறி நறுக்கும்?
நரியா வேங்கையைக் கொல்ல நணுகும்?
என்னையா கொல்ல முடியும் இவளால்?
கற்பைக் கெடுக்கக் கருதினேன் என்றால்,
கற்பும் அவளிடம் கடுகள விருந்ததா?
குள்ளச் செடியின் களாப்பழம் கொள்வார்
குருதி கொட்டும் புண்ணும் கொள்வார்.

என்னுயிர் கொள்வாள் இறப்பே கொள்வாள்.
அழகு முதற்பொருள் ஆக்கிப் பிழை எனும்
முழுக்கடை விரித்து முட்டுப்பா டின்றி
மக்கள் உயர்வை மான மதனை
ஒழிப்பதே அவளின் ஊதியம் போலும்!
சாவு தனியே இருக்க வேண்டும்
என்னிடம் அதனை அவள் அனுப்பினால்
என்னை அஃது தழுவட்டும் இனிதே!
நான் அதை அவளுக் கனுப்பினால் அவளைத்
தழுவிக் கொள்வதில் தடை வேண் டாமே!''
என்று செழியன் இருந்தான்,
இன்னும் விநோதை வந்திலள் இங்கே!

பிரிவு—63

(விநோதை கொலை செய்யப்பட்டாள்).

அறுசீர் விருத்தம்

தருமஇல் லத்தில்ஒரு தனியறையிலே
அம்புயமும் தம்பி ரானும்
பெருமகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்
வேளையில் பெண்வி நோதை.
உருமறைய முக்காட்டை ஒருகையால்
பற்றிமற் றொருகை யாலே,
''திருக்கதவு திறப்பீரோ'' எனத் தட்டி
நின்றிருந்தாள், தெருக்கு றட்டில்
''யார்?'' என்றான் தம்பிரான்! ''விநோதை'' என்
றுரைக்கவே, அம்பு யத்தை.
''நேர்நிற்றல் ஆகாது; மறைந்து கொள்வாய்
தனிஅறையில்'' என்ற னுப்பி,
ஈரடியில் ஒருதாண்டாய்த் தாழ்திறந்
துள்ளழைக்க, எழில்வி நோதை,
''சீரடிக்கு வணக்க'' மென்றாள்' ''செத்தேனுக்
குயிர்கொடுக்க வேண்டு'' மென்றாள்;

''பட்டாளம் தானிருக்க வேந்தனார்
தானிருக்கப் பைங்கு றிஞ்சித்
திட்டாளும் வாய்ப்பிருக்க, அம்மையே
தீமைஉனக் கென்ன?'' என்று
முட்டாமல் நயம்பேசி உள்ளத்தில்
முற்பகைமை மூடி வைத்தே,
இட்டான்ஓர் நாற்காலி தம்பிரான்
''எழுந்தருள வேண்டு'' மென்றே!

(வேறு) அறுசீர் விருத்தம்

''பெரியவர், சிறியர் செய்த
பிழைஎலாம்
பொறுப்பார் அன்றோ?
தெரியாமல் நுமக்கு நான்செய்
சிறுபிழை பொறுத்த தாகத்
திருவுள்ளம் காட்ட வேண்டும்.
செய்தருள் புரிக ஐயா!
வரநேர்ந்த கார ணத்தை
மறுபடி உரைப்பேன்'' என்றாள்;

தீமனத் தாள்இவ் வாறு
செப்பிடத் தம்பி ரானும்,
'தீமையை மறந்தேன் செய்த
நன்மையை மறத்தே னில்லை!
ஆம்இது மெய்ம்மை; அம்மே
அடைந்ததிங் குரைத்தல் வேண்டும்
தாம்'' என்றான் தம்பிரானே!
''சரி'' என்றாள் விநோதை தானும்,

வெற்பென நிமிர்த்த தோளன்
வேந்தனும், ஐயா! என்றன்
கற்பினில் ஐயப் பட்டான்!
கழறினேன் அவனை நோக்கி
'நற்கடல் ஓரக் குன்றில்
நாம்செய்த கோயில் தன்னில்,
உற்றநற் சிவனே நற்சான்
றுரைத்திடச் செயவே னென்றே!'

''எனக்கிந்த உதவி செய்க
எனைக்காத்தல் கடன் உமக்கே!
மனத்துயர் நீக்க வேண்டும்
மானத்தைக் காக்க வேண்டும்
எனக்கிது செய்வீ ராயின்,
எனைஉமக் கீவேன்'' என்றாள்!
எனக்கேட்ட தம்பி ரானும்
'ஈஈஈ!' எனஇ ளித்தான்.

இன்னவா றிவள்செப் புங்கால்
தெருவினில் இருந்தொ ருத்தி
தன்தோழி அம்பு யத்தின்
தனியறை தனில்நு ழைந்தாள்.
அன்னதைத் தம்பி ரானும்
விநோதையும் அறிந்தா ரில்லை!
ஒன்றினில் உளம்சென் றால்மற்
றொன்றினில் விழிகள் செல்லா!

வலைவீச்சுத் தொடங்கு லானாள்;
தம்பிரான் மனமீன் பற்ற!
எலிஒன்று பழம்பெற் றாற்போல்
எனை உமக் கீவேன் என்று
சொல்லக்கேட்ட தம்பி ரானும்,
சுழன்றனன்; சூழ்ச்சி தன்னைத்
தலைசாய்த்தே எதிர்பார்த்திட்டான்.
தயங்கிட வில்லை மங்கை!

நாற்காலி நகர்ந்த தங்கே!
நகைத்தன உதடி ரண்டு!
வேற்கண்கள் ஓடி இன்ப
விண்ணப்பம் செய்யக் கண்டான்.
ஏற்காத தம்பி ரானும்
ஏற்றனன் இருகை நீட்டி!
மேற்சென்று தோளில் வீழ்ந்தாள்,
மேல்வரு விளைவு நோக்காள்.

பாய்ந்ததே ஈட்டி ஒன்றப்
பைந்தொடி விலாப்பு றத்தில்
சாய்ந்தனள்! சாயாக் குன்றும்
சாய்ந்தது போல்வி நோதை!
''சாய்ந்தாயா!'' என்று கூறித்
தாமரை எதிரில் வந்தாள்.
''ஆய்ந்தாயா அறத்தின் ஆற்றல்''
எனவந்தாள் அம்பு யத்தாள்!

''எனைக்கொன்றி டாத ஈட்டி
இனிக்கொல்லக் கூடும்!'' என்ற
நினைப்புடன் உடல் நடுங்க
நின்றதம் பிரான் புகல்வான்:
''மனைபற்றி எரிக்கும் தீயை
மங்கையீர் அவித்து மக்கள்
அனைவரும் வாழச் செய்தீர்!
அறம்செய்தீர்! புகழைப் பேற்றீர்!

''அமட்டு மன்று! தீயேன்
அனலிடை வீழா வண்ணம்
எதிர்வந்து காத்தீர்! என்றும்
இந்நன்றி மறவேன்; எங்கே
புதைக்கலாம் இப்பி ணத்தை?
வீரகொன்று புகல்வீர் நீரே!
இதையாரும் அறியா வண்ணம்
நெஞ்சத்துள் இருத்தல் வேண்டும்''

எனச் சொன்ன தம்பிரானைத்
தாமரை இனிது நோக்கி,

"இனிஇந்தப் பிணத்தை இங்கே
எவருமே அறியா வண்ணம்
தனிக்குழி தோண்டி இன்றே
புதைப்பதே தகுதி யாகும்"
எனச்சொன்னாள். இதே நேரத்தில்
சில்லியும் கதவி டித்தான்.

பிரிவு—64

(சில்லியால் மேல் நடக்க இருப்பவைகளை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது தாமரையால்.)

அகவல்

தைய லாரும் தம்பி ரானும்
விநோதை உடலை வேறுபு றந்தில்
மறைத்துச் சில்லிக்கு வரவேற் பளித்தனர்.
சில்லி செப்பு கின்றான்—செழியன்
விநோதையை வெறுத்து விட்டான். மன்னன்
அவளை மாய்ப்பதே நோக்கமாய் அலைந்தான்.
வெறுப்புச் சுமந்த விநோதை இனிமேல்
இறப்பைச் சுமக்க நேரும் என்று
மறைவினில் வாழு கின்றாள். அவனைத்
தேடுதல் நம்கடன்: தேடிக் கொன்று
போடுதல் நம் கடன்!" என்று புகன்றான்.

தம்பிரான் பேசத் தொடங்கினான், தாமரை
இடைம றித்தே இயம்ப லானாள்;
"செழியனை விநோதை சேர்ந்தாள் என்று
மன்னர் எண்ணினார், மாய்க்க நினைத்தார்,
விநோதை மன்னனை நோக்கி, வீணாய்
என்றன் கற்பில் இழிவைச் சுமத்தினர்.
சிவபெரு மானின் திருவா யாலிதை
மெய்ப்பிக் கின்றேன்' என்று விளம்பினாள்,
'அப்படி யானால் ஒப்புவேன்' என்றே
அந்த அறிஞரும் அறிவித்து விட்டார்!

'கடலோ ரத்து மலைக்கோ யிலிலே
அரசர் வருவார்; அவருடன் விநோதை
வருவாள், சிவனை நோக்கி மன்னர்,
'விநோதையின் கற்பில் வேறுபாடுண்டா?'
என்று கேட்பார் சிவன்பதில் இசைப்பான்?
கற்புக் கெட்டதாய்ச் சிவனே உரைத்தால்,
அரசர் விநோதையை அங்ஙனே கொல்லுவார்.
இவைரே இன்று நடக்க இருப்பவை.
விநோதை மறைவாய் இருப்பதாய் விளம்புதல்

சரியே இல்லை தனித்தோர் இடத்தில்
தைய விருந்து தவம்புரி கின்றனள்.

இன்று மாலை கோயிலில் இருப்பாள்,
சிவனும் தையல் பாங்கில் இருப்பான்''
என்று தாமரை இயம்பிய அளவில்,
சில்லி கலகல வென்று சிரித்தான்.
அன்னவன் அவர்பால் அறிவிக் கின்றான்;

''வாழ்நிலை மாற்று தற்குச் சூழ்நிலை
ஏற்ற தாயிற்றென் றெண்ணி மகிழ்ந்தேன்.
மங்கை இனியும் மன்னனை ஏய்த்து
வாழஓர் வகையும் வகுத்துக் கொண்டாள்.
தீந்தமிழ் கொல்லச் சிலபார்ப் பனரும்,
குறிஞ்சி கொல்ல விநோதை ஒருத்தியும்,
போதும் என்பதில் ஏதும் பொய்யில்லை!
தமிழும் குறிஞ்சியும் தழையப் பார்ப்பும்
விநோதையும் வீழ்ச்சி அடைதல் வேண்டும்!
தம்பிரா னாரே! தாமரை அம்மையே!
அம்புயத் தாரே! அறிக, இதனை;
உருவிலான் எங்கும் உள்ளான் பெயரிலான்
சிவன்நான் என்றா செப்புவான் இங்கு?

மேலும் அன்னவன் விநோதை பங்கில்
காலும் வைப்பானோ கடுகள வேனும்?
குறிஞ்சி மன்னர்க் கறிவி ருந்ததா?
விநோதையும் கற்பும மேற்கும் கிழக்கும்!
விநோதை கற்பில் ஐயம்வி ளைந்ததாம்!
ஆளிலாப் போதில் அகப்பட்ட என்றன்
காளைபாற் காமம் தீர்ந்து கையுடன்
என்மகன் சாக மருந்து இட்டுக்
கொன்று கொல்லையில் போட்ட கொடியாள்!
சேந்தனும் சில்லியும் தவிர மற்றையோர்க்கு
மங்கை யுடம்பு வாடகை வீடே!
நாட்டின் வேரிற் புகுந்த கேட்டை
எண்ணி எண்ணி அழுதுகொண் டிருப்பதால்
பயன்என்? பகையின் முதுகெலும் புடைத்து
வரும்சாக் காட்டையும் வரவேற்க வேண்டும்!

உயர்பண் புடையீர்! நீங்கள்ஓர் உதவி
எனக்குப் புரிதல் இன்றியமை யாததாம்
என்கையால் விநோதையைக் கொல்வேன் என்றே
அன்றொரு நாள்நான் அறைந்த சூளுரை
நிறைவே றும்படி நீவிர் எல்லீரும்
தருதுணை புரிகெனத் தலையால் வணங்கினேன்.
மீளா விடைபெற்றுச் செல்லு கின்றேன்.
இன்று மாலை குறிஞ்சியின்
வென்றி விளக்கேற் றுந்திரு நாளே!''

(வேறு) அறுசீர் விருத்தம்

இவ்வாறு சில்லி சொல்லி
ஏகினான் உயிர் வெறுத்தே.
அவ்வெழில் தாம ரைதான்
அம்புயம் காதில் ஏதோ
செவ்விதின் உரைத்துச் சென்றாள்!
சென்றது காலைப் போதும்
எவ்வாறோ அறிந்தார் நாட்டார்
ஏகுவார் கடலின் ஓரம்!

பிரிவு—65

(செழியனின் அறிவுரையும் மறைவும்)

(எண்சீர் விருத்தம்)

முப்புறத்தும் தரைசூழக் கீழ்ப் புறத்தில்
ஆழ்த்துக் கடல்வெள்ளம் முழக்கம் செய்யக்
கப்புகின்ற முகிற்கூட்டம் தவழும் உச்சிக்
கடலோர மலைக்கோயில், குறிஞ்சித் திட்டில்
இப்போது கட்டியது விநோதை யாலே
இக்கோயில் உட்பரப்பும் எட்டுக் கோலே
கைப்புறத்துப் பிள்ளை யோடும் கணவ ரோடும்''
மங்கைமார் கணக்கற்றோர் சூழ்ந்தார் அங்கே!

இளைஞரெலாம் அங்குற்றார்; முதிய ரானோர்
எல்லோரும் அங்குற்றார்; மலைக்கோ யிற்கண்
விளைவொன்று பெரிதென்று விரைந்து சென்றார்.
''வேந்தனுக்கே இறுதிநாள்! ' என்றோர் சில்லோர்.
''களைநீக்கிப் பயிர்காக்கும் கால'' மென்று
களிப்புற்று நடந்தார்கள் பலபேர். ''காலில்''
தலையிட்டாள் குறிஞ்சிக்கே விநோதை! அன்னாள்
சாகாளா. வாழாமோ!'' என்றார் பல்லோர்.

எள்விழவும் இடமில்லை மலைக்கோ யிற்குள்!
ஏறுகின்ற படியெல்லாம் நிறைந்தார் மக்கள்!
கொள்ளாத பெருமக்கள் அடிவா ரத்தும்
குவிந்தார்கள். அப்போது திரைய மன்னன்,
தள்ளாடிப் பலர்சுமக்கும் சிவிகை தன்னில்
தனியாகச் செல்கின்றான் மலைமேல்: தூண்டும்
உள்ளாவ லாற்செழியன், அமைச்சன் மற்றும்
உள்ளாரும் சிவிகையிலே ஏறிச் சென்றார்.

''திருக்கோயிற் கருவறைஏன் திறக்க வில்லை?
சிவனார்க்குப் பூசைஏன் தொடங்க வில்லை?
குருக்களெங்கே? இதுவென்ன கொடுமை!''—என்று
குதிக்கின்றான். மன்னன்வரக் கண்ட ஓர் ஆள்,

வரிப்புலிபோல் அவண்பாய்ந்த மற்றும்ஓர் ஆள்
"வராததென்? நம் அரசி?"—என்று கேட்டான்.
கருவறையைத் திறந்திட்டான் திரைய மன்னன்!
கண்டதென்ன? தெற்கடியில் வடக்கைக் கண்டான்.

தெற்கணத்துச் சிவனெனும்அப் படிவத்தின்கீழ்
விநோதையினைச் சிறுபிணமாய்த் திரையன் கண்டான்.
மற்றும்ஒரு முறைநோக்கி, "விநோதை!" என்றான்.
வாள்எடுத்தான். "இதுசெய்தான் யாவன்?" என்றான்.
"கற்பழிக்க எண்ணிநீ செழியா உன்றன்
கைவரிசை காட்டினாய் பெண்ணி டத்தில்!
சொற்படிசெய்! விநோதையினைக் கொன்ற வாளைத்
தூக்கிக்கொள்; நின்என்முன்!" என்று சொல்லி,

மாச்செழியன் நின்றிருந்த இடத்தை நோக்கி,
அடிபெயர்த்து வாளோச்சு கின்றான் தன்னை
"நாய்ச்சிறுநீர் உன்கைவாள்! அறமி லாத
நரிப்புறங்கால் வீச்சேஉன் வாளின் வீச்சு!
போய்ச்சிறிது புறத்தேநில்" எனவாள் பற்றிப்
பொதுக்கெனவே இடைமறித்தே அமைச்சன் நின்றான்.
"வாய்ச்சதுநம் சூள்முடிக்க நேரம்!' என்று
மேலெழுந்த மக்களையும். "பொறுப்பீர்" என்றான்.

நல்லமைச்சன் இதுசொல்லத் தாம ரைபோய்.
"நான்கொன்றேன்;மன்னவனே எனைக்கொல்!"என்றாள்.
"இல்லாத கற்பவள்பால் இருப்ப தாக
யார்சொன்னார் உமக்" கென்றாள். குமுதம் என்பாள்;
வல்லவன்ஓர் நாற்காலி தூக்கி வந்து,
"மக்களுக்குத் தலைவரே அமர்க!" என்று
சொல்லிப்பின் செழியன்தோள் தொட்டி ழுத்தான்.
"நான்தலைவன் அல்லன்!" என்று செழியன் சொன்னான்.

"செழியனார் இவ்வாறு செப்ப லாமோ?"
எனக்கேட்டான் நெடுமாறன்! "பாம்புக்கூட்டம்
ஒழிவதுதான் எவ்வாறு விட்டு வைக்க
ஒருகணமும் ஒப்பார்கள் குறிஞ்சி மக்கள்.
மொழிஒன்றே! ஆம்என்க தலைவர்! தீமை
முற்றும்தூள்!" எனத்துடித்தான், வேலன் என்பான்.
வழிசெய்வேன் பொறுப்பீர்" என்று செழியன்
சொன்னான்.

மாலடியார், சிவாநந்தர், சிவசம் பந்தர்.

வெளிச்செல்ல முயலுவதைச் சில்லி கண்டு,
"வேந்தர்தமை விட்டுப்போ காதீர்" என்றான்.
கிளிப்பேச்சுத் தாமரையை நோக்கி அன்னோன்
கிளத்தினான்; "விநோதையைநீ எதற்குக் கொன்றாய்?"

அளித்திட்டாள் அவளும் விடை: ''நீ கேட்காதே.''
''அம்மையே நான்கேட்க உரிமை உண்டு;
துளிப்பேச்சுத் தவறாமல் உன்னிடத்தில்
சொல்லியுள்ளேன்: என்மகனை அவ்விநோதை.

''வலிதிழுத்துப் புணர்ந்தபின்பு நஞ்சு தந்து
மாய்த்தாளே! என்கையால் அத்தீ யாளைக்
கொலைசெய்யக் காலம்பார்த் திருந்தேன்; நீயே
கொன்றாயே? என்கொள்கை யுங்கொன் றாயே.
எலிஒன்று குண்டான்சோ றுருட்டக் கண்டும்
எலிப்பிழுக்கைக் கரகக்காத் திருந்த இந்தப்
புலிச்செழியர் போல்நீயும் பொறுத்தா லென்ன!
விநோதையவள், அன்றன்று புதுமணப் பெண்!

''வடநாட்டிற் பலர்முகர்ந்த மல்லி கைப்பூ!
வழிப்போக்கர் உமிழ்வட்டில் சென்னை தன்னில்,
நடையறிந்தும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்தா ரன்றோ
நம்மன்னர்! குறிஞ்சியிலே நுழைந்த அந்தக்
கடைச்சரக்கோ, 'செழியனைப்போய் மணப்பேன்'
என்றாள்.

எடுத்தாரா தமிழரசர் கையில் வாளை?
இல்லையே! செழியனைப்போய் மணந்த அன்றே
இதழ்விற்றுத் தான்பெற்ற எச்சில் ஈரம்

காயுமுன்பு காரிருளில் வேந்தை நோக்கிக்
கடிதோடி 'நெஞ்சை நனை'என்ற தோடு,
தீயன்அவன் செழியன்எனைத் தீண்ட வந்தான்;
திருமார்பே துணையாக ஓடி வந்தேன்
தோய்க்கவே நல்லின்பன்' என்னும் போதே
தொடர்ந்துவந்து கேட்டிருந்த செழிய வீரர்
மாயும்வகை செய்தாரா? அதுபோல் நீயும்
மாய்க்காமல் இருந்திருந்தால் நல்ல'' தென்றான்.

ஆழி இந்தா நெடுமாறா! தலைவன் நீதான்;
அறிவிழந்தேன்; அறமறந்தேன்; சேந்தன் என்றன்
தோழன், இந்த நாட்டுக்கே தனித்த லைவன்.
தொலையும்வகை செய்தாளின் தோளைத் தொட்ட
கோழைநான். இந்நாட்டின் பண்பா டெல்லாம்
கொன்றாளைக் கொல்லாமல் விட்டேன். நாட்டின்
பீழைநான். என்பிழைகள் பொறுக்க வேண்டும்.
பெரியோரே தாய்மாரே இன்னும் ஒன்று;

''அயலவன் உறவினன் ஆகான்; உறவினன்
அயலவன் உறவுபெற் றானெனில், அவனை
உறவின னாக உரைத்தலும் தீதே.
தமிழனும் தமிழும் தணலும் சூடும்.

அமிழ்தமே ஆயினும் அயல்மொழி அயல்மொழி!
அயல்மொழி தமிழை அண்டும் விழுக்காடு.
தமிழ்மொழி தாழும்! தமிழன் தாழ்வான்!

தமிழை வடமொழி தாவும் நோக்கம்
தமிழை அழிப்பதும் தான்மேம் படுவதும்;
வடமொழி அதனின் வழிமொழி எதுவும்
தமிழ்மேல் சந்தனம் தடவவே வரினும்,
ஒழித்து மறுவேலை உன்னுதல் வேண்டும்.
தமிழ்தமி ழினம்,தமி ழிலக்கியம் இவற்றில்
ஒன்று போம்எனில், மற்றவும் ஒழியும்.
நாட்டின் உரிமை காத்தல் வேண்டும்.

உரிமை இழந்த ஒருகிளிக் குஞ்சுக்குக்
கனியும், வெளியும் காட்டி, 'எதுவுனக்குத்
தேவை?' என்றால் சிறகடித்து வெளியில்
செல்லவே துடிக்கும்! சின்ன மக்கள்
அடிமை வாழ்வின் இழிவை அறிந்தும்,
விடுதலை வேண்டா திருந்தனர் என்றால்,
மண்ணில், பொன்னில், பெண்ணில் அவர்மனம்
அடியுறப் புதைந்தது காரணம் ஆகும்!

மனங்கவர் பொருளாம் மங்கையை ஒருவன்
ஆன்ற ஒழுக்கொடும் அறிவொடும் அணுகுக.
ஆடவர் பெண்எனும் அழகுக்கு அழகுசெய்து
ஒளிபெறச் செய்வதில் அளவு வேண்டும்.
அணங்கொடு மக்களை அனுப்புவோன். சொன்னான்:
கலைத்தொண்டு செய்வதாய்—கலப்பிலாப் பொய்இது.
கலையன்று வாழ்க்கை. அறிவிற் கமழ்வதே!
கலையின் உண்மை நிலையினைக் காணின்
கலைக்கும் பொய்மையே கடைக்கால் என்க.

கோனாட்சி, குடிக்கோ னாட்சி, மற்றும்
குடியாட்சி என்று முறைபல கூறுவர்.
திரையன் செழியன் செல்வாக் குடைய
எல்லா ஆட்சியைப் பார்க்கிலும், இங்கே
அறிவும் ஆற்றலும் ஒழுக்கமும் ஆர்ந்த
மக்களின் உள்ளம் கவரத் தக்கோன்
இட்டதே சட்டம் என்னுமோர் ஆட்சியே
விழுந்த குறிஞ்சிக்கு வேண்டும் இந்நாள்.''
இவ்வா றறிவுரை நீள இயம்பி,
விரைந்து கிழக்குப் புறத்தை மேவிப்
பருந்தெனப் பறந்த செழியன் பருவுடல்
ஆழக் கீழ்க்கடல் ஆழ்ந்தது,
''வாழ்''கெனக் கதறினர், குறிஞ்சி மக்களே!

பிரிவு—66

(செழியன் இவ்வாறு கடலில் வீழ்ந்து இறந்தான். திரையனும் அமைச்சனும் கூறுதல்.)

அறுசீர் விருத்தம்

"என்னநீ எண்ணு கின்றாய்?
திரையனே!" என்று கேட்ட
தன் அமைச் சனையும் மக்கள்
தம்மையும் நோக்கி, "நாட்டை
நன்னிலைப் படுத்து தற்கு
நான்மாள வேண்டும்!" என்றான்.
சொன்னதோர் சொற்பு கழ்ந்தார்!
தொல்பிழை எலாம்ம றந்தார்.

மக்களின் உள்ளம் கண்ட
அமைச்சன்கொள் மகிழ்ச்சி சொல்லத்
தக்கதோ; அவனு ரைப்பான்:
"திரையனே, சென்னை சார்ந்தாய்.
இக்குற்றம் பெரிதன் றேனும்,
சென்னையை இவண்கொ ணர்ந்த
அக்குற்றம் பெரிதே அன்றோ?
அறத்தையே நடுங்கச் செய்தாய்.

"பரத்தையின் வலையில் வீழ்ந்தாய்
அவள்நோக்கம் பார்த்த பின்னும்
துரத்தினாய் இலை; மணந்த
தூயாளைத் துன்பத் தீயில்
பொறுத்தினாய் அன்பு டம்பின்
பொற்றுகள் ஒவ்வொன் றாக
உருக்குலைந் துருகிச் சாகக்
கண்டனை உவப்பில் ஆழ்ந்தாய்"

இதுகேட்டான் திரையன்; நின்றோன்
உட்கார்ந்தான் தரையில்; "என்றன்
மதிஎன்னே? ஒழுக்கம் என்னே?
மன்னனும் நானோ?" என்று
முதியோனின் கருத்தில் ஆழ்ந்து,
முகம்நாணித் தளர்ச்சி எய்தி,
"கொதிக்கின்றேன், பழிசு மந்தேன்.
கொல்லீரோ என்னை!" என்றான்.

வாய்ந்தசீர் அமைச்சன் மேலும்
மன்னனை நோக்கிச் சொல்வான்;

"மேய்ந்தவள் பல்லோர் மார்பை
மேய்ந்துமேய்ந் துடம்பு நாளும்
தேய்ந்தவள் சொல்லைக் கேட்டுத்
திறற்புலி அறத்துச் செம்மல்
சேந்தனைச் சாகச் செய்தாய்!
செயத்தக்க செயலோ ஐயா?"

நிலைசாய்ந்த திரைய மன்னன்.
அமைச்சன் தான் இதுநிகழ்த்தத்
தலைசாய்ந்தான் சாகா னாகித்
தாழ்குரல் தழுத முக்கக்
"கொலைசெய்வீர் என்னை!" என்று
கூப்பினான் செங்கை; கண்ணீர்
அலைகண்ட மக்கள் யாரும்
செழியனை அகத்துட் கண்டார்.
ஓதுவான் அமைச்சன் மேலும்;
"ஒன்றென நின்ற குன்றை

மோதிப்பல் கூறு செய்ய
எண்ணினும் முடிக்கும் தீய
சாதியால் தமிழர் கோட்டை
தகர்த்திடும் சழக்கிச் சொற்குக்
காதீந்தாய்! பறவைக் கூட்டைக்
கலைத்திடக் கோலும் ஈந்தாய்!

"மழையில்லை விளைச்சல் இல்லை
மக்கட்குக் கட்டப் பஞ்சின்
இழையில்லை கருவூலத்தில்
ஒருகாசும் இல்லை. உண்ணத்
தழையில்லை காட்டில்! சாவத்
தடையில்லை. வரவே யில்லை.
விழவில்லை உன்றன் காதில்
ஏழைகள் விண்ணப் பங்கள்.

"இருந்தனை. இராம வில்லை;
இந்நாட்டார் துயருக் கெல்லாம்
மருந்தனை யான்நீ அன்றோ?
மறந்தனை! 'விநோதை வாய்நீர்
வருந்தேனே; எவர்மாய்ந் தாலும்
வருத்தேனே எனக்கி டந்தாய்.
எரிந்தனை இகழ்ச்சி பட்டே
புகழையும் இகழ்ந்த பாவி!"

என்றனன் அமைச்சன் ஆங்கே
இறந்தனன் திரைய மன்னன்.

நின்றுள சில்லி, "கம்பி
நீட்டிட முயலுகின்ற
புன்தொழிற் சிவசம் பந்தன்
முதலோர்க்குப் புகல்என்?" என்றான்
"சென்றிடு மாறு செய்க
சிறைக்" கென்றான் அமைச்ச மேலோன்.

(நெடுமாறன்தான் நல்லுரை நிகழ்த்துதல்.)

அகவல்

"அரசன் மனிதன்! மனிதன் அரசனா?
அரச பதவியும் மனிதனும் அரசன்.
ஆதலால்,
அரச பதவியை அழித்து மக்கள்
சரிநிகர் என்பதைச் சமைக்க வேண்டும்
விடாது பெய்த கனலில் வெந்தோம்
அடாது செய்தானை அழிக்கத் துணிகிலோம்.
ஏனெனில் அரசன்! எல்லா ராலும்
மதிக்கத் தக்கவன்! என்ன மடமை!
அறிவு பெற்றோம்; ஆண்மை பெற்றோம்.
நெறியின் நின்றோம்: உணர்வு நிறைந்தோம்.
மக்கள் வாழ்க்கை வண்டியின் அச்சை
கைக்குள் வைத்துள மனிதன் கண்ணெதிர்
பசியாற் படுபிணம் தூக்க வலியிலா
நம்நிலை கண்டும் நடுக்குறாமல்,
'பொன்னே' என்றும், 'பூவே' என்றும்
பன்னி, அன்னவள் மாங்கில் இன்புறும்
மனிதனை அடக்க வல்லமை இழந்தோம்.

மன்னன் அன்றோ! என்ன மடமை!
ஆலிலை அடுக்குமேல் அம்மிக் கல்லென
அரச பதவிஏன்? நாம் அவற் கடக்கமேன்?
அடங்கி அடங்கி அடங்கி அடங்கும்
ஆமை நிலைஏன் நமக்கு? மன்னற்குத்
தீமைசெய்து சிரிக்கும் நிலைஏன்?
தாவிய கொடுந்தீ தானே நின்றது.

நம்லால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.
சாவை விளைத்தவன் தானே மாண்டான்.
நம்மால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை
நம்நிலை நகைக்கத் தக்க தன்றோ!
இந்நிலைக்குக் காரணம் என்ன?
அவனோர் அரசன் நாமெல்லாம் அடங்குவோர்"
எனநெடு மாறன் இயம்பி, மேலும்
அமைச்சன் முன்னே அறைதலுற்றான்;

"நல்லதோர் திட்டம் அமைத்தல் நம்கடன்.
அல்லன அனைத்தும் அழித்தல் நம்கடன்.
செல்வம் நாட்டிற் சேர்ப்பது நம்கடன்,
செந்தமிழ் காத்தல் சிறந்த கடன் நமக்கு.
மதம் அகன்ற சாதி மறைந்த
அரசு கடந்தஓர் வாழ்க்கை அமைப்பது
நம்கடன்! குறிஞ்சித் திட்டு
செம்மை எய்துக!" என்றான்.
மெய்மை வெல்க!" என்றார் மக்களே!

□ □ □